Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

Nisan-Mayıs
1985
Sayı: 64
2 DM

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

Yaşasın Dünya İşçi Sınıfının Enternasyonal Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü Şanlı 1 Mayıs!

Özünde "anavatanı" olmayan ve zincirlerinden başka kaybedecek hiç bir şeyi bulunmayan dünya işçi sınıfının enternasyonal birlik, dayanışma ve mücadele günü kızıl 1 Mayıs'ı, enternasyonal proletaryanın ülkemiz parçasının sınıf bilinçli öncü kurmayı olmanın engin coşku ve vakarıyla selamlıyoruz!

Dünya işçi sınıfının şanlı 1 Mayıs enternasyonal birlik, dayanışma ve mücadele gününün proleter devrimci geleneğini, 1 Mayıs 1985'de de halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm davası mücadelemizde yaşatıyoruz!

1 Mayıs 1985'de de, sınıf bilinçli elimizi kıtalar üzerinden bir kez daha uzatıyoruz tüm diğer ülkelerdeki sınıf kardeşlerimize!

Emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı derin sınıf kinimizi ve engin mücadele azmimizi daha da bileyerek, sınıf bilinçli şiarlarımızı bir kez daha haykırıyoruz en güçlü biçimde!

--YAŞASIN ŞANLI 1 MAYIS!
--YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!
--YAŞASIN BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİNİN VE EZİLEN HALKLARININ BİRLİĞİ VE KARDEŞLİĞİ!

YAŞASIN 1 MAYIS!

Enternasyonal proletaryanın birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı sömürü ve baskıya karşı isyan kiniyle, her renkten, her milliyetten, bütün ülkelerin ezilenleri bir kez daha kutluyorlar. Yüzyıllık geçmişi olan bu anlamlı günde, dünyanın dört bir yanından emekçiler aynı duygu ve düşüncelerle, ortak özlemlerini gerçekleştirmek için ellerini birbirlerine uzatıyor, emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadele saflarını daha da sıklaştırıyorlar. Burjuvazinin sendika ağaları ve revizyonistlerle el ele yıllardır sürdürdürdüğü 1 Mayıs'ın kızıl rengini sarartmak, onu proletarya ve halkları, düzenin uysal köleleri haline getirme aracı olarak kullanma çabalarına karşı komünistler önderliğinde emekçiler 1 Mayıs'ın gerçek anlamını kan-can pahasına yiğit mücadelelerle yaşattılar. Tüm ihanet ve saldırılara rağmen bugünde yaşatıyorlar.

İşçiler, Emekçiler, Yoldaşlar;

Emperyalist sistem ikinci dünya savaşından bu yana, en derin krizi içinde yaşıyor. Mevcut krizin bu dönemde yaşanan krizlerden farklı iki özelliğinden biri giderek derinleşmesi, diğeride geçmişte kullanılan yol ve yöntemlerle atlatılması mümkün olmamasıdır. Derinleşen kriz emperyalist sistemin bütün çelişkilerini özellikle de karşı-devrim ile devrim arasındaki antagonizmayla, emperyalistler arası rekabeti her alanda şertleştirmektedir. Bu durum proletarya ve halklar açısından hem önemli fırsatları, imkanları gündeme getirirken, hem de büyük tehlikelere gebedir.

Emperyalistler, sosyal-emperyalistler yoğun bir çabayla krizin yüklerini proletarya ve halkların omuzlarına yıkmaya çalışırken, "silahsızlanma", "barış" görüşmeleri sahtekarlıklarıyla da iç içe yürüyen 3. bir emperyalist paylaşım savaşı hazırlıklarını da hızla sürdürüyorlar. Son yıllarda on milyonlarca işçinin, işsizler ordusuna katılması, ücretlerin düşürülmesi, sosyal hakların budanması ezilen halkların üzerindeki sömürünün yoğunlaşması, emperyalist metropollerde giderek körüklenen şövenizm ve hızlanan iç faşistleşme, bağımlı ülkeleri her alanda daha sıkı kontrol altına alma, denetleme girişimleri, derinleşen krizin bazı sonuçlarıdır. Bu durum proletarya ve halkların öfkesini kabartmakta, dünyanın her köşesinde giderek daha fazla yığınları düzene karşı isyana sevketmektedir. Derinleşen kriz bir yanıyla devrim koşullarını olgunlaştırıp, yaygınlaştırırken, diğer yanıyla da, savaş tehlikesini arttırmakta, yeni bir emperyalist savaşın nedenlerini içinde olgunlaştırmaktadır. Bugün, başlarını ABD ve Rus sosyal-emperyalistlerinin çektiği NATO ve VARŞOVA paktları içinde kümelenen emperyalist haydutlar hummalı bir savaş hazırlığı içindedirler. Büyük boyutlara ulaşan askeri harcamalarını sürekli artırırken, kışkırttıkları yerel ve bölgesel savaşlarla da bir üçüncü paylaşım savaşının taşlarını döşemektedirler. Emperyalist savaşın gerçek nedeninin sistemin kendisi olduğu gerçeğini gözlerden gizlemeye çalışan ve savaşın mevcut sistem içinde kaldırılabileceği hayalini yayan her türden pasifistlere, revizyonist ve reformculara karşı, "ya devrimler savaşı önler, ya da savaşlar devrimlere yol açar" diyen proletaryanın büyük öğretmenlerinden Mao Zedung yoldaşın yolunu takip eden ve dünyanın her yanında, emperyalist savaş hazırlıklarına ve tehlikesine karşı, devrim bayrağını yükselten devrimci komünistler, bu 1 Mayıs'ta yığınlarla birlikte, "Dünya Savaşını Engelle", "Tüm Dünyada Devrim İçin Mücadeleyi Yükselt" şiarlarını bayraklaştıracaklardır.

Burjuvazinin tüm saldırı ve karalama girişimlerine rağmen, ezilen dünya halklarının kurtuluşlarının yolunu aydınlatan Peru'da yükselen halk savaşı tüm ülkelerin ezilenlerine emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadele çağrısıdır. Emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin her şeyi biz, bizim roketlerimiz tayin eder propagandasını yoğunlaştırdıkları bu dönemde, Peru'da yükselen halk savaşı, doğru bir önderlik altında proletarya ve halkların emperyalistlerden ve onların roketlerinden daha güçlü olduğunun pratik ispatıdır.

Sınıf bilinçli işçiler, enternasyonal proletaryanın bu anlamlı gününde, emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin yardakçılarıyla birlikte Peru devrimini bastırma ve boğma girişimlerine meydan okuyarak yükselen, Peru Komünist Partisi önderliğindeki Halk Savaşını maddi ve manevi olarak destekliyecekler ve bu desteğin yığınlar içerisinde yaygınlaşması için vargüçleriyle mücadele edeceklerdir.

Emekçi Halkımız;

1 Mayıs'ın ülkemiz sınıf mücadelesi tarihinde önemli yeri vardır. Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinden ezilenlerinin tüm dünyadaki sınıf kardeşleriyle birliktenliklerini, dayanışmalarını haykırdıkları bugün, hakim sınıflara her dönem korku yaşatmıştır. Uzun yıllar 1 Mayıs'ı gerçek anlamından saptırmak için "Bahar Bayramı" olarak kutlayan hakim sınıfların bu oyunu tutmamış, emekçiler dişe diş mücadeleleriyle 1 Mayıs'ı gerçek anlamında şehirlerde, köylerde, meydanlarda kutlamışlardır. Amerikancı faşist cunta, halkımızın mücadeleleriyle kazandığı tüm hak ve özgürlüklerini gaspettiği gibi, 1 Mayıs'ında "Bahar Bayramı" olarak kutlanmasını bile yasaklamıştır. Faşist cuntanın tüm azgın saldırılarına rağmen, geçtiğimiz 4 yılda da, komünistler, devrimciler, emekçiler 1 Mayıs'ı zindanlarda, fabrikalarda, tarlalarda ve dağlarda coşku içinde kutlamışlar ve 1 Mayıs yasaklanamaz şiarını haykırmışlardır. 1 Mayıs 1985'te de faşist diktatörlüğe, onun cuntasına ve Özal hükümetine karşı tüm kinimizle haykırıyoruz;

"1 MAYIS YASAKLANAMAZ!"

Halkımız; ülkemizde derin bir ekonomik kriz yaşanmaktadır. İşsizlik çığ gibi büyürken, ücretler sürekli düşürülmekte, halkın elinde, avucunda bulunan üç-beş kuruş çeşitli oyunlarla gaspedilmektedir. Amerikancı Özal hükümeti, İMF, Dünya Bankası gibi emperyalist tefeci kuruluşların "istikrar" maskeli ekonomi reçetelerini tam bir uşaklık sadakatıyla uygulamakta, ekonoyi düzlüğe çıkarma iddiasıyla işçilerin, köylülerin alın terlerini, göz nurlarını, ülkemizin kaynaklarını emperyalist talancılara ve onların yerli uşaklarına peşkeş çektirmektedir. Adeta; gelin efendiler gelin, bu memleket, bu değerler sizin, yiyin, için demektedir. Faşist cuntanın süngüleri gölgesinde uygulanan ve halkı açlığa, sefalete mahkûm etmede tam anlamıyla başarılı olan bu politikanın hakim sınıflar için alternatifi yoktur. Tüm baskılara, emekçileri örgütsüzleştirme girişimlerine rağmen, halkın yükselen tepkisini kendi kuyruklarına takmaya çalışan diğer hakim sınıf partileri son günlerde kendilerinin alternatif olduğu politikasına hız verdiler. Bunlar; bu politikanın özüne, onun İMF, Dünya Bankası gibi mimarlarına değil, bazı uygulamalarına karşıdırlar. 24 Ocak 1980'de Demirel azınlık hükümeti döneminde çıkarılan kararlarla uygulanmaya hız verilen bu politikaya, Demirel'in takipçisi olan Doğru Yol Partisinin muhalefetinin ne kadar sahte olduğu görülmelidir. "Köprüyü sattırmam" diyerek muhalefet yürütenlerin ve diğerlerininde muhalefetleri Doğru Yol Partisi kadar sahte ve aldatmacadır. Mevcut gidişatın tek alternatifi Devrimdir. İşçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi gerçekleşmeden, işçilerin, köylülerin yaşamları düzelemez. Bu ancak işçilerin, Köylülerin ülkenin yeraltı ve yerüstü kaynaklarının kullanımında söz sahibi oldukları dönemde mümkündür. Bunun yoluda devrimdir. 1 Mayıs'ta tüm gücümüzle haykırıyoruz!

"Faşist Partiler Halkın Umudu Olamaz!
Tek Yol Demokratik Halk Devrimi!"

Emekçi Halkımız;

Dün, bazı olayları bahane ederek, Kürdistan'a, Kürdistan köylülerine karşı saldırı seferleri düzenleyen hakim sınıflar, onyıllardır sürdürdükleri azgın milli zulmü daha vahşileştirerek, imha operasyonlarıyla, Kürt köylülerini göçe zorlayarak sürdürürken, bugün Bulgaristan'da sosyal-faşist yönetimin Türk azınlığa karşı sürdürdüğü milli baskıları bahane ederek, bu baskıları kınama maskesi altında azgın bir Türk şövenizmi propagandası sürdürmektedir. Kürdistan'a Kürt emekçilere, Türkiye'deki azınlık milliyetlere karşı sürdürülen baskıları tüm hakim sınıf kanatları el birliğiyle sürdürdüğü gibi, Bulgaristan'daki olayları bahane ederek birlik içinde Türk şövenizmini körüklemektedirler. Komünistler; her türden milli baskının en kararlı düşmanıdırlar. En başta da, kendi hakim sınıflarının milli zulüm politikasının düşmanıdırlar! Şiarlarımız;

Kahrolsun Milli Zulüm!
Yaşasın Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı!
Tüm Milliyetlere Tam Hak Eşitliği!
Kahrolsun Türk Şövenizmi!

Halkımız; faşist cunta ülkemizi zindana çevirdi. Onbinlerce, komünist, devrimci, yurtseveri zindanlara doldurdu. 40'ın üzerinde devrimci, yurtseveri idam etti. İçlerinde Partimiz Genel Sekreteri **Süleyman Cihan**, yiğit komünist **Hasan Hakkı Erdoğan**'ın da bulunduğu yüzün üzerinde komünisti, devrimciyi, yurtseveri işkence tezgahlarında katletti. Yine onlarca komünisti, devrimciyi kahpe pusularda, hain tuzaklarda, operasyonlarda katletti. Faşist cunta aynı uygulamaların kukla Özal hükümeti ile el ele daha da sinsice, daha da yoğunlaştırarak sürdürmektedir. Onlar; bir yandan en vahşi işkence ve baskılarla devrimcileri yıldırmaya çalışırken, diğer yandan zayıf unsurları satın alarak, halka karşı, komünist ve devrimcilere karşı kullanmaya çalışıyor. Bunun için muhbir ve iftiracıları ödüllendirme yasası çıkarıldı. Bunun için muhbirlik ve iftiracılık sürekli olarak teşvik ediliyor. Köylerde muhbirlerden milisler örgütlendiriliyor ve silahlandırılıyor.

Muhbir ve Ajanlara Ölüm!
Yıkılsın Duvar, Kırılsın Zincir, Genel Af!
Faşizme Ölüm, İşkenceye Son!
Faşizme Ölüm, İdamlara Son!

Emekçi Halkımız; Amerikancı faşist cuntanın göstermelik demokrasi sahtekarlığı altında, hakim sınıfların çeşitli partileri yeni isimler altında, eski-yeni karması kadrolarıyla, her biri kendisini halkın kurtarıcısı, umudu göstererek, siyaset sahnesinde yerlerini almaya devam ediyorlar. Her dönem olduğu gibi, 12 Eylül döneminde de, faşist cuntanın halkımıza yönelik icraatlarını birlik içinde savunan bu asalaklar sürüsü halkı peşlerine takabilmek için binbir yalana, dalavereye başvurmaktadırlar. Yıllarca oynanan bu oyunlar tekrar sahnelenmektedir. Hakim sınıfların bazı kesimleri daha şimdiden, ANAP hükümetinin hızla teşhir olduğunu görerek, Doğru Yol Partisini alternatif olarak hazırlamaya çalışıyorlar. İdamları, işkenceleri, katliamları birlik içinde savunan tüm hakim sınıf partilerinden, muhalefet partilerinin açlık sefalet edebiyatı yapmaları, muhalefetde olduklarındandır. Çünkü daha önce de çokca yaşanan bu oyuna göre muhalefet iken halkçı kesilen partiler, hükümet olduklarında en azılı faşist uygulamaların bilfiil uygulayıcıları olmuşlardır. 1 Mayıs 1985'de hep birlikte haykıralım;

Kahrolsun Askeri Faşist Cunta!
Ne Cunta, Ne Parlamento, Yaşasın Devrimci Mücadelemiz!

İşçiler, Emekçiler, Yoldaşlar;

12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra, faşist diktatörlüğün yoğunlaşan saldırıları sonucu partimiz TKP/ML ve diğer devrimci hareketler ağır darbeler yediler, önemli kayıplar verdiler. Partimiz ve devrimci hareket bu dönemde ağır ve acı bir yenilgi aldı. Alınan yenilgi ve yenilgiyi aşma konusunda partimizle, her türden küçük burjuva hareketler arasında temel farklılıklar özkonusudur. Bir dizi küçük burjuva, revizyonist örgüt yenilgiden paniğe kapılarak, devrimci mücadeleyi tatil etme anlamına gelen çıkmazlara girdiler. Bir kısım örgüt ise alınan yenilgi sonucu işçi sınıfı ve halka güvenini tam anlamıyla yitirerek, sırtını gerici güçlere dayamayı "çıkış" olarak benimsedi. Partimiz, bu tür çözümlerin çözümsüzlük olduğunu her zaman açıklamış, bugünde açıklamaktadır. Partimiz kurucusu ve önderi **İbrahim Kaypakkaya** yoldaşın dediği gibi; *"yenile yenile yenmesini öğreneceğiz."* Yenilgimizden doğru dersler çıkararak, yenilgiyi zafere dönüştüreceğiz. Bugüne kadar pratiğimiz bu oldu, bundan sonra da böyle olacaktır.

Partimiz, bugüne kadar faşist diktatörlüğün tüm baskı ve katliamlarına, faşist cuntanın başta Partimiz TKP/ML ve devrimci örgütleri yoketme, çökertme girişimlerine, dişe diş bir mücadeleyle karşılık verdi. TKP/ML Partizanları, TİKKO Gerillaları, zindanlarda, şehirlerde ve dağlarda, düşmana karşı dişe diş mücadele yürüttüler, bugünde yürütmektedirler. Düşmanın Partimize yönelik her türlü iftira ve karalamalarına, Partizanlarımız ve Gerillalarımız can bedeli mücadeleleriyle cevap verdiler. Partimizin önderi ve kurucusu **İbrahim Kaypakkaya** yoldaşın yolundan yürüyen, başta Parti Genel Sekreterimiz **Süleyman Cihan, Hasan Hakkı Erdoğan, Ali Uçar, Haydar Aslan, Doğan Erdem** ve daha nice yoldaşlar bu dönemde, işkencelerde, operasyonlarda Partimizin kızıl bayrağını can bedeli mücadelede yücelterek şehit oldular. Onlar yolumuzu aydınlatıyor ve onların anısını her zaman mücadelemizde yaşatacağız.

İşçi sınıfının, köylülerin ve tüm emekçilerin düzene karşı nefretlerinin ve isyan duygularının kabardığı ve bu dönemde, Partimiz bir yandan yenilgiden doğru dersler ışığında, yaralarını sararken, bir yandan da faşist diktatörlüğe karşı mücadelesini sürdürecektir.

Emekçi Halkımız; hakim sınıfların siyasi partileri kurtuluş ve umut olamazlar, emperyalizme bağımlı, komprador patronaj düzeni sürdükçe, emekçiler her türlü hak ve özgürlükten yoksun olarak, ezilip, sömürüleceklerdir. Güçlerimizi birleştirir, örgütlenirsek, düzene karşı mücadelemizi güçlendirirsek zafere ulaştırırız. Çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının öncü müfrezesi TKP/ML'nin mücadelesine omuz verelim, onu her alanda destekleyelim. TKP/ML ve Halk Ordusu TİKKO saflarında örgütlenip, saflarımızı sıklaştıralım. Zafer er veya geç proletarya önderliğinde ezilen halkın olacaktır.

İşçiler, Emekçiler, Yoldaşlar;

Proletarya ve halkların güçlü bir uluslararası komünist önderliğe her zamankinden daha fazla ihtiyaç duydukları bugünde,

■

Devrimci Enternasyonalist Hareket Komitesi'nin 1 Mayıs Bildirisi:

Yoldaşlar,

Devrimci Enternasyonalist Hareket'in **Deklerasyonu** bir sene önce bugün dünya emekçilerinin eline ulaştırıldı. **Deklerasyon**'da, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi bilimini kendilerine temel almaya devam eden, gerçek devrimci güçler dünyada durumun, her ülkede proletarya ve devrimciler önünde duran görevlerin bir değerlendirmesini yapmış ve "bütün ülkelerin işçileri birleşin!" çağrısını gerçekliğe dönüştürmeye yardımcı olmaya muktedir bir örgütlenme biçimine doğru çalışmak için kararlılıklarını beyan etmişlerdir.

Deklerasyon'da dünyadaki bugünkü durumun ciddiyeti berrak bir şekilde belirtilmişti. Emperyalistler, dünya halkı için taşıdığı vahşetin bütün anlamıyla üçüncü bir dünya savaşını hazırlamaktadırlar. Ne varki, **Deklerasyon**'un da belirttiği gibi, devrimci mücadelede aynı zamanda yükselmektedir; ve bu devrimci mücadele yer kürenin geniş alanlarında emperyalizmi ve gericiliği sürüp proletarya ve müttefiklerinin rejimini kurarak yaklaşan dünya savaşını engelleyebilir.

Bu boş bir hülya değildir. Daha şimdiden hareketimizin geçen sene içinde elde ettiği çok önemli başarıları müşahade etmekteyiz. Özellikle, gazetelerde **Işıklı Yol** diye bahsi geçen, Peru Komünist Partisi'nden yoldaşların 1980'de başlatmış oldukları Halk Savaşını yürütmede büyük ilerlemeler kaydetmiş bulunuyorlar. Devrimci Enternasyonalist Hareket, Peru Komünist Partisi'ni safında görmekten gurur duymaktadır. Gerçekten de, Peru'daki başarı o denli büyüktür ki —silahlı mücadelenin alevlerini bastırma çabasıyla— emperyalistler baş papaz hazretlerini (Papa II. John Paul'u) yollamak zorunda kalmışlardı. Ne çare ki, baş papaz hazretleri de şimdiye kadar bomba uçakları, idam mangaları, kurşun ve işkence tezgahın engelleyemediğini engellemekte onlardan başarılı olamamıştır.

Peru'daki silahlı mücadele And dağlarının doruklarından dünyanın dört bir köşesine parıltısını yansıtan, ezilen ve sömürülenleri ayaklanmaya çağıran bir meşaledir. O, günümüz dünyasında devrimci mücadele ve isyanlarının yeniden yükselişe geçmekte olduğunun sembolüdür.

1 Mayıs Proleter Enternasyonalizminin günüdür. Gericilerin ona saldırmasına, revizyonistlerin onun devrimci özünü deşip atmaya çabalamasına rağmen, 1 Mayıs, bütün ülkelerin işçilerinin mevcut durumu tartıp, gelen sene için plan yaptıkları, proleter enternasyonalizmini kutladıkları ve bir kez daha nihai hedefe tüm dünyada komünizme dek mücadele etme kararlılıklarını ilan ettikleri gün olmaya devam etmektedir.

Yoldaşlar, Devrimci Enternasyonalist Hareketin **Deklerasyonu** aynı zamanda, Mao Zedung'un ölümünden sonra Çin'de kapitalist yolcuların iktidarı gaspetmesi ve Enver Hoca'nın da yoldaş Mao'ya saldıranların safına katılmasından bu yana devrimcilerin saflarındaki krizi de belirtmişti. Bu kriz hiçbir şekilde çözümlendirilmiş değildir ve hala emperyalist ve revizyonistlerin yarattığı yılgınlık ve teslimiyetçiliği karşı savaşmamız gerekiyor. Buna rağmen hareketimiz yeniden dirilişte-dir. Devrimci Marksizm'in ölümü hakkındaki raporların tamamen temelsiz olduğu —Peru'daki devrimci mücadelenin yükselişi ile görüldüğü gibi— ortaya çıktı.

Genede hala zamana karşı yarıştayız, zira hareketimiz gelişen dünya durumunun, savaşa doğru hamlelerin ve devrimci mücadelenin yükselişinin, hala ciddi bir şekilde gerisinde kalmaktadır. Fakat yetişebiliriz. Doğru bir anlayışla silahlandığımız taktirde sıçrayışlarla ileri atılabiliriz.

Devrimci Enternasyonalist Hareket güçlendirilmelidir Dünyanın dört bir köşesine yayılmalıdır. Proletarya ve halk ve onların tüm mücadele biçimleri içinde git gide dahada kök salıp zemin bulmalıdır. Siz bu satırları okurken, diğer kıtalardaki onlarca bin kişide aynı şeyi yapmaktadır. Sizler gibi onlar da sömürüsüz bir dünya için yanıp tutuşmaktadırlar. Tarihin istikameti büyük ölçüde onlara—ve size—bağlıdır. Sömürücü sınıflar toplumun başında olduğu müddetce, zulüm ve horlanma dünya halkının büyük çoğunluğunun günlük yaşamı olacaktır; Ve bu caniler şimdiden daha büyük bir cinayete hazırlanıyorlar— Üçüncü dünya savaşı. Dünya onların pençesinden sökülüp alınmalıdır.

Bu sene 1 Mayıs'da sınıf bilinçli proleterlerin Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'nin bayrağı etrafındaki Devrimci Enternasyonalist Hareket'in bayrağı etrafındaki birliğini kanıtlayalım.

—DÜNYA SAVAŞINI ENGELLE;
TÜM DÜNYADA DEVRİM İÇİN MÜCADELEYİ YÜKSELT!

—PERU'DAKİ HALK SAVAŞINI DESTEKLE!

—ZİNCİRLER KIRILSIN —KADINLARIN ÖFKESİ DEVRİM İÇİN MUAZZAM BİR GÜÇ OLARAK DİZGİNLERİNDEN BOŞALSIN!

—YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

—DEVRİMCİ ENTERNASYONALİST HAREKET'İN SAFLARINI GÜÇLENDİR!

1 Mayıs 1985
Devrimci Enternasyonalist Hareket Komitesi

Devamı

onu yaratmanın bir ilk adımı olan "Devrimci Enternasyonalist Hareketi Güçlendir"mek, proletarya enternasyonalizminin en temel görevlerinden biridir. Bu göreve Marksizmin-Leninizmin yenilmezliğine duyduğumuz derin inanç ve coşkuyla sarılalım.

—YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!
—YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ, SOSYALİZM VE YÜCE KOMÜNİZM MÜCADELEMİZ!

—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML!
—YAŞASIN HALK ORDUSU TİKKO!

Türkiye Komünist Partisi
Marksist-Leninist
Merkez Komitesi

Faşist Özal, ABD emperyalizminin ayaklarına kapanarak Türkiye'yi pazarladı!

Siyaset sahnesine oldukça iddialı biçimde soyunan İMF'nin has adamı faşist Özal'ın, 35 kişilik heyeti, kalabalık sayıdaki basın mensupları ve çeşitli komprador patronlar ile birlikte yaptığı "Amerikan çıkartması", ABD emperyalizmine ve İMF'ye yapılan yeni kölelik anlaşmaları ile sonuçlandı.

"Muharebe kazanmış bir komutan" edasına bürünen faşist Özal; ekonomik ve askeri alanda yapılan bir dizi yeni kölelik anlaşmalarını, kendi Amerikanari yöntemleriyle; kendi lehine yoğun bir demagojik propaganda malzemesi olarak kullanmayı da ihmal etmedi. Tabii ki, Özal'ın bu sahtekarlığında da, uşak basın üzerine düşen tarihi rolünü oynamada yine herhangi bir kusur işlemedi. Burjuva basını, "Amerikan çıkarması"nın sonucunu ve getireceklerini gözlerden gizleyebilmek için elinden gelen çabayı gösterdi ve bu geziyi alabildiğine allayıp pulladı. Oysa esas sorun ekonomik ve askeri alanda yapılan çeşitli girişimler ve varılan sonuçların ülkemizin geleceği açısından taşıdığı anlamdır.

Ekonomik alanda yapılan görüşmelerde üzerinde durulan önemli sorunlardan birisi, daha 1984 yılının Eylül ayında gündeme gelen 500 milyon dolarlık "Melez Kredi" meselesidir. İhtiyaç duyduğu 500 milyon dolarlık ticari krediyi daha düşük faizle temin etmeye çalışan ve sonuçta havasını alan faşist Özal emperyalist efendilerinden özür dileyecek şöyle diyor: *"Bu kredinin oluşturulması sırasında tecrübesizlik, acemilik ettik. Büyük bankaları gereksizce zorladık."*

İzlediği ekonomik politikanın bir sonucu olarak, içine girdiği ekonomik darboğazı bir türlü aşamayan, enflasyonu "aşağı çekip" dış ödemler dengesindeki açığı bir türlü kapatamayan Özal, İMF tarafından bu defa "zorlandı". Sözüm ona kopma noktasına kadar gelip dayanan İMF ve Türkiye ilişkileri, tabii ki yine Özal'ın "usta taktikleri" ile yeniden rayına oturtuldu. İMF ile yeniden bir yıllık bir anlaşma yapıldı. Yalnız İMF bu defa işi daha sıkı tutarak, yapılacak işlerin en ince detayları üzerinde bile durdu. "Para Fonu ilk defa bu kadar ayrıntıya inerek kısıtlamalara gidiyor" diyen bir Türk üst düzey yetkilisinin sarfettiği sözlerden de rahatlıkla anlaşılıyor ki, İMF ipleri daha sıkı tutacak ve ekonomik politikanın her yanına burnunu sokacaktır.

İMF ile yapılan bu anlaşmalar ve İMF'nin çeşitli dayatmalarının önümüzdeki dönem emekçi halka neler getireceği meselesine gelince, şüphesiz ki "bu anlaşmanın sonucunda, Türkiye'de kemerler biraz daha sıkılacak", yeni yeni zamlar devalüasyonlar birbirini kovalayacaktır. Yani komprador patron-ağa düzeninin kronik ekonomik-siyasi krizinin ağır yükünü çeşitli milliyetlerden işçi sınıfımız ve halkımız çekmeye devam edecektir.

Başefendisi ABD'nin ayaklarına kapanarak, Ksinger gibi emperyalist "siyaset" cambazlarına milyonlarca dolarlık rüşvetler vererek, Türkiye'yi pazarlayan, ABD sermaye çevrelerini Türkiye'ye gelmeye "ikna etmeye" çalışan Özal'ın, "Amerikan çıkarması"nın önemli bir bölümünü oluşturan diğer sorun ise; askeri alanda yapılan çeşitli görüşmeler ve anlaşmalardır. Özal daha ABD'ye gider ayak bir Amerikan dergisine verdiği demecinde şunları söylüyordu: *"NATO, güney kanadını gerçekten güçlendirmek istiyorsa, Sovyetler ve Bulgaristan'la uzun bir sınırı olan Türkiye'ye yardım etmek durumundadır. Bu iş için ABD'den aldığımızdan daha çok paraya ihtiyaç var."*

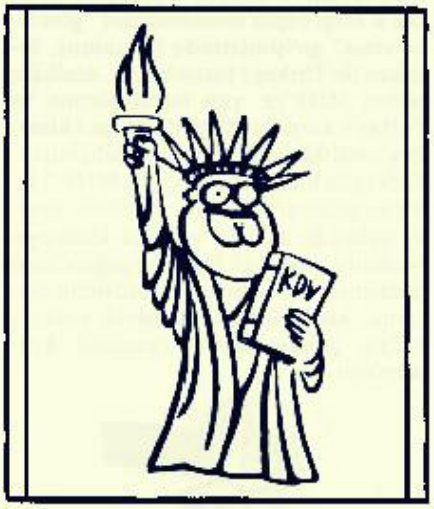

Faşist Özal'ın bu demecine karşı Reagan ise şu cevabı veriyordu. *"Sizin güçlü olmanız, o bölgede bizimde güçlü olmamız anlamına gelir."*

Sorunlara bu mantık çerçevesinde yaklaşan *"iki lider, gerek ünlü Oval çalışma odasında yaptıkları görüşmelerinde, gerek yemek öncesi kokteylde ve gerekse öğle yemeğinde, dünyaya aynı gözlükle baktıklarını vurguladılar."* İşte bundan dolayıdır ki, Özal Reagan'dan tam destek aldı.

Peki nedir bu aynı gözlükle bakılan dünya olayları ve Amerika'nın Türkiye'ye bugün verdiği tam desteğin altında yatan gerçekler?

Hiç şüphesiz ki bunlar, yaklaşan 3. bir emperyalist pazar paylaşım savaşı hazırlıklarının bir parçası olarak atılan adımlardır. Hele buna bir de Türkiye'nin jeo-politik durumunu eklediğimizde, başta ABD olmak üzere, bütün batılı emperyalistlerin Türkiye'ye verdiği önemi daha iyi kavrayabiliriz.

İran'da Faşist Şah rejiminin devrilmesi sonucu üleri bir karakolunu kaybeden ABD emperyalizmi, gerek ortadoğuya yönelik politikasında ve gerekse de RSE'nin Akdenize açılmasını ve orta-doğuya müdahalesini önlemede Türkiye'ye büyük oranda ihtiyaç duymaktadır. Buna NATO üyesi olmasına rağmen, NATO'dan yana "tutarlı" tavır almayan Yunanistan'ın kararsızlığını da eklediğimizde; NATO açısından Türkiye'nin taşıdığı önem özellikle öne çıkmaktadır.

Bütün bu gelişmeler, ABD'nin bölgeye yönelik sinsi planlarını ve Türkiye'nin de köpek sadakatiyle bağlı olduğu ABD'nin planları doğrultusunda nasıl göreve soyunduğunu, gerek 6. Filoya yapacağı yakıt ihmalinde, gerek Yunanistan'dan sökülecek olan üslerin Türkiye'ye yerleştirilmesinde, gerek ABD'nin bölgede yayın yapabilmesine imkan tanınmasında vb. vb. gösterirken, aynı zamanda ülkemiz hakim sınıflarının tüm kliklerinin nasıl da aynı hamurdan yoğrulduklarını açıkça ortaya koymaktadır.

Nasıl ki, 1974 yılında Yunanistan NATO'dan çekilme kararı aldığında o dönemin başbakanı faşist Ecevit *"Türkiye'nin NATO'dan Yunanistan'ın çekilmesinden doğacak boşluğu kapatmaya hazır olduğunu"* açıkladıysa, aynı şekilde bugünde fasist Özal Yunanistan'ın çekilme-

Devamı sf: 27'de

•Fanatik-Irkçı Cani TÜRKEŞ, Faşist Cuntanın Sıkıyönetim Mahkemeleri Tarafından Serbest Bırakıldı.

İt İti Isırmaz! Faşist Faşisti Yargılayamaz!

•Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız, Türkeş ve Evren gibi faşist canileri mutlaka yargılayacak ve kendilerine layık oldukları cezayı verecektir!

Hakim sınıfların esas olarak ABD emperyalizmine bağımlı kliklerinden birisinin siyasi temsilcisi durumunda bulunan faşist "Milliyetçi Hareket Partisi" (MHP)'nin bir no'lu elebaşısı olan Türkeş; yeminli bir emperyalizm uşağı, gözü dönmüş azılı bir halk düşmanı, elini halkımızın kanına bulamış tescilli bir katildir. Fanatik bir ırkçıdır. Azgın bir komünizm aleyhtarıdır. Tipik bir Hitler hayranı ve taslağıdır.

Türkeş'in Hitler'den kopya ettiği yöntemlerle kumanda ettiği MHP ve güdümündeki ÜOD, ÜGD, MİSK, ÜLKÜ-BİR vs. gibi fanatik, ırkçı faşist örgütlenmeler, ABD emperyalizmi ve faşist Türk devleti tarafından, bir yönüyle özellikle de 74 sonrası dönem içerisinde hızlı bir kabarış gösteren **devrimci dalgayı kırmak** için kullanılmış, halkımızın, ülkemiz devrimci ve komünist hareketinin üzerine saldırtılmış, onların hedefini şaşırtmanın, dikkatlerini faşist Türk devletinin üzerinden başka yönlere çekmenin aracı haline getirilmiştir.

Gerek ABD emperyalizmi, gerek hakim sınıfların ABD uşağı çeşitli kesimleri, gerekse esas olarak ABD'nin hakimiyeti altında bulunan faşist Türk devletinin kendisine sağladığı çok yönlü destek ve yardımlarla hızla palazlanan MHP ve yan kuruluşları, MİT-CİA-KONTR/GERİLLA desteğinde halkımıza, ülkemiz devrimci ve komünist hareketine karşı giriştiği azgın saldırılarını giderek yoğunlaştırmış, sayısız sivil faşist provakasyonun, cinayetin, katliamın altına imzasını atmıştır.

Bütün hesaplarını açık, yıldırıcı ve kanlı bir açık faşist diktatörlüğün tezgahlanması, yani faşist Türk devletinin dizginlerinin ele geçirilerek, onun çok daha baskıcı ve barbar bir biçime büründürülmesi üzerine kuran Türkeş kliği, hakim sınıfların Kemalist merkezci kliğinin temsilcisi olan faşist generallerin, daha baskın çıkarak 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünü tezgahlamaları sonucu, bu amacına ulaşma imkanı bulamamıştır. Tam tersine, hakim sınıfların çeşitli klikleri arasında kesinleşen çelişkilerin de tipik bir ifadesi olarak, cuntanın belli ölçülerde baskılarına maruz kalmıştır.

Faşist cunta, halkın düzen aleyhtarı tepki ve hoşnutsuzluğunu törpülemek, "hem sağa hem de sola karşıyız" demagojisine yeterince malzeme sağlamak için, Demirel, Ecevit, Türkeş ve Erbakan'a karşı çeşitli sansansiyönel "gözaltına alma" girişimlerinde bulunmuş, Erbakan ile Türkeş'i tutuklatmış, özellikle halkın MHP'ye, yan kuruluşlarına ve Türkeş'e karşı duyduğu derin sınıf kininden ustalıkla yararlanmaya çalışmıştır. Türkeş ile birlikte bir kaç yüz MHP'li faşist aleyhine sıkıyönetim mahkemelerinde açtırdığı davayı, yıllarca kamuoyu nezdinde yürüttüğü faşist propagandanın malzemesi haline getirmiş, kitlelerin dikkatini, kendi üzerinden başka yönlere doğru çekme doğrultusunda kullanmıştır.

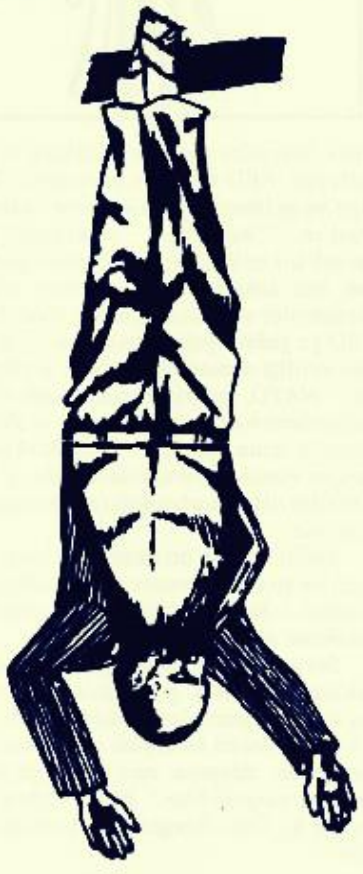

Oysa, aralarındaki dalaşma ve hırlaşma ne denli keskin olursa olsun, gerek Evren gerekse Türkeş, bugüne kadar geçen süreç içinde, özünde aynı mayadan yoğrulduklarını, halkımızın bir deyişiyle "it iti ısırmaz" misali birbirlerini ısırmayarak, açıkça göstermişlerdir.

Türkeş, hozitlerine "silahları gömün!" çağrısı yaparak, faşist cuntaya teslim olmuş, böylece cuntaya geniş bir demagojik manevra alanı sağlamıştır.

Faşist cunta ise, başta Türkeş olmak üzere, içeriye doldurduğu hepsi de tescilli cani olan beş-on MHP yöneticisi ve bir kaç yüz ÜGD militanını, peyder pey tekrar dışarıya salıvermiş, son olarak da Türkeş'i, "suç vasfı değiştiği" sahte gerekçesiyle serbest bıraktırarak, bu yöndeki icraatını doruğuna ulaştırmıştır.

Faşist cuntanın, bir yandan zindanlara doldurduğu onbinlerce ilerici, yurtsever, devrimci, demokrat, komünist tutuklu ve mahkumlar üzerindeki saldırılarını en azgın biçide sürdürün emrindeki sıkıyönetim mahkemelerine bol bol kalem kırdırıp, en ağır cezalar yağdırtırken; diğer yandan "idam"la yargılattığı Türkeş'i "suç vasfı değiştiği" gibi kargaları bile güldüren komik bir iddiayla serbest bıraktırması, 219 "idam"ın istendiği 586 kişilik "MHP davası"ndan geriye sadece 95 tutuklu alıkoyması ne ile izah edilebilir?

Elbette ki, faşist cuntanın da Türkeş ve yandaşlarıyla aynı mayadan yoğrulan yeminli emperyalizm uşağı ve azılı halk düşmanı karakteriyle!

Açıktır ki, faşist cuntayı, Türkeş'i serbest bırakmaya iten nedenlerden birisi de, gerek devlet içinde, gerek ANAP saflarında, gerekse yurtdışında vs. hızla örgütlenmeye ve toparlanmaya devam eden Türkeş yandaşlarının cuntaya yönelen muhalefetinin törpülenmeye çalışılmasıdır.

Diğer yandan, faşist cuntanın 6 Kasım seçim aldatmacasıyla piyasaya sürdüğü "demokrasicilik" senaryosu tutmamış, "24 Ocak" İMF'ci ekonomi-politikasının ağır faturasını süngü zoruyla ödettirmeye devam ettiği geniş halk yığınlarının düzen aleyhtarı tepki ve hoşnutsuzlukları giderek bad safhaya varmakta, hakim sınıflar için daha şimdiden tehlike çanları çalmaktadır. Bu durum, faşist diktatörlüğün dizginlerini elde tutmaya devam eden sivil görünümlü cuntayı, derin derin düşündürmekte, kabarması muhtemel bir halk hareketini kırmanın ince hesaplarını yapmaya zorlamaktadır. Dolayısıyla faşist MHP kliğinin yeniden **dalga kırıcı** olarak kullanılabilmesi ihtimalini de (tabii ki dizginleri ona asla kaptırmamak şartıyla) hesaba katmamazlık edememektedir. Çünkü, genel olarak hakim sınıfların tüm klikleri, özel olarak da faşist cunta, muhtemel bir devrimci kabarışın ve ülkemiz devriminin ileriye doğru yapacağı güçlü bir sıçrayışın, devletleri ve düzenleri

Devamı sf: 27'de

•Emperyalizme, komprador kapitalizme, feodalizme ve faşizme karşı savaşanlar asla suçlu olamazlar!

•Asıl suçlu olanlar ve zindanlara doldurulması gerekenler emperyalizmin yeminli uşakları ve eli kanlı halk düşmanlarıdır!

Tüm Yurtsever, Devrimci, Demokrat, Komünist Tutuklu ve Mahkûmlar Derhal Serbest Bırakılmalıdır!

Başta siyasi tutuklu ve mahkumlar olmak üzere, faşist Türk devletinin zindanlarındaki tüm tutuklu ve mahkumların derhal serbest bırakılması, yani tüm zindanların derhal boşaltılması demokratik talebini içeren bir "genel af"ın çıkarılması konusu, kamuoyundaki güncelliğini ve önemini korumaya devam etmektedir.

Bu konuda, gerek iç gerekse dış kamuoyundan yükselen ve giderek yoğunlaşan istek, tepki ve hoşnutsuzluklar, bir yandan önemli ölçüde faşist Türk devletinin ülke ve dünya demokratik kamuoyu nezdinde teşhir ve tecritine hizmet ederken, diğer yandan onu şu ya da bu türden bir "tavır" takınmaya da zorlamaktadır.

Genel olarak çeşitli milliyetlerden halkımızın, özel olarak da ülkemiz devrimci ve komünist hareketinin legal demokratik ve siyasi örgütlenme ve konuşma hakkı bulunmadığı için; şimdilik legal siyaset sahnesini hakim sınıf sözcülerinin yalan ve demagojileri kapsamaya devam etmektedir.

Komprador patron-ağa düzeninin, emperyalist sisteme doğrudan bağlı olan kronik ekonomik ve siyasi bunalımı giderek derinleşiyor. Bu sömürü ve zulüm düzeninin, kendi ölüm fermanını da bağrında taşıyan çelişkileri, ortadan kalkmak bir yana, giderek daha da çok kızışıyor ve onu önümüzdeki dönem içerisinde bir dizi önemli ekonomik ve siyasi çalkantılara, gelişmelere ve olaylara gebe bırakıyor. Ekonomi hızla iflasa doğru sürükleniyor. Tescilli İMF'ci Özal palyaçosu, kredi dilenmek için, kapı kapı dolaşıyor ve emperyalist efendilerinin ve hatta bizzat İMF'nin ayaklarına kapanıyor. Faşist Türk devleti gırtlağına kadar gömüldüğü emperyalist borçlarının faizlerini dahi ödeyemiyor. Başta ABD ve onun güdümündeki İMF ve dünya bankası olmak üzere çeşitli emperyalist çevrelerin, "kırk katır mı, kırk satır mı?" kabilinde, uşakları aracılığıyla zorla ülkemize dayattığı ve baş mimarlığını Özal palyaçosunun yaptığı "24 Ocak" ekonomi politikası, halkımızın içinde bulunduğu açlık, yoksulluk ve sefaleti her geçen gün daha da derinleştiriyor ve geniş halk yığınlarını hızla 2. dünya savaşı dönemindeki kıtlık yıllarına doğru sürüklüyor. Diğer yandan faşist Türk devleti, ekonomik-siyasi buhranın ağır faturasını halkımıza ödetmeye devam etme, halkın yükselen düzen aleyhtarı tepki ve hoşnutsuzluğunu düzenin bendinde boğma ve halkımızın kendisine karşı yönelen devrimci mücadelesini bastırma ve boğma doğrultusundaki çabalarını aralıksız biçimde sürdürüyor. Baskı, sömürü ve zulmü daha da katmerleştiriyor. Saldırı, operasyon, tatbikat, arama-tarama ve katliamların ardı arkası kesilmiyor. İşkence tezgahları, zindanlar, mahkemeler hızlı hızlı işlemeye, binlerce, onbinlerce, yüz binlerce işçi, köylü, genci, memuru, yurtsever, devrimci, demokrat, komünisti ve "adi suçlu" tabir edilen düzen kurbanlarını öğütmeye devam ediyor...

İşte böyle bir ortamda, ülkemizde bugün, hem de süngülerin gölgesinde sözüm ona yeni bir "demokrasicilik" oyunu oynanıyor. Ama öylesine göstermelik, iğreti ve iğrenç ki... Tek kelimeyle söylemek gerekirse, böyle bir "demokrasiciliğin" lafını etmek bile insanın midesini bulandırıyor.

Bu "demokrasiciliğin" sınırları, hakim sınıfların Kemalist merkez kliği tarafından, ABD emperyalizminin doğrudan desteği ve onayıyla, faşist cunta eliyle ve süngü zoruyla çizilmiştir. Bu durum, tüm hakim sınıf kliklerini, kozlarını şimdilik işte bu sınır içinde oynamak zorunda bırakıyor.

Nitekim tüm hakim sınıf kliklerinin, kendi menfaatleri doğrultusunda kullanmaya, istismar konusu yapmaya ve halkı aldatmanın aracı haline getirmeye çalıştığı konulardan birisi de, son günlerde daha da sıkça sözü edilmeye başlanan ve faşist Özal hükümeti tarafından "hazırlıkları" yürütülen, siyasi mahkumları dıştalayan kısmi bir "af" konusudur.

Bilindiği gibi, faşist cunta, "terörist", "eylemci sol" vs. demagojileriyle perdeleyerek, siyasi mahkumların herhangi bir "af"tan yararlanmalarını engelleyen bir hükmü, faşist anayasasına geçirmiştir. Dolayısıyla tüm hakim sınıf klikleri, "af" oyunlarını, şimdilik işte bu çerçeve içinde oynuyorlar. Lakin, gerek tüm diğer hakim sınıf kliklerinin cunta kliğiyle olan çelişkileri, gerekse onların, halkın bu konudaki muhalefetini kendi potalarına kanalize etme gerici çabaları, böyle bir "af"ın çeşitli yönlerden mıncıklanmasına yol açmaktadır.

Aslında, cuntanın asıl evladı MDP'de dahil olmak üzere, 6 Kasım seçim aldatmacasına katılan üç icazetli parti, siyasi mahkumları dışta bırakan bir "af"ı, seçim yatırımı olarak kullanma doğrultusunda da yoğun çaba sarfetmişlerdi. Ve bugüne kadar geçen süre içinde de, bu yönde belli cılız girişimlerde bulunmuşlardır.

Faşist Özal hükümeti, sorunu sık sık demagojik bir tarzda ve Amerikanvari propaganda yöntemleriyle kullanmaya çalışmakla birlikte, kuruluşundan bu yana iki yıla yakın bir süre geçmesine rağmen, siyasi mahkumları dıştalayan bir "af"ı da çıkarmamıştır. Tersine, bizzat cuntanın direktifleri doğrultusunda, çıkaracağını söylediği bir kısmi "af"ı da, iç ve dış kamuoyunda oluşan bir "genel af" talebini, süreç içinde törpülemenin, yıpratmanın, böylece siyasi mahkumları dıştalayan böyle bir "af"ı çıkarmanın elverişli zeminini yaratmanın aracı olarak kullanmıştır ve hala da kullanmaya devam etmektedir. Çünkü, siyasi mahkumları da kapsayan bir "af"ın, faşist Türk devletinin başına ne işler açabileceğinin farkındadır. Ancak, hem ülke hem de dünya demokratik kamuyou nezdinde teşhir ve tecrit olmamak için, bu konudaki çeşitli demagojik manevralarını sürdürmektedir.

Ayrıca diğer tüm hakim sınıf klikleri de, bu çelişkiden yararlanmaya, onu, Özal hükümetini ve sivil cuntayı yıpratma, dolayısıyla ülke ve dünya demokratik kamuoyunun bu yöndeki tepki ve hoşnutsuzluğunu kendi potalarına kanalize etmeye çalışmaktadırlar.

RSE uşaklarından, ABD ve B.Avrupa emperyalist devletleri uşaklarına kadar, tüm hakim sınıf klikleri, toplumda "genel af" doğrultusunda bir eğilimin güçlendiğinin, bu eğilime kaynaklık eden güçlü bir potansiyelin bulunduğunun farkındadırlar. Onların tüm yaptıkları, işte bu durumdan yararlanmak, çeşitli demagojiler altında, sorunu kitleleri aldatmanın, onların düzen aleyhtarı kin ve tepkilerini düzen sınırları içinde tutarak, kendi potalarına kanalize etmek ve bir birlerine karşı kaldıraç olarak kul-

lanmaktır.

Kısacası onlar, ne tür bir "af" savunmuş olurlarsa olsunlar, tüm yaptıklarının yüzbinlerce tutuklu ve mahkumun gerçek çıkarlarını savunmakla herhangi bir ilişkisi yoktur, olamaz.

Çünkü emperyalizme göbeğinden bağımlı komprador patron-ağa düzeninin sömürü ve zulmünden kaynaklanan bu çelişkinin **hakim kutbunda** kendileri vardır. Yani bu çelişkinin sorumlusu bizzat karşı devrim güçleridir. Komprador patronlar, zalim ağalar, vahşi tefeci tüccarlar, bir avuç vurguncu, soyguncu, kısacası tüm yeminli emperyalizm uşakları ve eli kanlı halk düşmanlarıdır. Devlet onların devletidir. Yüzbinlerce tutuklu ve mahkum, onların sınıfsal sömürülerini istedikleri gibi "rahat" ve "huzur" içinde yürütebilmeleri, memleketi emperyalist efendilerine istedikleri gibi peşkeş çekebilmeleri için zindanlara doldurulmuştur. Bu, bugüne kadar hep böyle olmuştur ve bu sömürü ve zulüm düzeni yerle bir edilinceye kadar da böyle olmaya devam edecektir.

Bu nedenle asıl suçlu olanlar, zindanlara doldurulan yüzbinlerce siyasi ve "kader kurbanı" tutuklu ve mahkum değil, bu düzenin, bu devletin ve tüm karşı-devrimci kliklerin kendileridir. Devletin dizginlerini elinde tutan ve bugün için bu çelişkinin boyutlarının daha da genişlemesinde birinci derece de rol oynayan (özellikle de siyasi tutuklu ve mahkumlar açısından) karşı-devrimci kliğin Kemalist klik olması, bu durumun özünü değiştirmez. Her halükarda da asıl suçlu olanlar ve zindanlara doldurulması gerekenler, memleketimizi parselleyip emperyalist efendilerine satanlar, emperyalist efendileriyle kol kola girerek halkımızı iliklerine kadar sömürenler, soyanlar, dolayısıyla halkımızı açlığın, işsizliğin, yoksulluğun, sefaletin pençesine atanlar, ülkemizin bağımsızlığa ve halk demokrasisine kavuşmasını engelleyenlerdir.

Dolayısıyla, hangi maskeye bürünmüş olurlarsa olsunlar ve nasıl bir "af" savunurlarsa savunsunlar onların yaptığı; kendilerinin doğrudan sorumlusu olduğu bir çelişkiyi, tam da "yavuz hırsız ev sahibini bastırır" misali, yine kendi çıkarları doğrultusunda halka karşı kullanmalarından başka birşey değildir.

Açıktır ki onları, kendi arzuları dışında böyle bir taviz vermeye ve bu konuda geri adım atmaya iten belli objektif ve subjektif etmenler vardır. Hakim sınıfların ve emperyalist efendilerinin kendi içlerindeki çelişkiler, bu durum üzerinde kaçınılmaz biçimde etki icra eden sadece **tali** bir faktördür. Esas faktör ise, çelişkinin **hakimiyet altındaki ana kutbunu** oluşturan yüzbinlerce tutuklu ve mahkumun ve onlarla doğrudan ya da dolaylı biçimde etkileşim içinde bulunan geniş halk yığınlarının onların nisbeten bilinçli kesimlerini oluşturan çeşitli yurtsever, devrimci, demokratik akımların ve ileri bilinçli kesimleri oluşturan ülkemiz komünist hareketinin, hakim sınıfları habire sıkıştırmaya devam eden kendiliğinden ve sınıf bilinçli mücadelesidir. Çünkü onlar son derece keskinleşen bu çelişkinin maddi ve manevi ağır yükünü omuzlarında taşımakta, onun doğurduğu acıları, sıkıntıları, üzüntüleri her saat her dakika kendi benliklerinde hissetmektedirler. Bu durum da, hem onların bağrındaki düzen aleyhtarı kin ve öfkeyi alabildiğine bilemekte, hem de giderek yükselen ve keskinleşen mücadelelerine neden olmaktadır.

İşte hakim sınıfları sıkıştıran, çeşitli demagoji ve manevralara başvurmaya zorlayan asıl etken budur.

Diğer yandan çelişkinin hakimiyet altındaki kutbu içinde yer alan sınıf güçleri (ki, bu kutup, karşı-devrimin kendi aralarındaki çelişkileri ifade eden karşı-devrimci ve kısmi bir yön de içerir, şu ya da bu nedenle cezaevlerine atılan doğrudan karşı-devrimci güçlere mensup olan tutuklu ve mahkumlar hatırlansın), tam bir bilinçlilikle ve örgütlülükle çelişkinin çözümünü sağlama noktasında yoğunlaşmış değillerdir. Kendi içinde karmaşık bir görünüm ve çelişkili bir yapıya sahiptirler. Siyasi tutuklu ve mahkumların kendi içinde, siyasi tutuklu ve mahkumlarla diğer mahkûm ve tutuklular arasında,diğer tutuklu ve mahkûmların kendi içinde, bu çelişki etrafında odaklaşan ülke içi ve ülke dışı demokratik kamuoyunun kendi içinde bir dizi çelişmeler mevcuttur. Kısacası çelişkinin hakimiyet altındaki kutbuna damgasını vuran, genel bir bilinçsizlik, dağınıklık ve örgütsüzlüktür. Çelişkinin işleyiş yasaları konusundaki bilgi genel olarak algısal, bu çelişki üzerinde yükselen mücadele ise genel olarak kendiliğindencidir. Dolayısıyla hakim sınıfları bu konuda derhal geri adım attıracak, dolayısıyla bir "genel af"fı derhal çıkarmak zorunda bırakacak bir bilinçliliğe ve örgütlülüğe sahip değildir.

Nitekim, hakim sınıflar bu durumdan mümkün olduğunca yararlanmaya, bir "genel af" talebi etrafında yoğunlaşan tepki, hoşnutsuzluk ve mücadeleyi, yıpratmaya, geriletmeye, bölüp parçalamaya ve böylece düzeni ve devleti tahrip edici etkisini, süreç içinde asgariye indirmeye, ondan en az zararla, hatta en fazla "kar"la kurtulmaya çalışmaktadırlar.

Gerek Özal hükümeti ve sivil görünümlü cuntanın, gerekse diğer hakim sınıf kliklerinin en çok yararlandıkları ve bir "genel af" talebine karşı kaldıraç olarak kullandıkları nokta, siyasi mahkum ve tutuklularla, "kader kurbanı" olarak tabir edilen diğer mahkum ve tutuklular arasındaki çelişkidir.

Aslında, "kader kurbanı" olarak tabir edilen mahkum ve tutukluların "af"ı hakim sınıflar açısından, birinci derecede bir sorun teşkil etmemektedir. Çünkü bu kesimin özellikle de siyasi açıdan bilinçli ve örgütlü bir düzen aleyhtarlığı, genel olarak yoktur. Tam tersine faşist Türk devleti, cumhuriyet tarihi boyunca, bu kesim mahkumları kapsayan "genel af"ları dönem dönem gündeme getirmiş, bunları bol bol düzeni allayıp pullamanın, devletin "baba"lığını, "büyük"lüğünü, "af" ediciliğini ("devlet büyüktür ve affedicidir", "küçükten kusur büyükten af" vb. türünden sloganlarla birlikte) kanıtlamanın aracı olarak geri bilinçli kitlelere lanse etmeye çalışmıştır. Bugün yapmak istediği de bundan başka birşey değildir.

Bugün için onları meşgul eden asıl sorun, 12 Eylül faşizmi dönemi boyunca, yoğun işkencelerden geçirerek zindanlara doldurdukları ve yıllardır üzerinde, MİT-CİA karanlık odalarında kotarılmış imha planlarının uygulandığı binlerce yurtsever, devrimci, demokrat ve komünist siyasi mahkumdur. Bu kesim, devrim, karşı-devrim çelişmesinde, genel olarak bilinçli ve örgütlü tarzda düzen ve devlet aleyhtarıdır. Açıktır ki, komünistler ve komünist sempatizanlar bu kesim içinde belli bir azınlıktırlar. Bu anlamda tüm siyasi mahkumların mücadelesi komünist bilincin ve örgütlülüğün damgasını taşımaktan bir hayli uzaktır. Lakin yine de faşist Türk devleti bu kesimden büyük korku duymakta, yıllardır imha planları uyguladığı bu kesimin bir "genel af"la zindanlardan boşanması durumunda, kendisi ve düzen açısından önemli bir tehlike oluşturacağının farkındadır. Çünkü, büyük çoğunluğunu devrimci ve belli bir kesimini de komünist kadroların oluşturduğu on binlerce siyasi mahkum, 12 Eylül faşizminin de kendilerine sağladığı zengin sınıf mücadelesi deney ve tecrübesinin ışığında, 12 Eylül faşizmi şartlarında ağır yenilgiye uğratılan devrimci ve komünist hareket saflarına kaçınılmaz biçimde yeniden katılacak ve mücadeleye atılacaklardır. Nitekim, bugüne kadar geçen süreç içinde yıllarca zindanlarda yattıktan sonra dışarıya çıkma imkanı bulan bir çok devrimci ve komünist kadronun, tüm ağır takibatlara rağmen bu yola yönelmeleri, faşist Türk devletini ciddi biçimde korkutmakta, bu yönde bir dizi tedbirler almasına, yasalar hazırlamasına neden olmaktadır.

Kısacası faşist Türk devleti, "terörizm" demagojisi ardına sığınarak, komprador patron-ağa düzeninin kronik ekonomik-siyasi bunalımının en önemli gerekçelerinden birisi olarak kamuoyuna lanse ettiği, ve yıllardır üzerlerinde uyguladığı en korkunç baskı ve işkencelere rağmen teslim alamadığı onbinlerce yurtsever, devrimci, demokrat, komünist tutuklu ve mahkumu, kendi eliyle ve bir çırpıda dışarıya bırakmak istememektedir. Bu doğrultuda elinden gelen her türlü yola başvurarak, siyasi mahkumların "af"ı konusunda yoğunlaşan tepki, hoşnutsuzluk ve mücadeleyi yıpratmaya, etkisizleştirmeye ve kırmaya çalışmaktadır.

Lakin bu noktada yoğunlaşan tepki, hoşnutsuzluk ve mücadele oldukça ileri

boyutlara varmıştır ki (esası kendiliğinden de olsa), hakim sınıflar, siyasi mahkumları dıştalayan bir "af"ı çıkarma tehlikesini göze alamamaktadırlar. İşi en az zararla kurtarmak için zaman kazanmaya, fırsat kollamaya çalışmaktadırlar. Fakat yoğunlaşan tepkiler onları bu konuda giderek artan biçimde zorlamaktadır.

Nitekim Özal hükümeti, bir "af" yasa tasarısı hazırlama doğrultusundaki çabalarını arttırmıştır. Ve muhtemelen önümüzdeki dönem içerisinde siyasi mahkumları esas olarak dıştalayan bir kısmi "af", büyük demagojiler ardında piyasaya sürülecektir.

Faşist Özal hükümeti, siyasi mahkumları dıştalayan bir "af"a karşı yükselmesi muhtemel tepkileri frenlemek ve aynı zamanda bir kısmi "siyasi af"fı da çıkararak, onu zindanlardaki on binlerce yurtsever, devrimci, demokrat ve komünist tutuklu ve mahkumun direnişini kırma doğrultusunda kullanmak için de, çabalarını yoğun biçimde sürdürmektedir.

Bu çabalarının bir parçası olarak, emperyalist efendilerinden kopya ettiği bir "pişmanlık yasası"nı, geniş bir demagoji kampanyası ortamında meclise sundu. Bu yasaya göre "devlete karşı suç işlemiş" örgüt mensupları, "pişmanlık" belirtip, birlikte eylem yaptığı kişilerle ve içinde yer aldığı örgütlerle ilgili bilgileri, son tahkikat açılıncaya kadar itiraf ederlerse; ölüm cezaları 15 yıla, müebbet hapisler 10 yıla, diğer cezalar ise dörtte bire indirilecektir. Dahası bu yasa "üç" yıl boyunca yürürlükte kalacaktır.

Açıktır ki, bununla devrimci mahkumlar ihanetin, teslimiyetin batağına itilmek isteniyor. Bu yönde yoğun karşı-propagandalar yürütülüyor.

Elbette ki, hayatını halkın ve devrimin çıkarlarına adamış, yıllardır bu uğurda canbedeli bir kavga yürütmüş, tüm baskı, işkence ve katliamlara rağmen faşizme boyun eğmemiş on binlerce yurtsever, devrimci, demokrat ve komünist tutuklu ve mahkum, böylesine onur kırıcı bir davranışa kesinlikle başvurmayacak, hazırladığı "yasa"yı faşist Türk devletinin kanlı yüzüne fırlatacaklardır.

Faşist Özal hükümeti ve faşist diktatörlüğün perde arkası baş aktörü sivil görünümlü cunta, kamuoyu önünde açık açık "biz siyasi mahkumları kapsayan bir af çıkarmayacağız" diyemiyor. Bunun yerine "pişmanlık yasası" manevrasına başvuruyor. Böylece bir avuç hain dışında, tüm siyasi mahkumları otomatikman "af" kapsamı dışında bırakıyor. Bu konuda yoğun tepkiler mi gelecektir? Buna cevapları hemen hazır olacaktır: "Biz kanun çıkardık, üzerimize düşeni yaptık, ama komünistler 'anarşistler', 'teröristler' bizim kendilerine uzattığımız eli tutmadılar, onlar iflah olmaz devlet düşmanlarıdır"! vs. vs.

Uzun uzadıya anlatmaya gerek yoktur ki, faşist Türk devletinin gerek cezaevlerindeki onbinlerce yurtsever, devrimci, demokrat, komünist tutuklu ve mahkumlar üzerinde en azgın biçimde uygulamaya devam ettiği baskı ve işkencelere karşı çıkmak, gerekse onların derhal serbest bırakılması doğrultusunda yoğun biçimde çaba sarfetmek, tüm ilerici, yurtsever, devrimci, demokrat ve komünist güçlerin **özgül önem kazanan** bir görevidir.

Kısacası, faşist Türk devleti "suç üstü" yakalanmalı; "asıl suçlu" olma teşlicilli kimliği ülke ve dünya kamuoyu nezdinde teşhir edilmeli; zindanlara doldurulması gerekenlerin ilericiler, devrimciler, yurtseverler, demokratlar ve komünistler değil, yeminli emperyalizm uşakları ve eli kanlı halk düşmanları olduğu gerçeği en güçlü biçimde tüm karşı-devrimci güçlerin suratına haykırılmalı; faşist Türk devleti, tüm siyasi tutukluların derhal serbest bırakılması noktasında geriye itilmeye çalışılmalıdır.

Elbette ki, faşist Türk devleti bu konuda kolay kolay geri adım atmayacaktır. Tersine kendisine karşı yönelen mücadele bilinçli ve örgütlü bir karakter kazandığı oranda, daha da saldırganlaşacak, demagoji fırtınasına artan bir hız verecektir.

Ama bu durum yüz binlerce mahkumu (ki, bunların önemli bir bölümü siyasi mahkumlardır) ve onlarla etkileşim içinde bulunan ve milyonları kucaklayan geniş bir çeveryi kapsayan böylesine önemli bir toplumsal ve siyasi çelişkiye kayıtsız kalınmasını, ya da soruna gereken önemin verilmemesini asla haklı çıkarmaz.

Sorun, devrim perspektifi kaybedilmeksizin ve reformizme düşülmeksizin, yani tüm siyasi mahkumları da kapsamına alan bir "genel af" talebi, faşist Türk devletini yıkma doğrultusundaki ajitasyon, propagandamızın ve eylemimizin önüne geçirilmeksizin, bu önemli ve keskin çelişmeden **devrim lehine** yararlanmasını bilmektir. Yani onu devrime tabi olarak ve ona hizmet eder tarzda ele almak kitlelere siyasi bilinç götürme ve kitleleri devrime kazanma yönünde yararlanmaktır.

Açıktır ki, faşist Türk devletinin, bugün gelinen noktada, özellikle de çelişmenin hakimiyet altındaki kutbunun artan ve keskinleşen baskısı (tazyiği) sonucu, son derece önemli bir mevziden **bir adım geri atmak zorunda kalması**, yani diğer mahkum ve tutuklularla birlikte siyasi tutuklu ve mahkumları da serbest bırakması (ki o, yoğun bir demagoji fırtınası estirerek geriye doğru atmak zorunda kalacağı böyle bir adımın gerçek anlamını bulandırmaya çalışmaktan da asla geri kalmayacaktır) **ceza ve tutukevleri sorununu** ya da **çelişkisini** temelden çözmeyecektir.

Çünkü biz çok iyi biliyoruz ki, **cezaevleri**, emperyalizmin yeminli uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarının çeşitli milliyetlerden halkımız üzerindeki baskı ve tahakküm aracı olan **faşist diktatörlüğün kopmaz bir parçasıdır**. Faşist diktatörlük hüküm sürdüğü müddetçe, faşizmin zindanlarının da dolup dolup taşması ve faşizmin en ağır ve iğrenç baskı ve zulmüne boca sahne olması kaçınılmazdır. Ki bu olgu, özellikle de devrimci mücadelenin keskinleştiği ve faşist diktatörlüğü tehdit eder boyutlara ulaştığında, daha da çıplak biçimde kendisini ortaya koyacaktır. Nitekim, gerek 12 Mart faşizmi döneminde, gerekse çok daha geniş ölçüde 12 Eylül faşizmi döneminde yaşanılanlar, bunun en bariz kanıtıdır.

Bu nedenle **cezaevleri** sorununun da, tek kalıcı ve kesin çözümü **faşist diktatörlüğün**; uzun süreli halk savaşı yolunu izleyerek kırlardan şehirlere doğru gelişecek olan demokratik halk devrimi mücadelesiyle **parça parça yıkılması**, yerine **kızıl siyasi iktidarlar** yaratıla yaratıla, adım adım **demokratik halk diktatörlüğünün** geçirilmesidir. Bu devrimin **önder gücü** işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı devrimdeki önderliğini kendi sınıf bilinçli öncüsü olan **komünist partisinin** ideolojik, siyasi, örgütsel önderliği aracılığıyla tesis eder. Köylülük **temel güçtür**. Şehir küçük burjuvazisi güvenilir bir müttefiktir. Orta burjuvazinin devrimci kanadı diğer bir müttefiktir. Devrimin başlıca üç silahı: *"Sübjektivizmden, revizyonizmden ve doğmatizmden arınmış kitlelerle kaynaşmış, teoriyle pratiği birleştiren, özeleştiri metodunu uygulayan çelik disiplinli bir* **komünist partisi**; *böyle bir partinin önderliğinde* **halk silahlı kuvvetleri**; *yine böyle bir partinin önderliğinde* **halkın birleşik cephesi**...."dir.

Kısacası, **cezaevleri** sorununun kesin ve kalıcı çözümü de, **iktidar sorunun çözümüne**, yani faşist diktatörlüğün yıkılarak yerine **demokratik halk diktatörlüğünün kurulmasına** doğrudan bağlıdır. Sorunun **tek devrimci** çözüm olu budur ve ikisinin arasında üçüncü bir "orta yol" yoktur.

Bu nedenle partimiz, faşist diktatörlüğün yıkılıp yerine demokratik halk diktatörlüğünün kurulması görevini, **asgari programı** olarak önüne koymuştur ve bu yönde aralıksız biçimde mücadele etmektedir. Dolayısıyla bu mücadelesi içinde, faşizmin zindanlarını da, parça parça yerle bir edecek, başta devrimci ve komünist devrim savaşçıları olmak üzere tüm mahkum ve tutukluları kurtaracak ve özgürlüklerine kavuşturacaktır!

Ülkemiz komünist hareketi olarak, biz, sorunlara işte bu bilinç ve perspektifle yaklaşmalıyız ve esas görevlerimize daha da sıkı biçimde sarılmalıyız.

—DÜZEN KURBANLARIYLA BİRLİKTE, TÜM İLERİCİ, YURTSEVER, DEVRİMCİ, DEMOKRAT, KOMÜNİST TUTUKLU VE MAHKUMLAR DA DERHAL SERBEST BIRAKILMALIDIR!

—FAŞİZME ÖLÜM, TEK YOL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

"Bilimsel" Bir Toplantının Ardındaki Gerçekler!

(I)

Geçen sayımızda, Adalet Bakanlığı ile Genel Kurmay Başkanlığı tarafından, yüz kadar yerli, yabancı "terör uzmanı"nın (daha açık ifadesiyle "işkence uzmanı"nın) katılımıyla, 22-25 Ocak tarihleri arasında, İstanbul OTİM'de düzenlenen; **"Türkiye'de Teröristlerin Rehabilitasyonu Uluslararası Sempozyumu"***nu, kısaca da olsa teşhir etmiş; faşist Türk devletinin, ceza ve tutukevlerindeki onbinlerce siyasi tutuklu ve mahkuma karşı, emperyalist efendileriyle el ele vererek girişebileceği yeni saldırılara dikkat çekmiştik. Siyasi mahkumları da kapsayan bir "genel af" talebinin iç ve dış kamuoyunda giderek etkinlik kazandığı; sivil görünümlü cunta ve kukla Özal hükümetinin, kamuoyunun bu konuda yükselen tepkisini kırmak ve siyasi mahkumları ne pahasına olursa olsun "af" kapsamı dışında bırakmak için, "pişmanlık yasası" türünden faşist provakasyon numunesi manevralarını sürdürdükleri; faşist elebaşlarının "Türkiye'de siyasi suçlu yok", "Türkiye'de işkence yok" demagojilerinin hız kazandığı bir ortamda; "ürünlerini" yavaş yavaş sergilemeye başlayan ve güncelliğini korumaya devam eden sözkonusu "bilimsel sempozyum" ile ilgili olarak, bir okuyucumuzun yayın organımıza gönderdiği nisbeten kapsamlı bir mektubu ise, faşist Türk devletinin emperyalist efendileriyle kol kola girerek çevirdiği dolapların deşifre edilmesi açısından yararlı olacağı inancıyla, bu sayımızda başlamak üzere, iki bölüm halinde yayınlamayı uygun gördük.*

1985 Ocak ayı içinde İstanbul'da "Türkiye'de Teröristlerin Rehabilitasyonu Uluslararası Sempozyumu" adlı bir toplantı yapıldı. İçişleri Bakanlığı ile Genel Kurmay Başkanlığının organize ettiği bu toplantı ile, uluslararası alanda "terörizm uzmanı" denilen, içlerinde CİA'nın 1970 yılı Türkiye istasyon şefinin de bulunduğu yüz kişi (100) bir araya getirildi. Amacı "Teröristlerin Rehabilitasyonu" olduğu belirtilen bu "uluslararası sempozyum"un sonuçları hakkında, iç ve dış kamuoyuna herhangi bir açıklamanın yapılmasından titizlikle kaçınılmıştır. Bilimin ve bilimsel sonuçların kamuoyundan gizlenecek hiçbir yanı yoktur. Olamaz da. Bu bizim için böyledir, ama bilimi insanların mutluluğu, yaşamı, daha güzel günleri için değil de, tam tersine insanlık aleyhine yıkıcı amaçlarla kullanılması sözkonusu ise, durum elbette değişecektir. Hele hele bilim işkence için kullanılmacaksa; kendilerine "terörist uzmanları" diyenler bir araya gelip, bilimi işkence yolunda nasıl kullanacaklarını tartışacaklarsa, yani bir insana nasıl acı çektirilir (fiziki, psikolojik vs.), bir insan düşüncelerinden inançlarından, nasıl koparılır ve son olarak bir insanın nasıl yok edileceğinin bilimi yapılmış ise; sözkonusu "bilimsel" sonuçların kamuoyuna açıklanmayacağı; böylesi birşeye hiçbir faşist ve işkencecinin cesaret edemeyeceği daha iyi anlaşılır.

Sözü edilen Rehabilitasyon sözcüğü ne anlama gelmektedir?

Rehabilitasyon sözcüğünün TDK (Türk Dil Kurumu) sözlüğünde karşılığı şöyle belirtilmekte: "Rehabilitasyon: Bir kimsenin doğal ya da sonradan olma sakatlık ve yetersizliklerine karşı koymak, kişinin eksikliklerine karşın kendisine uyan bir iş yapmasını sağlamak amacıyla uygulanan tedavi, sağlığa kavuşturma"

Sözlük anlamında görüldüğü gibi rehabilitasyon sözcüğü tıp biliminde kullanılan bilimsel bir terimdir. Ancak bu terim siyaset, toplum vs. gibi alanlarda, kullanana göre anlamı değişen genel bir terim haline gelmiştir. Bu sözcüğe herkes kendi çıkar ve amaçları doğrultusunda değişik anlayışlar yüklemektedir. Toplumun sınıflara bölündüğü göz önüne alınırsa, her sınıf bu terimin kendi toplumsal, siyasi çıkarları doğrultusunda değişik biçimlerde anlayacak ve bu anlayışı uygulama alanına geçirmeye çalışacaktır. Bugün bizlerin, kapitalist düzeni rehabilite etmek, yani onun sakatlıklarını gidermek, onu sağlığa kavuşturmak gibi bir sorunumuz yoktur. Tam tersine, bu köhnemiş sömürü düzenini temellerine dek yerle bir edip, demokratik halk iktidarını kurma, durmaksızın sosyalizme geçme ve sınıfsız topluma varmayı amaçlarız. Ancak, devrimin çıkarlarına tabi olmak şartıyla kapitalist düzende ezilenlerin yaşamını iyileştirici, onların örgütlenme özgürlüğünü sağlayacak, siyasi olarak gelişmelerine olanak veren, kitlelerin devrimci bilincini yükselten ve kitlelerin devrim yolunda ilerleyişini hızlandıran reformlar için de mücadele ederiz. Bu bizce doğrudur. Gelelim sömürücülerin durumuna: Onlar ne pahasına olursa olsun var olan sömürü cennetlerini ellerinden kaçırmak istemezler. Çok sıkıştıkları anlarda kısmi reformlara evet demekten tereddüt etmezler, düzenlerinin kokuşmuş, çürümüş yanlarını gizlemek, elden geldiğince değişik biçimler vererek geçicide olsa "sağlığına" kavuşturacak rehabilitasyonlar yaparlar. Ama ne zaman ki kitleler reformlarla yetinmez devrim isterlerse, işte o zaman rehabilitasyon değişik bir anlam kazanır. İşte o zaman sömürücüler var olan düzenlerini korumak için bu düzeni tehdit eden ve kendilerine göre, "sakatlık" olan, kitlelerin devrim istemini yok etmek amacıyla, kitleler üstünde azgın faşist terörle kanlı bir rehabilitasyona girişirler. Kısacası, rehabilitasyon sözcüğü toplum ve siyasete uygulandığında zamana koşullara göre değişen, her sınıfın her kişinin istem ve amaçları doğrultusunda değişik anlamlar kazanmaktadır.

"Rehabilitasyon" sözcüğünün bizce ne anlam taşıdığını gördükten sonra, cuntanın "rehabilitasyon"dan neyi amaçladığını ve neden buna ihtiyaç duyduğuna bakalım. Bunun cevabını verebilmek için, cuntanın başa geliş nedenlerini incelememiz gerekir:

1972'de "12 Mart muhtırası" ile, parlamentoyu fes etmeden işbaşı yapan azılı faşist generaller çetesi, başta işçi sınıf hareketi olmak üzere, öğrenci gençlik, aydınlar ve genel olarak halk üzerinde kanlı bir saldırı başlattı. Halkın yiğit evlatları, önderleri olan komünistleri, devrimcileri, kanlı kıyımlarla katletti. Ancak hakim sınıflar tüm faşist terör ve katliamlarına rağmen, içine düştük-

leri ekonomik ve siyasi istikrarsızlığı aşamadılar. Kitle muhalefeti 1974 yılından itibaren tekrar güçlü bir şekilde ortaya çıktı. 1978'e dek çeşitli alanlarda halk muhalefeti arttı. İşçi sınıfı içinde sendikal örgütlenmeler, grev ve boykotlar yoğunlaştı. Öğrenci gençlik kendi içinde örgütlenerek, hem kendi akademik, demokratik mücadelesini yükseltti, hem de halk içinde devrimci çalışmalar yaparak halka, devrimci bilinci götürmede aktif görevler aldı. Köylerde toprak işgalleri az da olsa devam etti. Köylüler kendi hakları doğrultusunda o güne kadar ve görülen bir biçimde kitlesel mitingler yapmaya başladılar. Devrimci örgütler ve partimiz TKP/ML, ülkenin yetişebildikleri yerlerinde halkı örgütlemeye giriştiler. Partimiz ve diğer devrimci örgütler, halkın değişik kesimlerine önderlik ederek, dervimci mücadelenin yükseltilmesi, halkın devrimci bilinçle eğitilmesi yolunda yoğun bir çaba sarfettiler. Bunun yanı sıra, halkı sivil ve resmi faşist terör karşısında korumak için, halk içinde silahlı savunma birimleri örgütlemeye çalıştılar. Bir bütün olarak halk muhalefetinin doruğuna vardığı 1978 yılı sonunda Maraş katliamı sivil faşist provakasyonu bahanesiyle ilan edilen ve doğrudan doğruya halk muhalefetini hedef alan sıkıyönetim ve uygulaması ve sivil faşist saldırıların kitlesel katliam boyutlarına varması, kısaca tüm hakim sınıf saldırıları sonuç vermedi. Devrimci çalışma daha da yoğunlaştı. Sendikal örgütlenmeler, grevler had safhaya vardı. Memurlarda var olan sendika yasağını aşmak için kurduğu kitle derneklerinde birleşerek çalışmalarını yoğunlaştırdı. Üniversiteler anti-faşist, anti-feodal, anti-emperyalist genel bir devrimci karakter kazandı ve bunu pekiştirdi. Köylüler devrimcilerin önderliğinde veya bağımsız temelde ama devrimcilerin etkisi ile toprak işgallerini yoğunlaştırdı. 1980 yılında ise işçi sınıfı Tariş olaylarında halkın diğer kesimleriyle birleşerek dişe diş sokak savaşlarına girişti. Çorum'da halk devrimcilerin önderliğinde devlet desteğindeki sivil faşist katliamlara dur diyebilmek için, barikat savaşları yaptı. Bu arada hakim sınıf partileri hızla halk içinde teşhir olmuşlar ve kitleleri eski demagojilerle aldatamaz hale gelmişlerdi. Kısacası, yönetilenler bu şekilde yönetilmek istemiyorlardı. Kitleler kendi lehlerine, komprador-toprak ağaları ve onların efendileri aleyhine ekonomik-siyasi alanda daha çok şey istiyorlardı. Bu uğurda da mücadeleyi yükseltmeye devam ediyorlardı. Yalnızca 12 Eylül cuntasının başa geldiği, 1980 yılında yüzbin işçi grevdeydi. Bunun Türkiye'deki sendikalı işçi sayısına oranı ele alındığında ne denli büyük bir potansiyel olduğu anlaşılır.

Ülkenin yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapısından dolayı komprador burjuvazi ekonomik olarak zayıftır. Bu nedenle de halkın ekonomik taleplerini reformlar yoluyla karşılayabilecek yeterlilikte değildir. Ülkede burjuva demokratik devrimi gerçekleşmediği için varlığını hala sürdüren ve komprador burjuvazi ile iktidarı paylaşan feodalizmin genel karakteri ise cebir ve sopadır. Feodalizm, her zaman en ufak demokratik taleplere karşı tahammülsüz ve bu tür istemleri her zaman sopa ve cebir ile bastırma eğilimindedir. Ülkenin emperyalizme olan bağımlılığı ise şu sonucu doğurmakta: Emperyalizm, yarı-sömürge ve geri bıraktırılmış ülkelerin yeraltı, yerüstü kaynaklarını yağma ve talan eder. Bu azgın sömürüsünü sürdürebilmek için; ülke içinde ki uşakları aracılığıyla, ülke halkını çeşitli faşist yöntemlerle baskı altında tutar. Bu saydığımız özellikler, hakim sınıfların iktidar aracı olan devletin faşist niteliğini ve TC kurulduğundan bu yana hakim sınıfların ülkemizde faşizmi uygulamalarının objektif koşullarını oluşturmaktadır. Hakim sınıflar TC kurulduğundan bu yana kah parlamenter maskeli, kah açık, ama sürekli faşizm uygulaya gelmişlerdir. Nihayet, hakim sınıflar 12 Eylül 1980'de var olan maskeyi bir yana atarak, açık askeri faşist diktatörlüğe geçişten başka bir çıkış yolu bulamadılar. Orduyu "asli" ve "ulvi" görevlerine davet ederek, darbeyi gerçekleştirdiler. Ülkede yükselen halk muhalefetinden yalnız yerli hakim sınıflar, değil, aynı zamanda onların emperyalist efendileri de rahatsız oluyordu. ABD, İran'da faşist Şah'ın yıkılıp gitmesiyle orta-doğu'da doğan boşluğu doldurmak için faşist Türk devletinden daha iyi bir jandarma bulamazdı. Ancak, bu amaca ulaşabilmesi için, herşeyden önce halk muhalefetinin ezilmesi gerekiyordu. Faşist cunta, ABD emperyalizminin baş destekçiliğiyle, bu doğrultuda kolları sıvadı.

12 Eylül darbesi öncesi ve sonrasında durum kabataslak anlattığımız şekildeydi. Şimdi de cuntanın başa geldiğinden bu yana olan uygulamalarına bir göz atalım. Cunta iş başına gelir gelmez, halk muhalefetine azgın bir şekilde saldırdı. İlk yaptığı işlerden biri, yol keserek gençleri rast gele toplaması oldu. Öyle ya, gençliğin büyük bir kesimi devrimciydi veya devrimci olma çizgisindeydi. Gençliği azgın bir şekilde işkence tezgahlarından geçirmeye başladı. Halkın yiğit ve önder evlatları olan komünist ve devrimcileri halktan koparabilmek için katliamlarla at başı giden kitlesel tutuklamalara girişti. Yüzlerce komünisti, devrimciyi işkence tezgahlarında, sokakta, evde katletti. Binlercesini sakat bıraktı, sendikaları, özellikle başta DİSK olmak üzere, Türk-İş dışında kalan tüm sendikaları yasakladı. Yöneticilerini, fabrika temsilcilerini tutukladı, tüm kitle derneklerini yasakladı. Demagojik manevra alanını geniş tutmak için, halk nezdinde teşhir olmuş MHP mensubu bir kaç yüz faşist caniyi tutuklama yoluna gitti. Tüm hakim sınıf partilerini yasakladı. Üniversitelerde, okullarda, devlet dairelerinde, yurtsever, demokratına kadar işten uzaklaştırma kıyımlarına girişti. O güne dek halkın etkin muhalefetiyle karşılaşan hakim sınıflar, bir türlü uygulamaya koyamadıkları ve ancak açık askeri faşist diktatörlük altında uygulanması mümkün olan 1980 tarihli 24 Ocak Kararları adlı İMF reçetesini etkin bir şekilde uygulamaya koydu. Böylece halkı azgın bir sömürü cenderesinin içine soktu. Halk muhalefetini ezerek, ülkeyi baştan sona komprador burjuvazi, toprak ağalarının ve özellikle de başefendisi ABD emperyalizminin yararına rehabilite etti. Bu doğrultuda, bütün yurdu "dikensiz bir gül bahçesine" çevirmek için yoğun çaba harcadı. Halkımızın canı pahasına gerçekleştirilen yoksulluk ve sefaletin korkunç boyutlara ulaşmasıyla, acılarının daha da artmasına yol açan bu "rehabilitasyon" halkın lanetini, hakim sınıfların ise büyük övgüsünü kazanmıştır.

Cunta iş başı yapar yapmaz, Kürt ulusunun yaşadığı doğu ve güney doğu anadolu bölgelerini askeri bölge ilan ederek, TC kurulduğundan bu yana süre gelen Kürt ulusunun Kemalist soy kırımını çok daha geniş, yaygın kanlı bir vahşete dönüştürerek devam ettirdi ve ettirmektedir de. Kürt ulusuna mensup ezilen halk hem sınıfsal, hem ulusal katmerli bir baskı altında inletilmektedir. Kürt ulusunun yanı sıra, bu yörede yaşayan azınlık milliyet olan Ermeniler de aynı soy kırımın kurbanıdır.

Cunta başa gelir gelmez, başta partimiz TKP/ML olmak üzere, diğer devrimci örgütlerin, halk üzerindeki etkisini kırabilmek için ideolojik cepheden yoğun bir saldırıya girişti. Faşist Kemalist ideolojiyi, azgın Türk şövenizmini ülke çapında yukardan aşağıya faşist devlet terörüyle sınıf mücadelesinin karşısına koyarak kabul ettirmeye çalıştı çalışmaktadır da. Kemalist ideolojinin itibarını zorla kabul ettirmeye çalışarak, "işçi-işveren ortak barışı", "işveren-işçi ortak çıkarı", "ulusun ortak çıkarı" vs. demagojilerle sınıf mücadelesine ideolojik olarak karşı koymaya çalışmaktadır. Devlet dairelerinde, belediyeler vb alanlara atadığı askeri sorumlular ve talimatnamelerle "Kemalizmi öğretme" demagojileriyle, çalışanları faşist askeri disiplinle sindirmeye çalışmaktadır. İdeolojik saldırının daha da çekilmez hal aldığı ilk alan ise, ilkokuldan başlayan ve özellikle üniversite gençliği üzerinde uygulanan ağır baskı ve yaptırımlardır. Özellikle de yurtlarda kalmak zorunda kalanlar en talihsiz olanlarıdır. Gençliğin aydın kafasını halkın yararına kullanmasından ödü gibi korkan cunta, vize, imtihan ders zorunluluğu vs. gibi ağır faşist yaptırımlarla, öğrenci gençliğin aydın olarak halka karşı olan sorumluluğunu törpülemeye, öğrenci gençliğin devrimci atılımını durdurmaya çalışmaktadır. Üniversitede bilimin köküne kibrit suyu eken cunta, binlerce öğretim üyesini görevlerinden alarak kıyıma uğratmış,

öğrencileri ise tam bir robot gibi yapmak istemektedir. Üniversiteler, faşist Kemalist ideolojinin "bilim" adına ispatlanmaya çalışıldığı alanlara dönüştürülmüştür. Cuntanın genelde sürdürdüğü ideolojik saldırı cezaevlerinde, işkence ve katliamlarla sürdürülen faşist vahşetin en azgın biçimlerine bürünmüştür. Yazının esasını bu sorun oluşturduğundan, sorunu ayrı bir başlık altında ele alalım.

CEZAEVLERİNDE VEYA KEMALİZM KAMPLARINDA DURUM:

Cunta iş başı yapar yapmaz, komünistlere, devrimcilere ve demokratlara karşı örgütsel, siyasi, ve ideolojik cepheden işkence ve katliamlarla sürdürdüğü azgın faşist saldırıya girişerek, faşist teröre karşı halkın örgütlenmesini engellemeye çalıştı. Halkı sindirebilmek için, "ibret-i alem" niteliğinde komünist, devrimci katliamlarına gireşerek, faşist terörü hayatın her alanında uygulamaya koydu. Okullarda dahil olmak üzere, en küçük mahalle karakolunu, askeri kışlaları, işkence tezgahlarına dönüştürerek, onbinlerce insanı tezgahtan geçirdi. Onbinlerce insanı sakat bıraktı. Yüzlerle sayılanları ise katletti. Katliamlar yalnızca işkence tezgahlarında sürdürülmediği gibi, yalnız komünist, devrimci, yurtsever, demokratları da kapsamıyor. Halkın geniş kesimini de içine alan çok yaygın faşist bir kitlesel kıyım niteliğine büründü. Onbinlerce insan, işkence tezgahlarında imzalatılan düzmece ağır suçlama iddialarıyla tutuklandı. İşkence, polis ve jandarmada başlayan savcılık gözetim evinde, cezaevinde ve mahkemelerde sürdürülen sistemli sürekli devlet politikası olarak o güne dek uygulanan, ama o günden itibaren geniş kitleleri de içine alan vahşi faşist kıyıma dönüştürüldü. Cunta, komünistlerin ve devrimcilerin halk üstündeki haklı prestijlerini kırabilmek için, poliste başlayıp cezaevine, mahkemelere kadar uzanan çok yönlü azgın bir saldırıya girişti. Polisten gözetim evine getirilenlere hemen faşist yaptırımları dayattı. Bunlar; yemek duası, hazır olda durma, erler de dahil tüm subaylara "komutanım" deme, istiklal marşı, toplu spor adı altında faşist askeri disiplinle robotlaştırma ve en önemlisi "Kemalist eğitim" safsatalarıyla ideolojik olarak teslim alma saldırısını en üst boyuta vardırdı. Örgütsel alanda, komünistlere, devrimcilere vurduğu darbeyle, onbinlercesini tutuklayan, ama halk üzerindeki ideolojik siyasi etkinliklerini kıramayan cunta, bu yönde çabalarını yoğunlaştırdı. Komünistleri ve devrimcileri, ideolojik olarak teslim almak, siyasi varlık olarak ortadan kaldırmak amacıyla, işkencelerini yoğunlaştırdı. İşkencelerini kamuoyundan gizleyebilmek için, amacının "sağı-solu barıştırmak", "Kemalist eğitimle sapık ideolojilerin kurbanı gençleri topluma kazandırmak" olduğu... vs. türünden demagojilere baş vurmadan, teşhirini engelleyemeyeceğini bilen cunta, bu demagojileri TV ve basın aracılığıyla etkin bir şekilde kullandı. İç ve dış kamuoyunu aldatmaya girişti. Ancak, komünistlerin, devrimcilerin ve yurtsever demokratların faşizme boyun eğmez direnişleri, bu demagojilerin özünün jop, falaka, elektrik, sopa, tazyikli su, gaz bombaları, kurt köpekleriyle saldırma, çıplak ayakla çam kırıkları üzerinde yürütme, gaz döküp yakma (Diyarbakır), kurşunlama, (başta Diyarbakır)... vs. yöntemleriyle, sistemli devlet politikası olarak uygulanan işkence ve insanlık dışı baskılar olduğunu her defasında göstererek, teşhir ettiklerinde, cunta, demagojik silahlarını değiştirdi, yeniledi ve yeni manevralarla kamuoyunu aldatarak işkencelerini devam ettirdi. Bugün ise, Tek Tip Elbise (TTE) nezdinde saldırılarını yoğunlaştırmış ve işkencelerini gizleyebilmek için de "devlet onlara TTE verdi, onlar yırttı. Bütün sorun budur..."; "tutuklular TTE giymeyip, cezaevi disiplinini ihlal ettiklerinden, eğitimsiz olan görevlilerle istenmeyen (!) sürtüşmeler oluyor..." vs. demagojiler kullanma ktadır. Cuntanın, devrimcilere TTE giydirebilmek için, 5 yıldan bu yana her yeni gündeme getirdiği yaptırımları uygulatabilmek için uyguladığı işkence ve insanlık dışı baskıların ne olduğunu bazı somut örneklerle görelim. O, bugüne güne dek kazanılmış hak'adına ne varsa gaspetmekten işe başlıyor. Bunu yapmasında amaç, yaşamı güçleştirerek, pazarlık kozu olarak kullanmak. Örneğin; kitap, dergi, gazete, kalem, radyo ve televizyonları vs. toplamak ve yasaklamak, aile ve avukat ve eş ziyaretlerini; havalandırma, kantin, mektuplaşma... vs. yasaklamak. Eğer bunlar kar etmezse, o zaman da işkencenin her çeşidi, özellikle özel olarak eğittikleri erlerden oluşturdukları işkence takımlarını, büyük bir uzmanlıkla, ama tam bir hayvani saldırganlıkla uygulamaya sokuyorlar. Bunlar cuntanın her zamanki uygulamalarının genel bir anlatımı. Bir de TTE özelinde ne yaptıklarına bakalım. TTE giymeyen devrimcileri, karda kışta, saatlerce sıfırın altında havalandırma da don atletle bekletmek, (tutukluların büyük ve hatırı sayılır çoğunluğu soğuktan grip, zatüre, verem vs. gibi hastalıklara maruz bırakılmışlardır). TTE giyilmediği gerekçesiyle tutuklular, faşist yasaların bile "yasa dışı" kabul ettiği bu uygulamadan dolayı mahkemelerden atılmakta. Savunma hakları tümüyle gaspedilmekte, idamlar dahil, ağır ceza ve yaptırımlar hiçbir savunma yaptırılmadan verilmektedir. Tatlı vs. gibi gıdalar tümüyle yasaklanmış. Yemekler aşırı derecede bozulmuş, iyice yenilemez hale getirilmesi için aşırı acı biber katılmakta (mide de rahatsızlıkların vahim boyutlara ulaştığı hesaba katılırsa, sonucun ne olduğu daha iyi anlaşılır). Her yıl yapılan vahşi işkencelere dur diyebilmek için devrimcilerin en az 30 gün süren açlık grevlerine gitmeye zorlanmaları ve açlık grevi bitiminden yenilebilecek tek ve zorunlu gıdalar olan başlanmış sade patates, süt, yoğurt, bal ve bisküvilerin hiç bir şekilde verilmemesi, ve karavanalara özellikle bu dönemde acı biber katılarak yemeklerin yenilemez hale getirilerek insan bünyesinin ölüm sınırına getirilmesi. Tedavi, en ağır vakalarda bile insan yaşamı ile TTE ve diğer faşist yaptırımlarla, adi ve rezilane bir şekilde pazarlık konusu yapılmakta. Sözkonusu yaptırımlara uyulmayarak reddedildiğinde ise, ölüme terkedilerek insanlar katledilmektedirler. Bunun en somut ve yeni örneklerinden biri, Buca cezaevinde katledilen TKP/ML taraftarı ŞERİF AHMET ASLAN'dır.

Cunta, TTE'yi ideolojik saldırı aracı olarak kullanmaktadır. Onun amacı yalnız TTE giydirmek değildir. Asıl amacı Komünistleri ve devrimcileri bir bütün olarak ideolojik alanda teslim alarak siyasi varlık olarak ortadan kaldırmaktır. Yalnızca bu da değil. İnsan olarak da insanlık onurunu ayaklar altına alarak, insanlık adına ne varsa ortadan kaldırarak, faşist ideolojinin robotları haline getirmek amacındadır. Cuntanın bu amacını bazı somut örneklerle anlatalım. Cuntanın başa gelmesiyle birlikte, o zamana dek çocuk islah evlerinin dışında, cezaevlerinde var olmayan psikologlar, özellikle askeri cezaevlerinde birden ortaya çıktı. Polis, jandarma karakollarında ve cezaevlerinde yapılan ağır işkenceler sonucunda yüzlerce insan psikilojik rahatsızlıklara maruz bırakıldı. Bu insanlara gerçek anlamda tedavi için psikolog gerekmektedir. Yalnız psikolog

Devamı Gelecek Sayıda

AÇIKLAMA

Yayın Organımızın Ocak 1985 tarihli 61. sayısında I. bölümü; Şubat 1985 tarihli 62. sayısında ise II. bölümü yayınlanan: **"Bir Yeni Yıla Daha Girerken Dünyada ve Ülkemizde Siyasi Durum ve Görevlerimiz"** başlıklı dizi yazımızın, **"Ülkemizde Siyasi Durum ve Görevlerimiz"** başlıklı III. bölümü, İKK sayı 64'ün eki olarak çıkıyor. Tüm okuyucularımıza duyurulur.

İKK Yazı Kurulu

"O DUVAR O DUVARINIZ VIZ GELİR BİZE VIZ!" (2)

(Bir idam mahkûmunun cezaevi ve idam hücresi direniş tecrübesi)

F. İNSAN BERKİN

Cezaevi yaşantısını ve tanık olduğum olayları üç bölümde ele alacağım.

- Birinci bölümü 12 Eylül öncesinde cezaevlerindeki durum.
- İkinci bölümü 12 Eylül sonrasında cezaevlerindeki durum,
- Üçüncü ve ağırlıktaki bölümü ise ÖLÜM HÜCRELERİNDEKİ devrimcilerin yaşantısı oluşturacak.

12 Eylül Öncesinde Cezaevleri

İki büyük bloktan oluşan BUCA BÖLGE CEZAEVİNDE, onaltışardan toplam otuz iki koğuş bulunmaktadır. Bloklar yapılış tarihlerine göre adlandırılmıştır. Önce yapılana ESKİ BÖLÜM, daha sonra yapılana ise YENİ BÖLÜM denmektedir. Her iki blok da aynı yönetimin sorumluluğunda olmasına karşın, sanki birbirlerinden bağımsız iki ayrı cezaevi gibidirler. Eski bölüme tutuklular, Yeni Bölüme ise hükümlüler konulmaktadır.

O dönemde, cezaevine ilk giren her mahkûm, öncelikle başgardiyanlığa çıkarılmakta, tutuklanma nedeni ve "suç"unun ne olduğu araştırılarak, "suç"una göre kalacağı koğuş saptanmaktaydı. Ancak yeni gelen mahkûmun siyasal bir eğilimi varsa, daha değişik işlemlere başvurulmakta, faşistlerle devrimcilerin özellikle aynı bloklara konulmamasına dikkat edilmekteydi. Yerleşmiş uygulamaya göre, "sağcı"lar Eski Bölüme, "solcu"lar ise Yeni Bölüme gönderilmekteydi.

Devrimcilere bir siyasi koğuş ayrılmıştı; ancak cezaevi yönetimi her istediği mahkûmu, her kendine solcuyum diyeni bu koğuşa verememekteydi; çünkü devrimciler, olumlu bazı tavırlarının sonucunda siyasi koğuşa sadece kendilerinin saptadığı insanları alabileceklerini kabul ettirmişlerdi. Tutuklanma kağıdında siyasi bir nedenden tutuklandığı yazılan bir kişi cezaevine getirildiği zaman, başgardiyan derhal siyasi koğuş temsilcisini çağırmakta, onun tavrına göre bu kişiyi siyasi koğuşa göndermekteydi. Siyasi koğuş temsilcisi yeni gelenin cezaevine geliş nedenini araştırmakta, tutuklanma kağıdını kontrol etmekte ve hangi siyasetin taraftarı olduğunu sormaktaydı; daha sonra ise, bu kişi taraftarı olduğu siyasetin sorumlusunca sorguya çekilmekte, ondan sonra siyasi koğuşa kabul edilip edilmemekteydi.

Bu işlemler devrimciler açısından birkaç açıdan önemli ve gerekliydi; çünkü:

—Birincisi; siyasi koğuşa sosyal faşistler kabul edilmiyordu, bunlar daha kapı altında, koğuş temsilcisi tarafından ayrı bir koğuşa gönderiliyordu. (Sosyal-faşistler de toplu halde bir koğuştaydılar, ama apolitik mahkûmlarla birlikte kalıyorlardı ve yönetim siyasiler olarak bizleri muhatap alıyordu). Bu durum öylesine kanıksanmış ve yerleşmişti ki, bazan gardiyanlar bu işlemi koğuş temsilcisine bırakmıyorlardı bile; şöyle soruyorlardı: "Sen devrimci misin, yoksa İGD'li vs.... misin"...

—İkincisi, lümpenler devrimcilerin koğuşlarında yaşamın daha düzenli, daha temiz ve bir komün yaşantısı olduğunu bilmekteydiler. Üstelik bir kişinin maddi durumu iyi olmasa bile, komünde kalan diğer bireylerle eşit haklara sahip olduğunuda farkındaydılar. İşte lümpenlerin bazıları kişisel çıkarlarını düşünerek, hiç para harcamadan, iyi yemek yemek ve iyi koşullarda yaşamak için kendini devrimci olarak gösteriyordu. Bunlara cezaevinde "çanak yalayıcı" denmekteydi, oldukça uyanık kişilerdi, kendilerini çok iyi gizleyebiliyorlar, devrimcilerin iyi niyetlerini suistimal ediyorlardı; bu nedenle siyasi koğuşa girmeleri özellikle engellenmekteydi.

—Üçüncüsü, siyasi polisin cezaevine adam sokup koğuşa sızması olasıydı, hatta bunun bir örneği bile yaşanmıştı. Partizan'dan bir arkadaş silah yakalatmış, bir süre cezaevinde yatmış ve daha sonra tahliye olmuştu. Ancak tahliye olduktan iki yıl sonra bir örgüt davası nedeniyle yeniden tutuklanmış; gözaltındayken, daha önce, cezaevinde bir başka siyasetin adamı olarak tanıdığı bir kişinin siyasi polis olduğunu ve bu adamın kendisine bizzat işkence yaptığına tanık olmuştu.

İşte bu üç nedenden dolayı her yeni geleni ince eleyip sık dokumak gerekli ve zorunluydu.

Sonuçta, siyasi koğuşa sadece halk sınıf ve tabakalarındaki örgütlerin taraftarları kabul ediliyordu. Her şeye karşın, siyasi koğuşa girebilmeye hak kazanmak için anti-faşist, anti-emperyalist olmak yeterliydi ve cezaevinde devrimcilere güven veren, ilerlemeye açık, eski ahşkanlıklarını terketmiş veya terketmeye hazır olan apolitik mahkûmlar da alınıyordu siyasi koğuşa.

******

Devrimcilerin kaldığı koğuş iki katlıydı ve her katında onardan, toplam yirmi hücre bulunmaktaydı. Hücrelerin kapıları hiç kilitlenmiyor, ayrıca alt ve üst katlara da gece gündüz inilip çıkılabiliniyordu.

Koğuşta TV, radyo, teyp, daktilo serbestti; her türden legal ve illegal yayın açıkça giriyordu içeriye. Duvarlar ustaların, devrim şehitlerinin resimleri, sloganlar, amblemler vb. ile doluydu.

Cezaevinin tüm koğuş kapıları gece saat onikiye kadar açıktı, isteyen istediği koğuşa girip çıkabiliyordu. Böylece devrimciler de tüm koğuşlarda rahatça ajitasyon-propaganda yapma olanağı bulabiliyorlar, bu da mahkûmun devrimcilere ve devrime sempatisini geliştirip artırıyordu.

Devrimciler sık sık toplu halde marşlar söylüyorlar, koğuşların aranması sırasında marş söyleyip slogan atıyorlar; Maltada jandarma göründüğünde tüm koğuşlar slogan atarak bu olayı protesto ediyorlardı. Slogan atma öylesine gelenekselleşmişti ki, Orhan yoldaş kaçırıldığında birçok koğuşun haykırdığı "YAŞASIN TİKKO" sloganlarıyla inlemişti tüm cezaevi.

Mahkûmların genel eğilimini bilen yönetim, cezaevi anonsunda sık sık bizim verdiğimiz kaset ve plakları çalmakta, koğuşların hoparlörlerinden Rahmi Saltuk'un, Zülfü'nün ve Emekçi'nin sesleri yükselmekteydi; anma günlerinde devrimci türküler daha yoğun bir şekilde çalınmakta, BİR MAYIS'ta tüm koğuşlar akşama kadar Bir Mayıs Marşı ile çınlamaktaydı.

Her siyaset iyi niyetli ve dürüst gördüğü mahkûmları devrim saflarına çekmeye çalışmakta, onları ilerletmek için toplu eğitim faaliyeti yürütül-

mekteydi.

Kantin koğuşunun duvarlarına devrimcilerin bildirileri asılmakta, pullamalar yapılmaktaydı.

Kısaca bir "özgürlük" bolluğu vardı cezaevinde. Elbette tüm bunlar bitmez tükenmez mücadeleler sonucu elde edilmiş haklardı ve bugüne gelinceye kadar epey güç sarfetmişlerdi devrimciler. İnsanın gerek kendini gelecek için yetiştirmesi ve gerekse kitle içinde çalışma yapabilmesi için çok elverişli bir ortamdı bu; ama başka kişilerin işine de yarıyordu bu ortam; cezaevi yönetiminin işbirlikçileri olan ve kendilerine "ağa" denilen parah kişilerdi bunlar. İçeriye, cezaevi yönetimiyle ortaklaşa bir şekilde uyuşturucu sokup, kârı paylaşıyorlardı; ancak satışı daha rahat yapabilmeleri için onların da "özgür" bir ortama gereksinimleri vardı; hatta bazı olanaklar bunlar tarafından yaratılmıştı. Örneğin koğuş kapılarının sürekli açık oluşu bunların işiydi, böylece "mal" daha rahat bir şekilde pazarlayabiliyorlardı.

Sonuçta, siyasi koğuş dışında, her koğuşta yaygın olarak kumar oynanıyor, bu nedenle insanlar şişleniyor, kilolarca esrar, hap satılıyor, maltada açıkça herkesin gözü önünde esrar sarılıp içiliyor; kimileri gittikçe daha yoksullaşırken, diğerleri bunları sülük gibi emiyor, daha da semiriyorlardı.

Velhasıl karmaşık bir durumdaydı cezaevi. Hap-esrar pazarı üzerinde çeşitli klikler mücadele ediyor, çelişkiler cezaevine özgün yöntemlerle -yani öldürme yaralama vb.- çözülüyor, yönetimin otoritesi ise hiç farkedilmiyordu.

Bu arada devrimciler her geçen gün daha da kalabalıklaşıyor, gittikçe daha iyi kavrıyorlardı cezaevini; sonuçta ağırlıkları her geçen gün daha da artıyordu. Böylece, yönetim ve ağalar için gittikçe büyüyen bir tehlike unsuru oluyorlardı.

.....

Devletin Kurumu Olarak Cezaevleri

Cezaevlerinin devleti oluşturan kurumlardan biri olduğu bilinen bir gerçektir. Egemen sınıfların siyasal ve ekonomik çıkarlarına karşıt olan herkes, gözünün yaşına bakılmaksızın boylar mapusaneyi.

Ancak egemen sınıflar bununla da yetinmezler. Mapusa kapattıkları kişinin —özellikle devrimcilerin— bir daha kendilerine karşıt olmamasını ister, onu yıldırıp boyun eğdirmeye çalışırlar. İsterler ki, bu kişi dışarı çıktığında artık kendilerinin uysal bir kölesi haline gelsin. Bunun sonucunda mahkûm, "ıslah edilme" kisvesi altında akıl almaz işkence ve baskılarla karşı karşıya kalır; ruhu, insanlık onuru ezilmeye, ayaklar altına alınmaya çalışılır, yoğun bir ideolojik saldırı başlatılır.

İnsan bir kez boyun eğmeye görsün, ortaya tek tip, kişiliksiz bir yaratık çıkar. İşte karşı-devrimin istediği mahkûm tipi de budur; kişiliksizleştirilmiş, aşağılanmış, her şeye boyun eğmiş ve eğmeğe hazır, posası çıkmış, tüm insanlık unsurlarını yitirmiş bir yaratık...

Egemen sınıflar bunu özellikle 12 Eylül açık faşizmiyle birlikte yapmaya çalıştılar; yazının daha ileriki bölümlerinde buna ayrıca değineceğim; ancak 12 Eylül öncesinde cezaevlerindeki görünüm biraz daha değişikti.

Karşı-devrimin cezaevleri üzerinde genel bir politikası vardı, ama sistemli ve merkezileşmiş bir politika yerleştiremiyorlardı bu kurumlara. Bir kentteki cezaevinde azgın faşist baskılar varken, hemen bu kentin yanındaki bir başka kent cezaevinde koşullar alabildiğine rahattı. Bu durum başlıca üç nedenden kaynaklanıyordu:

- Cezaevlerinde devrimcilerin mücadeleleri gün geçtikçe yükseliyor, daha niteliklı bir konuma geliyordu. Her gün yeni demokratik kazanımlar elde ediliyor, karşı-devrim gerilemek zorunda kalıyor, mevzilerini yitiriyordu. Devrimcilerin yoğun olduğu cezaevlerinde bir mücadele geleneği yerleşiyor, karşı-devrim her istediğini yapamaz hale geliyor, hiç bir mahkûma diş geçiremiyordu. Ancak devrimcilerin azınlıkta oldukları cezaevlerinde iş değişiyor, karşı-devrim zorbalık ve faşist yöntemlere başvurmakta bir sakınca görmüyordu. Böylece karşı-devrimin poltikası mevcut duruma göre değişiyor, mücadelenin yoğun olduğu cezaevlerinde istediği politikayı yaşama geçiremiyordu.

  Cezaevleri konusunda ülke çapında bir politika olmayışının belirleyici nedeni buydu. Devrimcilerin cezaevlerindeki mücadelelerine ileride uzunca değineceğim için, bunu burada kısa geçiyorum.

- İkince neden şuydu: halkın ve devrimcilerin mücadelesi ülke çapında yükselmekte ve bu mücadele cezaevlerindeki mücadeleye destek vermekteydi. Bu durum ise cezaevi yöneticileri üzerinde bir baskı unsuru oluşturuyordu; zira onlar faşist yöntemlere başvurdukları taktirde, devrimcilerin kendilerini cezalandıracaklarını bilmekteydiler. Ancak halkın potansiyeli de tüm ülke çapında aynı değildi. Devrimciler kimi kentlerde çok güçlüyken, kimi kentlerde oldukça güçsüz durumdaydılar. bu kentlerde gericilik daha yoğundu, buna paralel olarak bu cezaevlerindeki uygulamalar da oldukça kötüydü.

  Örneğin Uşak cezaevinde devrimcilerin tüm cezaevini ellerine geçirdikleri bir dönemde, Uşak'ın hemen yanındaki Afyon-Bolvadin cezaevinde falakada insanların ayakları kırılmaktaydı. Adana'da günlerce sayım alınamadığı, isteyen herkesin istediği anda kaçabildiği bir ortamın yaşandığı sıralarda, Adıyaman'da mahkûmlar askeri kışlada-ymışcasına sayım vermekte, bazı insanlar buzdolabına konularak işkenceye çekilmekteydiler.

  Kısaca bir kentteki devrimci durumun yüksek olup olmaması, cezaevleri açısından oldukça önemliydi; ancak daha da önemlisi, dışarıdaki devrimcilerin cezaevlerindekilere yeterli destek verip vermemeleriydi. Bu karşı devrim için de çok önemli kıstaslardan biriydi. Örneğin Buca cezaevinde bir direniş örgütlendiğinde, anında cezaevi önünde korsan eylemler konulmakta, bu güçlü desteği gören karşı-devrim yenilgi bayrağını çekmek zorunda kalmaktaydı. Örneğin, Adıyaman Cezaevinde ziyaretçilerden birinin getirdiği bir eşyaya monte edilmiş olan bomba, eşya araması sırasında patladıktan ve bir başgardiyan yaralandıktan sonra, işkence sona ermişti. Ve daha başka birçok cezaevinde benzer olaylar yaşanmış, işkenceci gardiyanlar, yöneticiler cezalandırılmış, bu eylemler sonucunda faşist baskılar, işkenceler sona ermişti.

- Üçüncü etken ise, cezaevleri personelinin devrimcilerin cezaevlerinde yoğunlaşan mücadeleleri karşısında bunlara müdahale edebilecek nitelikte olmadıklarıydı. Apolitik mahkumlar üzerinde rahatlıkla insiyatif koyabilen insanlar devrimciler karşısında yetersiz kalıyor, diş geçiremiyorlardı.

Bu üç neden sonucunda, birçok cezaevinde, karşı devrimin parçaları olan cezaevi yöneticileri, gardiyanları merkezi olarak gelen her talimatı uygulayamıyor, birçok mevziyi devrimcilerin eline teslim etmek zorunda kalıyorlardı.

Devrimcilerin mücadele geleneğinde birşeyler kavrayan diğer mahkûmlar da baskılara karşı çıkmaya çalışıyor, kimi zaman kendi çıkarları doğrultusunda olsa da, yer yer doğru talepler çerçevesinde mücadeleye katılıyor; birçok cezaevinde isyanlar patlak veriyordu. Böylece yöneticiler iki ayrı cepheyle başetmek durumunda kalıyorlardı: bir tarafta devrimciler ve diğer tarafta geniş mahkûmlar kitlesi. Böylece karşı-devrimin güçleri iyice bölünüyordu.

Sonuçta, karşı-devrimin 12 Eylül öncesinde cezaevlerinde uygulamakta olduğu politika şöyle bir görünüme bürünmüştü:

İpleri elinde tutabildiği cezaevlerinde bildiği yöntemlere başvurmak, böylece otoritesini sürekli kılmak; ipleri elinden kaçırdığı cezaevlerinde ise durumu idare edebilmek, görünüşü kurtarabilmek ve her türden önleme başvurarak devrimcileri elinden kaçırmamaya çalışmak...

Karşı-devrim cephesinde görünüm buydu, ya bizler nasıl görüyorduk cezaevlerini?

Devamı Gelecek Sayıda

NİSAN—MAYIS AYI ŞEHİTLERİMİZİ ANIYORUZ!

★ **Veysel Yıldız:** 28 Mart 1982'de, gözaltına alındığı Malatya'da faşizmin
işkence tezgahlarında hunharca katledildi!

★ **Ali Uçar:** 6 Nisan 1983'de, İstanbul-Bakırköy İncirli'de, MİT ve polis vurucu timlerince bir evde kurulan karakolda pusuya düşürülerek hunharca katledildi!

★ **İsmail Hanoğlu:** 20 Nisan 1978'de, İstanbul/Şişli'de MHP'li azılı faşist Şerif Nedim hakkında partimizin aldığı ölüm kararını başarıyla yerine getirirken, çıkan çatışmada şehit düştü!

★ **Mehmet Beyhan:** .. Nisan 1981'de, Urfa/Siverek'de faşizmin işkence tezgahlarında hunharca katledildi!

★ **Cemal Ferhat:** .. Nisan 1980'de Dersim/Hozat'ta HK taraftarlarının bıçak darbeleri altında yaşamını yitirdi!

★ **Nurettin Gül:** .. Nisan 1981'de, Adana'da Çukobirlik'te işçi olarak çalıştığı dönemde, RSE uşağı sosyal-faşistlerce katledildi!

★ **Doğan Kolçak:** .. Nisan 1980'de, kaldığı evi çepeçevre kuşatan faşist polis güçleriyle giriştiği silahlı çatışmada şehit düştü!

★ **Mehmet Kocadağ:** 1 Mayıs 1976'da, İstanbul/Taksim meydanında yapılan büyük 1 Mayıs mitingi dönüşünde, kendisini gizlice takip eden MİT, Kontr-Gerilla mensubu canilerce kaçırıldı. Ertesi gün sabahı İstanbul/Kasımpaşa'da boğazından kesilerek hunharca katledilmiş olarak bulundu.

★ **Bahar Yıldız:** 1 Mayıs 1982'de, İstanbul'da, polis takibatından kurtulmaya çalışırken, otomatik silahlarla taranarak hunharca katledildi!

★ **Haydar Çakmak:** 11 Mayıs 1981'de, Dersim'de, Bakıl Ağa denilen muhbirin ihbarı sonucu düşmanla giriştiği silahlı çatışmada şehit düştü.

★ **Orhan Bakır:** 13 Mayıs 1980'de, Elazığ/Karakoçan'da, çelik yelekli polis devriyesiyle giriştiği silahlı çatışmada şehit düştü!

★ **Cihan Çelebi:** 27 Mayıs 1980'de, İstanbul/Sarıyer'de, bir kahveyi basan MHP'li sivil faşist cinayet şebekesi mensubu canilerce hunharca katledildi!

★ **Tuncay Bali:** 1977'de, İstanbul/Zeytinburnu'nda, MHP'li sivil faşist caniler tarafından hunharca katledildi!

★ **Erol Doğan:** .. Mayıs 1977, İstanbul/Zeytinburnu'nda, MHP'li sivil faşist canilerce hunharca katledildi!

Biz biz !
Biz biz biz !
Leninizmin aydınlık izindeyiz
Silah elde halklar cephesindeyiz
Kan döktük
şehit verdik bu kavgada
Kurtuluş
yolundan
asla
dönmeyiz!

Kızıl Kanları Yerde Kalmayacaktır!

Komünist Partisi, Komünist Bilinç Ve Merkezi Önderlik Üzerine 3

İ.Kaypakkaya Yoldaşın Komünist Bilinç Sorununa Yaklaşımı Üzerine Kısa Bir Açıklama:

Bilindiği gibi yazımızın, yayın organımızın geçen sayısında yayınlanan 2. bölümünde, **İ.Kaypakkaya** yoldaşın **"Proleter Devrimci Aydınlık"** (PDA) dergisinin **Mayıs 1970** tarihli **5/19.** sayısında yer alan; **"İşçi-Köylü Hareketleri ve Proleter Devrimci Politika"** başlıklı makalesinin; **"Kendiliğinden Gelme İşçi Hareketleri ve Proleter Devrimci Siyasi Mücadele"** ve **"Kendiliğinden Gelmeliğe Boyun Eğen İki Akım: Ekonomizm ve Terörizm"** bölümlerini içeren, uzunca bir pasajına yer vermiştik.

İşçi sınıfının bilimsel dünya görüşü olan **Marksist-Leninist teori** bize, her olguyu, **zaman** ve **mekana** bağlı olarak ele almayı, o olgunun içinde şekillendiği objektif/subjektif şartları diyalektik yöntemle tahlil etmeyi ve böylece sözkonusu olgunun **özüne** vakıf olmayı emreder.

İ.Kaypakkaya yoldaşın **"komünist bilinç"** sorununu **kavrayış düzeyine** ve **komünist bilincinin**, diyalektik materyalist bilgi teorisine uygun olarak, bir noktadan çıkıp helezonik daireler çize çize yükselen, genişleyen ve derinleşen bir sipiral misali, alttan üste, basittten karmaşığa, yüzeyselden derine, tek yanlılıktan çok yanlılığa doğru, belirgin dalgalanma ve sıçramalar gösteren **gelişim seyrine** de, işte bu perspektifle yaklaşılmalı ve **bu bilincin içinde şekillendiği** zaman ve mekan, iç ve dış objektif/subjektif şartlar kesinlikle gözden kaçırılmamalıdır.

Çünkü İ.Kaypakkaya'yı gerçek anlamıyla **kavramak** ve **savunmak** demek; her şeyden önce onun **diyalektik materyalist mantığını**, olgulara **bakış açısını** ve olguları **yorumlayış tarzını** derinden kavramak ve Marksizm-Leninizmin her zaman yaşayan ruhunu oluşturan **"somut şartların somut tahlili"** ilkesi ışığında, yaratıcılıkla hayata uygulamak demektir. Aksi taktirde İ.Kaypakkaya'nın sözlerinin "papağan gibi" tekrarlanılmasından öteye geçilemez, dolayısıyla **subjektivizme** düşülmesi ve sonuçta ya **revizyonizme** kayılması ya da **dogmatizmin** boğucu dar çemberinde çırpınılıp durulması kaçınılmaz hale gelir.

Bu açıdan soruna yaklaştığımızda ve **İ.Kaypakkaya** yoldaşın sözkonusu yazışını dikkatli bir tarzda incelediğimizde; **İ.Kaypakkaya** yoldaşın daha PDA saflarındayken **Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini** derinden kavramaya, onu yaratıcılıkla **ülkemiz devriminin somut pratiğine** uygulamaya, devrimimizin bir dizi temel sorunlarına ışık tutmaya başladığını; dolayısıyla bu konumuyla PDA revizyonizmi saflarında Türkiye devrimine doğan (sınıf mücadelesi pratiğine giren) **bilinç unsuru** olduğu temel gerçeğini rahatlıkla görebiliriz.

Elbetteki **İ.Kaypakkaya'nın** komünist bilinç düzeyi de, başlangıçta **sığ** ve **yüzeysel** olmuş, süreç içinde giderek gelişip derinleşmiş, özellikle de **15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin** ve arkasından gelen sıkıyönetim ortamının sağladığı deney ve tecrübe zemini üzerinde ileriye doğru **önemli bir sıçrama** yapmıştır. Zaten bu gerçeği **İ.Kaypakkaya** yoldaşın kendisi de, tam bir bilimsellikle ifade etmekte ve şunları söylemektedir:

"İşçi sınıfımızın kendiliğinden gelme mücadelesi 15-16 Haziran'da doruğuna ulaştı. İşçiler bütün burjuva ve küçükburjuva revizyonist kliklerini tepeleyip geçtiler. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi ve arkasından gelen sıkıyönetim, **bazı kadroların bilincinde önemli bir sıçrama yarattı...**" (abç, SY, sf: 273)

"Büyük işçi direnişine katılan, sıkıyönetim şartlarında mücadeleyi devam ettiren, kitleler arasında çalışma pratiği olan bir kısım kadrolar, büyük işçi hareketinden gereken dersi çıkarttılar. **Geçmişte izlenen çizginin sağcı ve teslimiyetçi bir çizgi olduğunu, revizyonist bir çizgi olduğunu kavradılar.** *Fakat bu mücadeleyi uzaktan izleyen, kitleleri tanımayan bir kısım burjuva unsurlar, işçi hareketinden gereken dersleri çıkartamadılar. Hatta yanlış dersler çıkarttılar. Kolay başarı umuduna kapıldılar. Böylece PDA saflarında* **yeni bir çelişme** *doğdu.*

"Hareketin tepesine çöreklenmiş olan burjuva unsurlar, **geçmiş sağcı çizgiyi** *tamamen terkederek* **doğru bir çizgide** *hareketi inşa etmek yerine, bazı konularda ufak-tefek değişiklikler yaparak suratlarını yeni bir maskeyle gizlemeye çalıştılar.*

"İki çizgi arasındaki mücadele..."(abç, age, sf: 275)

Görüldüğü gibi **İ.Kaypakkaya** yoldaş, 15-16 Haziran Direnişi ve sonrası sıkıyönetim döneminde, PDA revizyonizminin gerçek niteliğinin bilincine varmış, bu tecrübeden devrimimizin stratejik çizgisi ve yolu doğrultusunda bir dizi somut dersler çıkarmış ve PDA'ya karşı **iki çizgi** mücadelesini başlatmıştır.

Bu açıdan geriye dönüp, **İ.Kaypakkaya** yoldaşın Mayıs 1970'te kaleme aldığı; **"İşçi-Köylü Hareketleri ve Proleter Devrimci Politika"** yazısına ve bu yazıda yer alan "komünist bilinç" ve "komünist partisi" sorununa yaklaşımına bakmak gerekirse, burda özellikle de iki temel eksiklik rahatlıkla görülebilir.

Birincisi; PDA'nın orta burjuva reformist-revizyonist **karakterinin** henüz teşhis edilememesi, dolayısıyla onun "Proleter Devrimci Hareket" olarak görülmesi.

İkincisi; ülkemizin objektif şartlarının zorunlu kıldığı **devrim stratejisinin** ve **esas mücadele biçiminin** açıklıkla saptanamaması, dolayısıyla gerek komünist partisinin, gerekse komünist partisinin kitlelere bilinç taşıma görevinin, **devrimin yolu** ve **esas mücadele biçimiyle** olan bağıntısının açıklıkla ortaya konulamaması.

Açıktır ki, Marksist-leninistler **ilke olarak** hiçbir mücadele biçimini reddetmezler ve sınıf mücadelesinin ortaya çıkardığı bütün mücadele biçimlerinden yararlanmasını bilirler. Gereken ajitasyon-propaganda faaliyetlerini yürüterek, bu mücadele biçimlerine **bilinçli** bir karakter kazandırırlar. Ancak müca-

lele biçimlerini, somut ve tarihi şartlarıyla birlikte ele almayı ve bunlar içinde öne çıkarak esas halè gelen mücadele biçimini de açıklıkla saptamayı ihmal etmezler. Çünkü Marksizm-Leninizm; *"...mücadele biçimleri sorunun* **tarihi** *yönüyle ele alınmasını gerektirir. Bu sorunu somut ve tarihi şartları hesaba katmaksızın ortaya koymak, diyalektik materyalizmin ABC'sini bilmemektir. Ekonomik evrimin değişik anlarında, politik durumdaki, ulusal kültürdeki, varoluş koşullarındaki vs. çeşitli koşullara bağlı olarak, farklı mücadele biçimleri birinci plana geçer, başlıca biçimler halini alır, ayrıca ikinci derecedeki, yardımcı yöntemler de değişir..."* (Lenin, Partizan Savaşı, sf: 77-78)

Bu nedenle bir ülke devriminin objektif koşullarının zorunlu kıldığı esas **mücadele biçiminin** açıklıkla saptanması Marksist-Leninistler açısından hayati bir önem taşır.

Çünkü Marksist-Leninistler, *"toplumsal barış değil, sınıf savaşı zemini üzerinde durur"*lar (Lenin). Dolayısıyla savaş amacıyla örgütlenirler ve bu amaca uygun siyasi faaliyet yürütürler. Komünist bilinci bu savaşın seyri içinde kitlelere taşırlar.

Çünkü; *"savaş amacıyla* **örgütlenme**, *savaş biçimi sorununa sıkıca bağlıdır."* (Lenin). Dolayısıyla savaş amacıyla ajitasyon-propaganda faaliyeti yürütme sorunu da savaş biçimi sorununa sıkıca bağlıdır.

Nitekim **İ.Kaypakkaya** yoldaş, Marksizm-Leninizmin bu konudaki evrensel gerçeklerini de derinden kavramakta gecikmemiştir.

Mücadele biçimleri sorununu, ülkemiz devrimi açısından, tarihi yönüyle birlikte ele almış, sorunu somut ve tarihi şartları da hesaba katarak ortaya koymuş, ülkemizin emperyalizme göbeğinden bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapısından hareketle, ülkemizde esas mücadele biçiminin **silahlı mücadele** biçimi olduğunu açıklıkla tesbit etmiştir. Bundan hareketle Marksist-Leninist kadroların önüne; devrimimizin başlıca üç silahını (başta komünist partisi olmak üzere, onun önderliğindeki halk ordusunu ve halkın birleşik cephesini) silahlı mücadelenin gelişim seyri içinde, küçükten büyüğe, zayıftan kuvveliye, basitten karmaşığa doğru adım adım **inşa etme**; keza canlı, güçlü ve yaygın bir ajitasyon propaganda faaliyeti ile toplumsal hayatın bütün alanlarını kapsayan geniş bir siyasi gerçekleri teşhir kampanyası **örgütleyerek**; yine bizzat bu süreç içinde geniş halk kitlelerine komünist bilinç **taşıma** görevini koymuş ve bu doğrultuda yoğun faaliyetlere girişmiştir.

Kısacası, **İ.Kaypakkaya** yoldaş, komünist bilinç ve bu bilincin komünist partisi tarafından geniş kitlelere taşınması sorununa da derinliğine vakıftır. Her ne kadar bu sorunu, daha sonraki süreç içinde, PDA dergisinin Mayıs 1970 tarihli 5/19. sayısında yer alan; **"İşçi-Köylü Hareketleri ve Proleter Devrimci Politika"** başlıklı yazısında olduğundan daha geniş ve detaylı biçimde ele alıp işleme imkanı bulamamışsa da; bu konuda bize ışık tutan **temel tezleri**, diğer yazılarında da mevcuttur. Konumuzla olan bağı içerisinde bunları kısaca özetlersek, **İ.Kaypakkaya** yoldaş;

Birinci olarak; *"Ancak* **Marksist-Leninist temeller üzerine kurulmuş sağlam bir çekirdeğin yönettiği** (abç) *devrimci bir pratik ve bu* **pratikle bir arada yürütülen ideolojik mücadele** *devrimci kadroları toparlayabilir, revizyonizmi tecrit edebilir."* diyerek; devrimci kadroları gönüllü ve bilinçli bir irade ve eylem birliği temelinde komünist partisi saflarında toplayabilmenin, komünist partisini devrime başarıyla kumanda eder hale getirebilmenin ve revizyonizmin devrimci saflardaki etkinliğini kırabilmenin tayin edici subjektif etkeni olarak **komünist bilincin** ortaya çıkış kaynağına (sağlam bir merkezi önderlik çekirdeğine, partinin tepesindeki bir fikir üretim laboratuvarına) doğrudan parmak basmıştır.

İkinci olarak; *"Subjektivizmden, revizyonizmden ve doğmatizmden arınmış kitlelerle kaynaşmış, teoriyle pratiği birleştiren, özeleştiri metodunu uygulayan çelik disiplinli bir* **komünist partisi**..." diyerek; komünist partisinin, sınıfının en bilinçli, en ileri ve en örgütlü kesimi olma ayırdedici özelliğini bariz biçimde formüle etmiştir.

Üçüncü olarak; *"Kadrolarımız, engin bir tecrübeye sahip oldukları kadar, derin bir teorik kavrayışa da sahip olmalıdırlar; siyasi bakımdan ileri, yetişkin ve kavrayışlı kişiler olmalıdırlar. Tecrübelerini doğru bir şekilde değerlendirebilmeli, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'ni pratiğe uygulamayı öğrenmeli, devrimimizin her türden meselesinde doğru ve yeterli görüşlere sahip olmalı, kitleler arasında hareketimizin çizgisini, politikasını, programını rahatça savunabilmeli, yayabilmelidirler."* diyerek; **örnek öncü rolleri** devrimin kaderi açısından hayati öneme haiz olan **komünist kadroları**, geri bilinçli kitlelerden kalın çizgilerle ayırmış, dolayısıyla partinin ancak böyle **profesyönel devrimci kadrolara** sahip olduğu taktirde kitlelere komünist bilinç taşıyıp, onları devrimci mücadeleye seferber edebileceğini açıkca vurgulamıştır.

Dördüncü olarak; *"Kitleler ancak,* **bütün siyasi gerçekleri teşhir ederek,** *sosyal hayatın her yönünü, her alanını kapsayan geniş teşhir kampanyalarıyla* **bilinçlendirilebilir."** diyerek; kitlelere nasıl komünist bilinç taşınabileceğini, yani çizgimizin, politikamızın, programımızın onlara nasıl kavratılabileceğini açıkca ortaya koymuştur.

Beşinci olarak; *"Bugün ülkemizde komünist devrimcilerin esas görevi, silahlı mücadele içinde* **halkın üç silahını** *inşa etmektir."; "Örgütlenmede parti örgütlenmesi esas, diğer örgütlenmeler talidir."; "Diğer örgütlenmeler içinde silahlı mücadele örgütleri esastır."; "Şafak revizyonistleri, yine, silahlı mücadelenin esas olmasını istememizden, bizim kitleler arasında propaganda ve ajitasyon faaliyetini reddettiğimizi çıkarıyorlar. Demek ki bunlar, silahlı mücadelenin propaganda ve ajitasyon faaliyeti ile çeliştiğini düşünüyorlar. Hayır burjuva baylar! Silahlı mücadele ile propaganda ve ajitasyon faaliyetleri çelişmez, bunlar birbirinin zıddı şeyler değildir."; "Salt askeri görüş açısı,* **savaşmak için savaşmak** *tutumuna sahip olanların görüş açısıdır. Biz, devrimin siyasi görevlerini yerine getirmek için savaşmak istiyoruz. Kırlık bölgelerde, parti önderliğinde halk ordusunu yaratmak, mahalli ve merkezi otoriteyi adım adım parçalayarak, halkın iktidarını gerçekleştirmek için silahlı mücadeleyi savunuyoruz."* diyerek; gerek hertürden örgütlenmenin, gerekse her türden ajitasyon-propaganda faaliyetlerinin **esas mücadele biçimi** ve esas mücadele biçiminin de siyasi iktidarı ele geçirme sorunu ile olan bağını açıkca göstermiştir.

Altıncı olarak; 12 Mart faşizminin ağır baskı şartlarında, partimiz daha henüz kuruluş aşamasında bulunmasına rağmen; **"Devrimizin çeşitli meselelerine ışık getiren, çizgimizin, politikamızın ve programımızın propagandasını yapan merkezi bir yayın organı en kısa zamanda çıkarılmalıdır."** talimatını vererek; komünist bilinci devrimci kadrolara ve kitlelere taşımanın en önemli aracı olan ve düzenli aralıklarla çıkarılan **merkezi yayın organlarına** verdiği hayati önemi en bariz biçimde kanıtlamıştır.

İ.Kaypakkaya yoldaşın **komünist bilinç** sorununa yaklaşımı konusundaki bu zorunlu açıklamadan sonra, şimdi asıl konumuza geçiyoruz.

Komünist Partisi

Tüm hata, zaaf, eksiklik, başarısızlık ve hatta yenilgilerimize rağmen, objektif ve subjektif şartların elverdiği ölçülerde, asgari ve azami programımızı gerçekleştirme doğrultusunda, kesintisiz bir ajitasyon/propaganda faaliyeti yürütmeye, kitleleri **siyasi iktidarı ele geçirme ve sürdürme** bilinciyle donatmaya ve komünist hareketin kanatları altında toplayarak **çeşitli kategorilerde örgütlemeye** çalışıyoruz.

Bu doğrultuda geniş halk yığınlarının, gerek **ileri bilinçli** gerekse **geri bilinçli** kesimlerine sürekli çağrılar yapıyoruz.

Silahlanalım! Örgütlenelim! Uzun süreli Halk Savaşı yolunda kararlılıkla seferber olalım! Bu zorlu ve engebeli yoldan yürüyerek, dünyanın en gerici ve baskıcı devlet geleneğine sahip olan faşist Türk devletini yıkalım! Emperyaliz-

mîn ülkemiz üzerindeki boyunduruğunu kıralım! Emperyalizmin yeminli uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarının, çeşitli milliyetlerden işçi sınıfımız ve emekçi halkımız üzerindeki kanlı ve zorba saltanatına son verelim! komprador patron-ağa düzenini bütün alt ve üst yapısıyla birlikte yerle bir edelim! Demokratik halk devrimini zafere ulaştırıp, demokratik halk iktidarını kuralım! Ülkemiz gerçek bağımsızlığa, işçi sınıfımızı ve halkımızı gerçek demokrasiye, özgürlüğe ve mutluluğa kavuşturalım! Marksist-Leninist kesintisiz ve aşamalı devrim teorisine uygun olarak, durmaksızın sosyalizme geçelim! Proletarya diktatörlüğü altında sosyalist inşayı başarıyla sürdürelim ve tamamlayalım! Bu şanlı ve tarihi mücadelemizi yüce komünizm davamızın nihayi zaferiyle taçlandıralım! Dahası bütün bu tarihi süreç içerisinde ve kan-can pahası zorlu mücadeleler güzergahı üzerinde, özgül enternasyonal görevlerimizin yanı sıra, aynı zamanda, özünde bizim uğruna savaştığımız aynı enternasyonalist amaçlar uğruna savaşan tüm diğer ülkelerdeki sınıf kardeşlerimizle de, mümkün olan en geniş, en sıkı ve en güçlü uluslararası enternasyonalist birlik, dayanışma ve yardımlaşma içine girelim! Dolayısıyla da, hem uluslararası gericiliğin alt edilmesi, hem de dünya komünist toplumunu yaratma nihayi hedefine ulaşılması doğrultusunda, üzerimize düşen görev ve sorumluluk payını layıkıyla yerine getirelim!... diyoruz ve tüm bu söylediklerimizin doğruluğuna da bütün içtenliğimizle ve samimiyetimizle inanıyoruz!

Marksist-Leninist teori üzerine kurulan; inşasını, zaman ve mekana bağlı olarak, içinde bulunulan her tarihi an ve kesitte, objektif/subjektif şartlara uygun biçimde ve Marksist-Leninist tarzda, en zor şartlar altında dahi kesintiye uğratmaksızın sürdüren; devrimci pratiğe sıkısıkıya bağlı amansız ve uzlaşmaz bir ideolojik mücadele içinde, saflarını subjektivizmden, revizyonizmden doğmatizmden ve her türden burjuva düşüncesinden sürekli olarak arındırmayı başaran; bu temel üzerinde teorisi ile pratiğinin birlik ve uyumunu sağlayan; işçi sınıfının ve diğer emekçi yığınların sempati, güven ve desteğini kazanmayı her şart altında onlarla sıkı sıkıya kaynaşmayı bilen; hata, zaaf ve eksikliklerine karşı insafsız olan; eleştiri-özeleştiri ilkesini samimiyetle ve cesaretle hayata uygulayan; hata, zaaf, eksiklik, başarısızlık ve yenilgilerinden çıkardığı dersler temelinde kendisini, devrimci kadroları, sınıfını ve geniş yığınları eğitmeye gereken azami dikkati gösteren; bir parmak işaretiyle binleri, onbinleri, yüz binleri, milyonları harekete geçiren merkezi otoritesini, kollektif gücünü ve demir disiplinini, saflarında hüküm süren proleter demokrasisi, yani tartışma ve eleştiri özgürlüğü temeli üzerinde yükselen gönüllü ve bilinçli irade ve eylem birliğinden alan; sınıf mücadelesinin amansız dalga ve fırtınaları içinde, proletarya ve emekçi yığınlara korkusuz biçimde önderlik edebilecek kadar yüksek bir cesarete, devrimci bir durumun karmaşık satlarında yolunu şaşırmadan ilerleyebilecek kadar engin bir tecrübeye, hedefe giden engebeli, dolambaçlı ve sarp yolda kendisini kaybetmeyecek kadar inisyatifli, esnek ve savaşçı bir karakter ve yapıya sahip olan gerçek bir komünist partiye, öncü kurmaya, beyine sahip olmadan ve onun inşasını içinde bulunulan her tarihi an ve kesitte başarıyla sürdürmesini bilmeden; bütün bu yüce ve tarihi görevlerimizi gerçekleştirebilir ve nihayi hedefimize ulaşabilir miyiz?

Hiç kuşku yok ki hayır!

İşçi sınıfının ve diğer emekçi tabakaların en bilinçli, en ileri ve en örgütlü kesimini bağrında toplayan ve bu ayırdedici niteliksel özelliğiyle, kendisini, **tüm diğer örgütlenmelerden** farklı kılan böyle bir partiye, öncü kurmaya, beyine sahip olmadan ve onun **inşasını**, içinde bulunulan her tarihi an ve kesitte başarıyla sürdürmeyi becerememiz; bırakalım bütün bu görevlerimizi gerçekleştirip hedeflerimize ulaşabilmeyi; bulunduğumuz yerden bir adım ileriye gitmeyi dahi başaramayız. Aksine, her geçen gün daha da çok, sömürü ve zulüm düzeninin acınacak zavallı paryaları durumuna düşmeye, her geçen gün daha da çok burjua ideolojisinin esareti altına girmeye devam ederiz.

Kısacası, böyle bir partinin inşasının içinde bulunulan her tarihi an ve kesitte, zaman ve mekana bağlı olarak, objektif ve subjektif şartların el verdiği ölçülerde ve sosyal pratiğe uygun tarzda sürdürülebilmesi **görevi**; yöneten-yönetilen çelişkisi var olduğu sürece, **tüm komünist faaliyetin temerküz noktasını, ağırlık merkezini, esas halkasını** oluşturmaya ve genel olarak devrimin tüm diğer görevleri üzerinde **belirleyici rol** oynamaya devam eder.

"Önderlik her ortak eylem için gerekli şarttır, fakat hepsinden öte dünya tarihinin bu büyük savaşında vazgeçilemezdir. Komünist partinin örgütlenmesi, proletarya devriminde komünist önderliğin örgütlenmesidir." (Lenin)

"Proletaryanın iktidar mücadelesinde örgütten başka hiç bir silahı yoktur." (Lenin)

"İşçi Sınıfının öncü gücü örgütünde yatar. Örgüt olmaksızın proletarya hiç bir şey gibidir. Örgüt olduğunda ise herşeydir." (Lenin)

Öncünün sınıf bilinçi kendini diğer şeylerin yanı sıra kendisini örgütleme kabiliyetinde ortaya çıkartır. Kendisini örgütleyerek tek bir irade kazanır ve binlerin, yüzbinlerin, milyonların, bu tek iradesi sınıfın iradesi olur." (Lenin)

"Modern bir orduyu ele alalım. İşte iyi bir örgüt örneği. Bu örgüt yalnızca esnek olduğu ve tek bir emri milyonlarca insana tebliğ etme yollarını bildiği için iyi bir örgüttür. Bugün bu milyonlar ülkenin değişik köşelerindeki evlerinde oturuyorlar. Yarın bir seferberlik emri çıkar ve bunlar kararlaştırılan yerlerde toplanırlar. Bugün bazan aylar süresince siperlerde otururlar. Yarın yeniden düzenlenmiş bir şekilde düşmana hücum etmek üzere ilerlerler. Bugün mermi ve şarapnellerden korunmak için mucizeler yaratırlar. Yarın açık bir muharebede mucizeler yaratırlar. Bugün ileri karakollar[da] toprağın altına mayın yerleştirirler, yarın uçaklardan gelen talimatlar ile düzinelerce mil katederler. Milyonlarca insan bir amaç doğrultusunda, tek bir emirden ilham alarak, ilişki ve hareketlerini, eylemlerinin yer ve yöntemlerini, silahlarını, değişen şartlar ve mücadelenin isteklerine göre değiştirebiliyorlarsa, işte örgüt dediğin budur.

"Aynı şeyler işçi sınıfının burjuvazi ile olan mücadelesi için de doğrudur." (Lenin)

"...proleterleri iktidar uğruna savaşına yöneltecek kadar cesur, devrimci bir durumun çapraşık koşulları içinde yolunu şaşırmayacak kadar deneyim sahibi ve hedefe giden yolda hiç bir kayaya çarpmadan yolalabilecek, esnek, savaşımcı bir parti..."

"Böyle bir parti olmaksızın, emperyalizmi devirmek, proletarya diktatörlüğünü kurmak düşünülemezdi, bile" (Stalin)

"Eğer devrim olacaksa, mutlaka devrimci bir parti olmalıdır. Devrimci bir parti olmadan, Marksist-Leninist devrimci teori üzerinde ve Marksist-Leninist devrimci tarzda inşa edilmiş bir parti olmadan, emperyalizmi ve uşaklarını alt etmede, işçi sınıfına ve geniş halk kitlelerine önderlik etmek imkansızdır." (Mao)

Açıktır ki, bütün bu sözlerin anlatmak istediği gerçek, **komünist önderlik** sorununun **asıl, ana ve temel** yönüdür. Yani komünistlerin **demokratik-merkeziyetçilik** ilkesi temelinde aralarında tesis ettikleri gönüllü ve bilinçli irade ve eylem birliğinin ifadesi olan **komünist partilerin, işçi sınıfına, tüm emekçi halka ve devrime başarıyla önderlik etmesi** sorunudur.

Evet, **devrim kitlelerin eseri olacaktır!** Bu evrensel düzeyde geçerli bir devrim yasasıdır. Bu ML temel gerçeği derinden kavrayıp ona uygun hareket etmeyenler, ne denli "devrim!", "devrim!" diye yanıp tutuşurlarsa tutuşsunlar, asla muratlarına nail olamıyacaklardır!

Lakin bu temel gerçek asla, kitlelerin, **komünist partisi** gibi alabildiğine bilinçli ve örgütlü bir kurmay heyetinin, öncü müfrezenin **önderliğine** sahip olmadan, devrimi, kendiliğindenci bir tarzda zafere ulaştırıp sürdürmeyi başarabilecekleri anlamına gelmez, gelemez. Çünkü beynin insan için, kurmay heyetinin ordu için, kaptanın gemi için taşıdığı hayati önem neyse, böyle bir ko-

münist önderliğin kitleler açısından taşıdığı anlam ve önem de aynısıdır. Dolayısıyla işçi sınıfını ve geniş halk yığınlarını, böyle bir önderlikten yoksun bırakmanın, onların her türden baskı, sömürü ve zulümden nihayi olarak kurtulmalarını sağlayacak olan kesintisiz ve aşamalı proleter devrimi, çıkmaz ayın son perşembesine, yani sonsuza doğru ertelemek olacağı tartışma götürmez bir gerçektir.

Kısacası, kitleler katılmadan devrim olmaz, komünist partisinin önderliği olmadan da kitleler devrimi yapamaz ve sürdüremez. Dolayısıyla tıpkı devrimin kitlelerin eseri olacağı gerçeği gibi, bu devrime komünist partisinin önderlik etmesi gerektiği zorunluluğu da, evrensel geçerliliği olan bir **ilkedir. Bu Leninist parti öğretisinin** ABC'sidir.

Şüphesiz ki, bu ML ilke evrensel olarak geçerli olmakla birlikte, onun tek tek ülkelere uygulanması, o ülkelerin **özgül** şartlarının zorunlu kıldığı belli farklılıklar gösterir. Lakin bu farklılıkların da belli bir sınırı vardır ve bu farklılıklar ülkenin **evrensel özünü** asla ortadan kaldıramazlar.

Lenin yoldaşın da bariz biçimde vurguladığı gibi:

"Partinin örgütlenmesi, faaliyetinin koşullarına ve hedefine uydurulmalıdır...

"Komünist partilerin mutlak hatasız ve değiştirilemez bir örgütlenme biçimi olamaz. Proleter sınıf savaşının koşulları sürekli bir evrim sürecindeki değişmelere maruzdur ve proleter öncü, bu değişmelerle ahenk içinde, daima bunlara karşılık düşen yeni biçimler aramak zorundadır. Aynı şekilde, her ülkenin kendine özgü koşulları o ülkedeki partinin örgütlenme biçiminin özel uyumunu belirler.

"Fakat bu farklılaşmanın belirli sınırları vardır. Bütün kendine özgü durumlar bir yana, çeşitli ülkelerdeki ve proletarya devriminin çeşitli aşamalarındaki proleter sınıf savaşının koşullarının niteliği uluslararası komünist hareket için hayati önem taşır ve bütün ülkelerdeki komünist partilerin örgütlenmeleri için ortak bir temel yaratır.

"Komünist partilerin örgütlenmesini bu temel üzerinde geliştirmek gerekir..." (Komünist Partinin Örgütlenmesi ve Yapısı, sf: 5-6)

Bu perspektif ışığında **komünist partisinin kuruluşu ve inşasının kesintisiz biçimde sürdürülmesi** sorununa yaklaştığımızda, sorunu başlıca üç genel kategori halinde ortaya koymanın yanlış olmayacağı kanaatindeyiz.

Birincisi: Marksizm-Leninizmin komünist partisi ve inşası konusundaki **evrensel** gerçeğinin derinden kavranması.

İkincisi: bu evrensel gerçeğin, Marksizm-Leninizmin her zaman yaşayan ruhunu oluşturan "somut şartların somut tahlili" ilkesi ışığında yaratıcılıkla her ülke devriminin **özgül** şartlarına uyarlanması.

Üçüncüsü: sorunun içeriğinin, içinde bulunulan her tarihi an ve kesitte, özgül ve evrensel yanlarıyla birlikte doğru biçimde doldurulması.

Bütün ülkelerde olduğu gibi, ülkemizdeki komünist partisi gerçeği de, işte bu üç genel kategori dahilinde ele alınıp incelenmelidir. Aksi taktirde, komünist partisi ve inşası konusunda tüm söylenilenler ve yapılanlar "havanda su dövmekten" öteye geçmez, geçemez.

Ülkemiz açısından soruna yaklaşırsak, halihazırda ülkemiz devrimi açısından, komünist partisinin kurulması gibi bir sorunun kesinlikle söz konusu olmadığı, bizce tartışma götürmez bir gerçektir. Çünkü; *"...kahraman işçi sınıfımızın, fedakar köylülerimizin ve yiğit gençliğin çığ gibi yükselen mücadelesi, hızla yayılan Marksist-Leninist eserler, Çin'de Başkan Mao'nun önderliğinde yer alan Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin dünyayı sarsan etkileri, bütün bunlar ülkemiz toprağında yığınların mücadelesine önderlik edecek genç bir komünist hareketin fışkırmasına elverişli ortamı hazırlamış"* (bkz: SY, sf: 155) bu yüce ve tarihi görevin; Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini derinden kavrıyarak, yaratıcı bir tarzda ülkemiz devriminin somut şartlarına uygulayan ve içeriğini, içinde bulunduğu tarihi an ve kesitte doğru biçimde doldurarak, M.Suphi **TKP**'sinin doğrudan devamı ve komünist mirasının gerçek savunucusu olarak Partimiz **TKP/ML**'i kuran **İ.Kaypakkaya** yoldaş tarafından 1972'lerde yerine getirilmesini sağlamıştır.

O halde bizim açımızdan tartışma konusu olan sorun, 1972 yılından bu yana geçen 13 yılı aşkın süre içinde bu partinin ideolojik, siyasi, örgütsel inşasında **ne denli** başarı kazandığımız ve **ne oranda** bir mesafe katettiğimizdir. Bir başka deyişle devrimci kadrolara ve geniş kitlelere ne denli komünist bilinç **taşıyıp** ileri bilinçli kesimi ne oranda parti saflarına **kattığımız** geri bilinçli kesimi ise ne oranda partiye **yakınlaştırdığımızdır.**

Soruna bu açıdan yaklaşıldığında bu konuda, yani partimizin ideolojik, siyasi, örgütsel inşasının ilerletilip derinleştirilmesinde, bir başka deyişle devrimci kadrolara ve kitlelere komünist bilinç taşınıp, onların değişik kategorilerde örgütlenmesinde; **İ.Kaypakkaya** yoldaş önderliğindeki kısa kuruluş dönemi hariç, bugüne kadar geçen uzun süre içinde, istenilen düzeyde bir başarı kazanamadığımız, asgari ve azami programımızı gerçekleştirme doğrultusunda, bu zaman dilimi içerisinde önemli bir ilerleme kaydedemediğimiz, dahası kan-can pahası mücadeleler sonucu elde ettiğimiz kazanımlarımızı da gereği gibi koruyamayı beceremediğimiz çıplak gerçeği apaçık ortadadır. Dost düşman herkesin bildiği bu gerçeği kendi kendimizden gizlemenin bir manası olamaz. Aksine bu olguyu açık yüreklilikle ortaya koyup üzerinde kafa yormamızın, bu konudaki hata, zaaf ve eksikliklerimizi süratle giderip, kısa zamanda önemli mesafeler katedebilmemiz açısından son derece yararlı olacağı inancındayız.

Açıktır ki, yıllar boyudur kan-can pahasına edinilen onca zengin deney ve tecrübeye rağmen, eğer bu gerçek hala gereği gibi kavranamaz; hem bu konudaki bilgimizin sığlığı ve yüzeyselliği, hem de gerek devrimci kadroları, gerekse kitleleri bilinçlendirip örgütlendirmedeki amatörlüğümüz ve yeteneksizliğimiz gereği gibi görülmezse; buüne kadar geçen süreç içinde partimizin ideolojik, siyasi, örgütsel inşası, uzun süreli halk savaşının geliştirilip yaygınlaştırılması, geniş halk yığınlarının içinde bulunduğu genel kendiliğindenciliğin ters yüz edilmesi ve süratle kumandamız altında toparlanması, dolayısıyla devrimin başarıya ulaştırılması doğrultusunda başarıyla seferber edilmesi vs. konulardaki mevcut tıkanıklığımızın açılması, buna yol açan hata, zaaf ve eksikliklerimizin süratle giderilmesi asla mümkün olmaz, olamaz.

Çünkü hata, zaaf, başarısızlık ve yenilgiler asla gökten zembille inmezler. Sosyal pratiğin gelişim seyri içinde ortaya çıkarlar ve mutlaka belli **objektif /subjektif nedenlerden** kaynaklanırlar.

Soruna bu açıdan yaklaşıldığında, bizim, ülkemiz komünist hareketi olarak, bugüne kadar geçen süreç içinde, özellikle de **İ.Kaypakkaya** yoldaş sonrası dönemde, başta parti inşası olmak üzere, devrimimizin çeşitli görevlerini yerine getirmede içine düştüğümüz başarısızlıkların tayinedici subjektif faktörünün, komünist bilinç düzeyimizin sığlığı ve yüzeyselliği olduğu gayet açık bir husustur. Eğer biz, bu bilinci gereği gibi ortaya koyup, onu devrimimizin objektif gerçeklerine uygun düşen yol ve yöntemlerle devrimci kadrolara ve geri bilinçli kitlelere gereği gibi taşımayı başarabilseydik, subjektif nedenlerin esas rol oynadığı bir dizi hata, zaaf ve başarısızlıklara düşmekten, kendimizi rahatlıkla koruyabilirdik. Ki, **komünist bilincin** ortaya konulamaması da salt iradi bir sorun olarak görülemez ve yorumlanamaz. Bunun da kendine özgü belli objektif/subjektif nedenleri vardır. Ve bunların tahlili de başlı başına bir araştırma inceleme konusu olduğundan, şimdilik geçiyoruz.

Lakin, her halükarda da tartışma götürmez bir gerçektir ki, bugün gelinen noktada işçi sınıfımız, halkımız ve devrimimiz, partimizden sürekliliği ve kalıcılığı sağlanmış sağlam ve kararlı bir önderlik beklemektedir. Bu ise son derece yüksek bir bilinçliliği ve son derece sıkı bir örgütlülüğü, vazgeçilemez bir zorunlu ilk şart kılmaktadır. Dahası bu, sadece işçi sınıfımıza, halkımıza ve devrimimize karşı olan görev ve sorumluluklarımızı yerine getirme açısından değil; aynı zamanda enternasyonal proletaryaya, ezilen dünya halklarına ve proleter dünya devrimine karşı olan görev ve sorumluluk payımızı layıkıyla yerine getirebilmemiz açısından da özel bir anlam ve önem kazanmaktadır.

Devamı Gelecek Sayıda

Tabutun baş ucunda Ramiz Alia ve Başbakan Adil Çarçani

Proletaryaya, Halka ve Devrime Adadığı Onurlu Yaşamını, Yüce Komünizm İdeolojisine İhanetin Onursuzluğuyla Karartan

ENVER HOCA ÖLDÜ!

Arnavutluk haber ajansı, 9 Nisan 1985 sabahı geçirdiği bir kalp krizi sonucu komaya giren, ancak iki gün süren yoğun çabalara rağmen kurtarılamayan **Enver Hoca**'nın ölüm haberini yayınladığı bir bültenle tüm dünyaya ilan etti.

Dünyanın bir çok yerinde olduğu gibi, ülkemizde de önemli bir yankı yaratan, hatta bir çok uşak gazeteye manşet olarak geçen bu haber, elbetteki öyle es geçilebilecek türden bir haber değildir.

Çünkü **Enver Hoca** ismi; onurluluktan onursuzluğa, sadakatten ihanete, Marksizm-leninizmin bilinçli ve kararlı savunuculuğundan, modern revizyonizm-troçkizm kırması bir çizginin savunuculuğuna dönüşen, bir birine taban tabana zıt ve birbirinden nitelik olarak farklı iki ayrı kategoriye bölünen bir yaşamın simgesi olarak; gerek Arnavutluk devrimi, gerek proleter dünya devrimi, gerekse bizzat ülkemiz devrimi açısından, kendisinden son derece ciddi olumlu ve olumsuz dersler çıkarılması gereken, başlıbaşına özel bir anlam ve öneme sahiptir.

E.Hoca, 16 Ekim 1908'de Arnavutluk'un Gjirokaster şehrinde doğdu. Genç yaşlarından itibaren devrimci mücadeleye atıldı. Belçika ve Fransa'da yüksek öğrenim gördü. Ülkenin değişik bölgelerinde faaliyet yürüten komünist grupların Arnavutluk Komünist Partisi (AKP) çatısı altında toplanmasında önemli rol oynadı. AKP'nin 8 Kasım 1941'de yapılan Kuruluş Kongresinde MK sekreterliğine seçildi. AKP'nin, Arnavutluk halkının önce İtalyan, ardından Alman faşist işgalcilerine karşı yürüttüğü Milli Kurtuluş savaşına kumanda etmesinde üzerine düşen görevleri başarıyla yerine getirdi. 11 Ocak 1945'de kurulan Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nin yeni hükümetine başkan olarak seçildi.

E.Hoca, devrimin zaferini takip eden uzun yıllar içinde de, AKP'nin, demokratik devrimin görevlerini tamamlama, durmaksızın sosyalizme geçme ve sosyalist inşayı sürdürme mücadelelerine de başarıyla önderlik etti. Bu süre içinde, sadece AEP içinde ortaya çıkan bir çok sapmaya karşı yoğun biçimde mücadele etmekle kalmadı, Uluslararası Komünist Hareket saflarında ortaya çıkan bir dizi sapma ve ihanete karşı da aktif biçimde tavır aldı. Tito, daha sonra da Kruşçev-Brejnev modern revizyonist akımlarına karşı mücadelede ML pozisyonda durdu ve onların Arnavutluk devrimine karşı giriştiği sayısız komplolarının boşa çıkarılmasında önemli rol oynadı.

E.Hoca ve önderliğindeki AEP, Mao Zedung yoldaşın ölümünün hemen akabinde düzenlenen bir komployla parti ve devlet iktidarının dizginlerini ele geçiren ve Çin'de geriye dönüşü tezgahlayan "üç dünya"cı modern revizyonizme karşı da, sözüm ona "keskin" bir ideolojik-siyasi mücadele açtı. Ancak "üç dünya"cı modern revizyonizme karşı mücadele adı altında, modern revizyonizm-troçkizm kırması bir ihanet çizgisi sistemleştirerek, Marksizm-Leninizmden hızla saptı. Dahası ML'e karşı azgın bir ideolojik-siyasi saldırıya girişti.

Bu saldırılarını özellikle de Mao Zedung yoldaşın şahsında ve onun ML düşüncelerinde odaklaştırdı. Mao Zedung yoldaş ile Teng-Hua hainleri, Mao Zedung yoldaşın ML çizgisiyle modern revizyonizmin yeni bir biçiminden başka bir şey olmayan "ÜDT" arasındaki kalın **nitelik** farkını bir çırpıda ortadan kaldırarak özdeşleştirdi. Bu ihanetini de, Stalin'i "savunma" demagojisiyle perdelemeye özen gösterdi. Bilinen klasik modern revizyonist oyunu, değişen şartlara uygun olarak, yeni bir "dekor"la sahneledi. Onun bu konudaki öğretmenleri Kruşçev-Brejnev modern revizyonistlerinden başkası değildi. Onlar yıllar önce aynı oyunu, değişik bir biçimde, Marks-Engels-Lenin'i "savunma" adı altında Stalin'e azgınca saldırarak sahnelemiş, daha sonraki süreç içinde, bu saldırılarını Mao Zedung yoldaşa yönelttikleri azgın saldırılarıyla da bütünleştirmişlerdi. Aynı oyunu yıllar sonra, Kruşçev-Brejnev modern revizyonizminin cephaneliğinden ödünç alınan "klasik" silahlarla, bu kez de **E.Hoca**ve AEP tezgahladı. Mao Zedung yoldaş ile Stalin yoldaşı karşı karşıya dikerek, Stalin'i "savunma" adı altında, Mao Zedung'un şahsında ML'e karşı azgın bir saldırı kampanyası başlattı.

Proleter dünya devrimi tarihinde büyük ve şanlı bir yer kaplayan Çin Devrimi deneyinin, Mao Zedung yoldaş şahsında somutlaşan teorik birikimini reddetti. Çin demokratik halk devrimini "küçük-burjuva devrimi", etkileri dünyayı titreten Çin Büyük Proleter Kültür Devrimini ise "bir saray darbesi" olarak adlandıracak kadar bayağılaştı. Onlarca kez kendisini ortaya koyan amansız parti içi sınıf mücadeleleri fırtınalarından geçerek çelikleşen ÇKP'yi, "bir hizipler koalisyonu" olarak adlandıracak kadar gülünçleşti. Sınıf mücadelesinin komünist partisi saflarına yansımasından başka bir şey olmayan parti içi iki-çizgi mücadelesini, dahası sosyalizmde sınıfların varlığını inkar ederek bariz biçimde revizyonizme düştü ve felsefi idealizme kaydı. Emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, çağımızda, burjuvazinin feodalizmi tasfiye edebileceğinin ve emperyalist bağımlılık zincirini kırabileceğinin propagandasını yaptı. Bu ülkelerde demokratik devrim aşamasının atlanmasını vaaz ederek, troçkist "tek devrim" teorisinin savunucusu kesildi. Yine aynı troçkist mantıkla hareket ederek, köylülüğün, bu ülkelerde devrimin temel gücü olma özelliğini inkar etti. Mao Zedung yoldaşın, doğruluğu çeşitli ülke devrimci deneyleriyle bizzat sosyal pratik tarafından doğrulanmış olan uzun süreli halk savaşı teorisini reddederek, bu tür ülkeler için troçkist bir strateji olan "topyekün ayaklanma" stratejisinin savunucusu kesildi. Diğer yandan "Üç Dünya Teorisi"nin daha bir dizi tezlerini açık açık, bir dizi tezlerini ise daha ince biçimler altında savunmayı sürdürdü...

Bütün bu anti-ML tezler, uluslararası komünist hareket içinde yeni bir saflaşmayı da birlikte getirdi. **E.Hoca**'nın 1 no'lu teorisyenliğini yaptığı ve AEP'in başını çektiği bu uluslararası yeni modern revizyonizm-troçkizm kırması akım, o güne kadar ML pozisyonda bulunan bir dizi komünist partisi yanı sıra, özellikle de "otorite hayranı" bir çok küçük burjuva akımı da girdabına sürükleyerek, "Üç Dünya"cı modern revizyonist ihanetin hemen akabinde, uluslararası komünist harekete ikinci bir ağır darbe indirdi. Onu daha da geri bir noktaya ve daha ağır bir ideolojik, siyasi, örgütsel bunalım içine itti. Son derece önemli bir enternasyonal komünist potansiyelin heba edilmesinde, aktif bir ideolojik, siyasi, örgütsel rol oynadı. Ancak bütün bunlar, uluslararası komünist

hareketin bütününü, bu modern revizyonizm-troçkizm kırması akımın girdabına sürüklemeye yetmedi. Partimiz de dahil olmak üzere, dünyanın bir çok yerindeki bir dizi gerçek komünist parti ve örgütler, bu moden revizyonizm-troçkizm kırması akıma karşı cepheden bayrak açarak, tüm hata zaaf ve eksikliklere rağmen ML'in kızıl bayrağını yeniden yükseklere kaldırdı. Bu ML tavır, hem AEP'ci modern revizyonizm-troçkizm kırması akıma indirilen ağır bir darbe oldu ve onun adım adım iflasa sürüklenmesinin yolunu açtı, hem de uluslararası komünist hareketinin yeniden derlenip toparlanmasının ve ileriye doğru önemli bir atılım yapmasının zeminini hazırladı.

E.Hoca, "Üç Dünya"cı modern revizyonizmin enternasyonal proletaryaya ve ezilen dünya halklarına karşı işlediği son derece büyük bir "günahın" küçük bir "kefareti" olarak ortaya çıkan ve süreç içinde, kendisinden de geriye çeşitli ülkelerdeki üç-beş gurupçuktan başka bir şey kalmayan bu uluslararası yeni modern revizyonizm-troçkizm kırması akımın teorisyenliğini yapma görevini, ölünceye kadar başarıyla ifa etti. Bu arada ülke içindeki bürokratik burjuva diktatörlüğünü de iyice perçinleyen **E.Hoca**, nihayet ölümünden kısa bir süre önce sadık takipçisi Ramiz Aliya'yı da, bizzat kendi eliyle kendi koltuğuna "halef" seçerek, bu dünyadaki yaşamını "gönül rahatlığı"yla noktaladı!

E.Hoca gibi "büyük" ve "deneyimli" bir ideolojik-siyasi "otorite"den yoksun kalmak, gerek AEP ve Arnavutluk içinde, gerekse AEP'in başını çekmeye devam ettiği modern revizyonizm-troçkizm kırması akım içinde ne tür gelişme ve değişmelere neden olacaktır? Bunu en iyi şekilde zaman gösterecektir!

Lakin bu akımın kendi iç çelişkilerinin giderek yoğunlaşacağını, onun iflasını daha da hızlandıracağını, ondan kopmalara ve dağılmalara yol açacağını söylemek pek yanıltıcı olmaz.

Ama her halükarda da, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halkları, uluslararası komünist hareket nezdinde, geçmişin ML **E.Hoca** ve AEP'si ile 1978'ler sonrası dönemin modern revizyonizm-troçkizm kırması bir çizginin savunucusu **E.Hoca** ve AEP'sini kalın çizgilerle bir birinden ayırmaya devam edecek, onların ML mirasına kararlılıkla sahip çıkıp savunurken, modern revizyonizm-troçkizm kırması ihanetini ise lanetlemeyi sürdürecektir.

Açıktır ki, **E.Hoca** isminin, ülkemiz devrimi üzerinde de, gerek olumlu, gerekse olumsuz bir dizi etkileri olmuştur. Bunları, onun, nitelik olarak birbirinden ayrılan dönemlerine bağlı olarak ele almak gerekir.

E.Hoca ve AEP adı, ülkemiz devrimi saflarında, özellikle de 12 Mart sonrasında hızla yükselmeye başlayan devrimci kabarış döneminde duyulmaya başlandı.

Bu dönem içerisinde Türkçeye çevrilen, başta "Revizyonizm ve Maceracılık Yenilgiye, Marksizm-leninizm Zafere Götürür" olmak üzere **E.Hoca**'nın bir dizi önemli broşür ve kitabı, R.Aliya, F.Kota, M.Şehu vb'nin belli broşür ve kitapları, özellikle de AEP Tarihi Cilt: I, II, III gibi Arnavutluk devrimiyle ilgili çeşitli belgeler; hem Arnavutluk devriminin, AEP'nin ve **E.Hoca**'nın ülkemizde tanınmasına hizmet etti, hem de özellikle de Kruşçev-Brejnev modern revizyonizminin ülkemizdeki uzantılarına karşı mücadelede önemli bir propaganda aracı oldu. Bu belgeler, başta o zamanın orta burjuva reformist-revizyonist TİİKP/Aydınlık'ı olmak üzere, Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği, Halkın Yolu, Devrimci Proletarya gibi küçük-burjuva oportünist teşkilatlar tarafından kendi gurup çıkarları doğrultusunda kullanılma çabalarına rağmen, özellikle de sosyal-emperyalizm saflaşmasında önemli bir rol oynamıştır.

Diğer yandan, **E.Hoca** ve AEP'in "üç dünya" teorisine karşı başlattığı "keskin" mücadele, belli ölçülerde ülkemize de yansımış, bir dizi akımın "üç dünya teorisi"ne sözüm ona tavır almasında etkili olmuştur. Ancak, **E.Hoca** ve AEP'in Marksizm-Leninizmden süratle sapması, onların ülkemiz devrimi üzerindeki etkilerini de olumsuzlaştırmış, o güne kadar keskin Mao Zedung savunuculuğu yapan H.Kurtuluşu, H.Birliği, H.Yolu gibi küçük burjuva teşkilatları estirdiği modern revizyonizm-troçkizm kırması rüzgarın kuyruğuna takmakta geçikmemiştir. Özünde herhangi bir ilgileri olmadığı halde, o güne kadar ML'in Mao Zedung yoldaşın şahsında somutlaşan otoritesi önünde diz çöken ve birçoğu "Mao Zedung yoldaşın yolundan dönersek lanet olsun bize" türünden "yemin"ler içen bu guruplar, bu kez de **E.Hoca** önünde secdeye gelmiş ve adeta "kraldan çok kralcı" kesilmişlerdir. Onlar her ne kadar henüz kendi küçük-burjuva sınıf karakterlerine ihanet eder bir duruma gelmemişlerse de, AEP'ci modern revizyonizm-troçkizm kırması akımın dalgaları arasında kendilerini kurtaramadıkları sürece, kaçınılmaz olarak karşı-devrim saflarına doğru oy almaya devam edecek, ya da buraya varmadan, peşlerinde sürükledikleri devrimci potonsiyeli süreç içinde heba ederek, dağılıp gideceklerdir. Nitekim, 12 Eylül karşı-devrim fırtınası, onları zaten varla yok arası duruma sokmuş, H.Yolu resmen iflas bayrağını çekmiş, H.Birliği ortalıktan silinmiş, D.P.Birliği can çekişmenin eşiğinde "yasacılar", "yasadışıcılar" şeklinde ikiye çatlamış, H.Kurtuluşu ise her geçen gün daha da çok ekonomizmin ve reformizmin batağına gömülmeye devam etmektedir.

Açıktır ki, partimiz de **E.Hoca**'nın, AEP'in ve Arnavutluk devriminin devrimci ve Marksist-Leninist mirasından çok şeyler öğrenmiş ve bu mirası daima her türden saldırıya karşı korumuştur ve bundan sonra da korumaya devam edecektir.

Ancak diğer yandan, **E.Hoca** ve AEP'in peşinden körü körüne gitmemiş, onların Arnavutluk devrimine, proleter dünya devrimine ve Marksizm-Leninizme ihanet çizgisine girmeleri üzerine, **E.Hoca** ve AEP'e tavır almakta, onlara karşı Marksizm-Leninizmi ve Arnavutluk devriminin geçmiş Marksist-Leninist mirasını kararlı biçimde savunmakta asla tereddüt etmemiştir. Çünkü bu Marksist-Leninist miras, her türden revizyonist, modern revizyonist, reformist ve troçkist ihanete karşı olduğu gibi, bizzat **E.Hoca** ve AEP modern revizyonist-troçkist kırması ihanete karşı da güçlü bir silah olma özelliğini korumaya devam etmektedir.

Partimizin gerek bu Marksist-Leninist mirası, bizzat **E.Hoca** ve AEP ihanetine karşı gereği gibi korumada, gerekse başını **E.Hoca** ve AEP'in çektiği uluslararası yeni modern revizyonizm troçkizm kırması akıma karşı gereği gibi mücadele etmede, bugüne kadar geçen süreçte, üzerine düşen görevleri layıkıyla yerine getirebildiğini elbetteki söyleyemeyiz. Bunun bir dizi objektif-subjektif nedenleri vardır. Ancak bütün bunlara rağmen partimizin, **E.Hoca** ve AEP'in estirdiği modern revizyonizm-troçkizm kırması rüzgarın hızına kendisini kaptırmayarak, Mao Zedung şahsında Marksizm-Leninizme yöneltilen saldırılara karşı tavır alması, dahası bu akımın günahlarının küçük bir "kefareti" olarak saflarımızda şekillenen YDH'ni, hem de faşizmin gemi azıya aldığı bir dönemde, kaldırıp bir köşeye fırlatma başarısı göstermesi dahi, onun bu konudaki tüm olumsuzluklarını fersah fersah geride bırakan başlı başına bir olumluluktur.

E.Hoca isminin, ülkemiz komünist hareketi olarak, gerek Arnavutluk devrimi, gerek proleter dünya devrimi, gerekse ülkemiz devrimi açısından bize hatırlattığı başlıca olumlu ve olumsuz dersler, en özet ifadesiyle işte bunlardır. Biz soruna diyalektik yaklaşıyor, **E.Hoca**'nın ve AEP'in geçmiş ML mirasına kararlılıkla sahip çıkarken, 1978'li yıllardan sonraki anti-ML hattını ise kararlılıkla mahkum ediyoruz. Bunu, Arnavutluk devrimine karşı takınılabilecek en tutarlı proleter enternasyonalist tavır olarak görüyoruz. Ve yiğit Arnavutluk halkının, bu ihanetin hesabını, er ya da geç, parti ve devlet iktidarını ele geçiren modern revizyonizm-troçkizm kırması dönek klikten soracağına yürekten inanıyoruz!

—YAŞASIN MARKS, ENGELS, LENİN, STALİN VE MAO YOLDAŞLARIN IŞIKLI YOLU!

—KAHROLSUN HER TÜRDEN BURJUVA DÜŞÜNCESİ!

ABD Emperyalizminin Afrika'da Giriştiği Yeni Manevra:

SUDAN'DA ASKERİ DARBE!

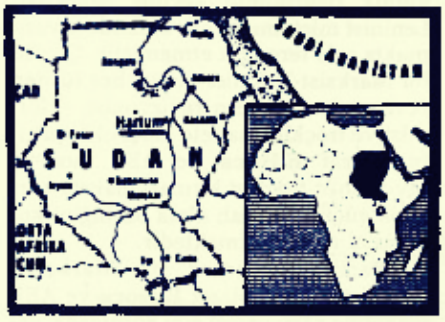

Bir Kuzey-Doğu Afrika ve Nil vadisi ülkesi olan **Sudan**'da, ordu, 7 Nisan 1985 günü sabah erken saatlerde gerçekleştirdiği bir askeri darbe ile yönetime el koydu.

Nimeyri'nin savunma bakanı ve genel kurmay başkanı faşist **Abdurrahman Muhammet Hasan Swareddahab** yönetimde gerçekleştirilen darbenin hemen akabinde, bütün ülkede "olağanüstü durum" ve sıkıyönetim ilan edildi. Devlet başkanı Cafer Nimeyri ve tüm kabinesi görevden alındı. Anayasa feshedildi. İktidar partisi **"Sudan Sosyalist Birliği"** ve tüm alt kuruluşları kapatıldı. Meclis ve tüm bölgesel yönetim kurulları dağıtıldı. Valiler ve yerel yöneticiler görevden alındı. Bürokratik kadro yerine askeri yöneticiler görevlendirildi. Tüm hava alanları trafiğe kapatıldı. Ülkeye giriş ve çıkışlar yasaklandı...

Darbenin yapıldığı sırada, Nimeyri on günlük ABD gezisinde bulunuyordu ve kitlelerin hızla yükselerek bir genel greve dönüşen kendiliğindenci mücadelesi düzenin temellerini sarsıyordu.

Sudan'da meydana gelen bu gelişmeleri doğru biçimde yorumlamak ve ondan gereken dersleri çıkarmak için, bu ülkenin ulusal, bölgesel ve uluslararası çelişkilerine kısaca göz gezdirmek gerekir.

Sudan, emperyalizme göbeğinden bağımlı olan, kapitalizmin oldukça cılız bir düzeyde bulunduğu, buna karşılık feodalizmin kuvvetle hakimiyetini sürdürmeye devam ettiği yarı-sömürge, yarı-feodal geri bir tarım ülkesidir. Ülkenin toplam nüfusu 22 milyon civarındadır. 2 milyon 505 bin 810 kilometrekare yüzölçümüyle Afrika'nın en geniş topraklara sahip olan ülkesi durumundadır. Bir dizi Afrika ülkesiyle sınırlarının olmasının yanısıra, Kızıldeniz'e açılması ve başta Suudi Arabistan olmak üzere Orta-Doğu'nun zengin petrol ülkelerinin hemen yanıbaşında bulunması açısından, bölgede önemli bir jeopolitik konuma sahiptir.

Emperyalizm, çeşitli yollardan sızarak süreç içerisinde kendisine göbeğinden bağımlı kılıp sömürü ve yağma pençesine düşürdüğü tüm ülkelerde olduğu gibi, bu ülkede de yıllardan beri azgın bir sömürü yürütmekte, bir avuç uşakları vasıtasıyla Sudan halkının alın terini, emeğini ve ulusal değerlerini insafsızca yağmalamaktadır.

Diğer yandan çeşitli emperyalist güçler, bu sömürü ve yağmadan daha fazla pay almak için de, birbirleriyle amansız biçimde rekabet edip dalaşmakta ve bu durum çok daha keskin biçimde onların Sudan'daki uşakları arasındaki rekabet ve dalaşmaya da yansımaktadır.

Bugün için ülkede hakim olan emperyalist güç ABD emperyalizmidir. Bunun yanısıra batılı diğer büyük emperyalistlerin de önemli etkinlikleri vardır. RSE, ülkeye sızmak için her türlü yolu denemekte, özellikle de bir askeri darbe ile ülkede etkinlik kurmanın hesaplarını yapmaktadır. Bu konuda bölgedeki çelişkilerden yararlanmakta, en başta da Libya'yı bir "Truva atı" gibi kullanmaya çalışmaktadır.

Ordunun, yaptığı askeri darbe ile yönetimden "uzaklaştırdığı" "Sudan Sosyalistler Birliği" başkanı C. Nimeyri'nin kendisi de, 1969'da gerçekleştirilen bir askeri darbe ile başa gelmiş, önceleri RSE'mi yanlısı bir politika izlemiş, ancak daha sonra, hızla ABD emperyalizmine doğru çark etmiş; Sudan'ı ABD'nin, İMF'nin, Dünya Bankası'nın ve onların güdümündeki Sudi Arabistan'ının dolu dizgin at oynattığı bir alan haline getirmiştir. Ülke girtlağına kadar borca batmış, yoksulluk ve sefalet daha da katmerleşmiş, açlık ve işsizlik had safhaya varmış, son olarak, bir çok ülkeye olduğu gibi bu ülkeye de dayatılan İMF reçeteleri, ekonomiyi iflasın eşiğine getirmiş, Sudan'ı emperyalist borçların faizini bile ödeyemez bir duruma sokmuştur.

Halen Sudan'ın emperyalistlere olan borcu 9 milyar Dolar'ı bulmaktadı. 22 milyon nüfusun 7-8 milyonu açtır.Bugün için de açlıktan ölmesi beklenenlerin sayısı 1 milyonu aşkındır. Ayrıca Etopya, Çad ve Eritre'den bu ülkeye akın eden 3 milyon mülteci de ayrı bir toplumsal çelişki durumundadır. Diğer yandan ülkede milliyet ve mehzep çelişkileri oldukça keskindir ve özellikle de Libya tarafından alabildiğine körüklenmektedir. Nitekim Sudan bu konuda sık sık karışıklıklara sahne olmakta, dönem dönem ciddi dinci ayaklanmalara maruz kalmaktadır. Ülke nüfusunun büyük çoğunluğunun müslüman olması ve çeşitli müslüman kabilelerinin artan baskısı, Nimeyri'yi 1983 yılında "şeriat düzeni" kılığına bürünmek zorunda bırakmıştır.

Kısacası, artan emperyalist borçlar, İMF reçetelerinin daha da katmerleştirdiği emperyalist sömürü ve yağma, iflasın eşiğine gelen ekonomi, artan işsizlik, yoksulluk, sefalet ve açlık, ülke üzerinde yoğunlaşan emperyalist rekabet ve dalaşma, buna doğrudan bağlı olarak bölge ülkeleri arasında artan dalaşma ve rekabet, hızla keskinleşen milli, dini ve sınıfsal çelişkiler, dolayısıyla dayanılmaz boyutlara varan ekonomik-siyasi kriz, Sudan'ı adeta patlamaya hazır bir barut fıçısı haline getirmiştir.

Nitekim, bütün bu çelişkileri bastırmak için azgın bir zulüm rejimi uygulayan faşist Nimeyri iktidarının, İMF'nin direktifleri doğrultusunda, bazı temel ihtiyaç maddelerinin fiyatlarını artırıp paranın değerini düşürme yoluna gitmesi, bardağı taşıran son damla olmuş, geniş halk yığınlarını ayağa kaldırmıştır. Nimeyri'nin ABD'ye gitmesinin hemen akabinde başlayan protestolar, hızla yayılmış ve bir genel grev halini alarak kendiliğinden bir ayaklanmaya dönüşmüştür.

İşte tam da bu noktada ordu yönetime el koymuş, ülke çapında "olağanüstü durum" ilan etmiş, derhal genel grev ve son verilmesi çağrısı yapmış ve çağrıya uymayanların "vatana ihanet etmiş sayılarak" yargılanacağı tehdini savurmuştur.

Eğer Sudan'ın durumuna ve meydna gelen gelişmelere dikkatlice bakılırsa, bunun, ABD emperyalizminin Sudan'da girişmek zorunda kaldığı yeni bir manevradan başka bir şey olmadığı rahatlıkla görülebilir.

Çünkü, ABD emperyalizminin, giderek derinleşen emperyalist dünya sistemi krizinin alabildiğine keskinleştirdiği emperyalistler arası dalaşma ve rekabet şartlarında, zengin petrol yatakları nedeniyle, bu rekabet ve dalaşmanın başlıca düğüm noktalarından birisi olma konumunu sürdüren Orta-Doğu'ya yakınlığı açısından önemli bir jeopolitik konuma sahip olan ve halihazırda kuvvetle hakimiyeti altında tutmaya devam ettiği Sudan gibi bir ülkeyi öyle kolayca elden çıkarabileceğini, ya da böyle bir durumu göz yumabileceğini sanmak, tek kelime ile bağışlanamaz bir saflık olur.

Eğer Sudan'da meydana gelen gelişmelere daha yakından bakar ve diyalektik yöntemi izleyerek olguların özüne doğru inersek, Swareddahab önderliğinde gerçekleştirilen darbenin hazırlıklarına, çok daha önceden başlanıldığını ve bütün bu hazırlıkların bizzat ABD emperyalizminin bilgisi dahilinde yürütüldüğünü rahatlıkla görebiliriz. Çünkü, ABD, ülkenin hızla patlamaya doğru gittiğinin, Nimeyri'nin dizginleri elinden kaçırmaya başladığının farkındadır. Bu nedenle Reagan yönetimi, daha darbeden önce Nimeyri'den umudunu kesmiş ve belli "alternatif" arayışları içine girmiştir. Hatta Nimeyri'nin ABD gezisinin altında yatan asıl neden de, bundan başka birşey değildir. Ancak ansızın bastıran patlama, onları, duruma çok daha erken müdahale etmek zorunda bırakmıştır.

Nitekim, darbeyi gerçekleştiren ve darbeden bir süre sonra Nimeyri dönemi ekonomi politikasına sadık kalacağını resmen açıklayan Savunma Bakanı ve Genel Kurmay Başkanı Swareddahab, bizzat Nimeyri tarafından bu görevlere getirilmiştir ve bir dizi batılı emperyalist çevreler de, onun, Nimeyri'ye sadık bir politikacı olduğunu açıkca beyan etmektedirler. Ayrıca bizzat Nimeyri'nin kendisi de Mısır'da verdiği demeçlerinde darbeyi anlayışla karşıladığını; "basit bir Sudan vatandaşı olarak Sudan'a hizmet vermeye devam edeceği"ni vs. açıkca belirtmiş ve darbecilere "vatan hainlerine karşı ülkenin bütünlüğünü sağlama" konusunda "başarılar" dilemiştir.

Bütün bunlardan çıkan sonuç; darbenin bizzat ABD emperyalizminin onayıyla ve onun sadık uşaklarınca gerçekleştirildiğidir. Temel amaç bir genel ayaklanmaya dönüşen kitlelerin kendiliğinden mücadelesinin bastırılması, emperyalist sömürü ve yağma için gereken "güven" ve "huzur" ortamının, sünü zoruyla yeniden teshis edilmesidir. Tıpkı 12 Eylül 1980 darbesiyle Türkiye'de yapıldığı gibi.

Görülen odur ki, Nimeyri'nin baskı ve zulmüne karşı büyük bir kin ve nefretle yoğrulan ve "Nimeyri'nin kafasını isteriz" sloganlarıyla sokaklara dökülen geri bilinçli yığınlar, ABD emperyalizminin ve uşaklarının Sudan'da çevirdiği manevranın bilincinde değildir.Nitekim, Nimeyri'ye karşı yükselen protesto gösterilerinin, kısa süre içinde darbeciler lehine "sevinç gösterileri"ne dönüşmesi ve "Sudan, Nimeyri adlı kasabın elinden kurtuldu" sloganının ortalığı sarması da bunu göstermektedir.

Açıktır ki, IMF reçetelerinin körüklediği pahalılığın, açlığın, işsizliğin, yoksulluğun ve sefaletin kendiliğinden bir isyana sevk ettiği geri bilinçli yığınların, ABD uşağı Nimeyri rejimine karşı yükselen kin ve nefretleri had safhadadır.Bu durum ister istemez yönetime el koyan ve oluşturduğu beş kişilik"Askeri Konseyi"in başına geçen Swareddahab'ı mümkün olduğunca "radikal" bir tutum takınmaya ya da en azından öyle görünmeye, dolayısıyla halkın son derece güçlü değişiklik isteğini kısmi tavizlerle törpülemeye ve onun hızını süreç içinde adım adım kesmeye, böylece bu büyük fırtınadan, ABD uşağı rejimi mümkün olduğunca en az zararla kurtarmaya yöneltmektedir. Halkın yükseltiği bu büyük isyan dalgasını kırmak için daha şimdiden yalan ve demogojilere baş vuran, önce bir ay, sonra altı ay, daha sonra da bir yıl sonra " sivil yönetime geçeceğine" dair "söz veren" askeri yönetim, pek öyle kolay kolay çekip gitmeyecek, İMF reçetelerinin uygulanmasına, süngülerin gölgesinde Nimeyri'nin bıraktığı yerden devam edecek, böylece Sudan halkı üzerindeki baskı, sömürü ve zulmü her geçen gün daha da yoğunlaştırarak aralıksız biçimde sürdürecektir.

Kısacası, dünyanın en yoksul ülkelerinden birisi durumunda bulunan Sudan'da meydana gelen son gelişmeler; hem giderek yeni bir emperyalist dünyayı paylaşım savaşına doğru odaklaşan emperyalizmin başlıca çelişkilerinin, dünyamızda ne denli büyük "patlayıcı maddeler" hazırlandığını; hem de emperyalistlerin bu tür "patlayıcı maddeleri" etkisiz hale getirmek için nasıl derhal ustalıklı manevralara giriştiklerini bariz bir biçimde sergilemesi açıdan son derece tipik ve öğretici bir örnektir.

Burada şu soru sorulabilinir: Peki, başta ABD ve RSB olmak üzere tüm emperyalistler,dün Polonya'da, Türkiye'de... bugün Sudan'da.. yarın daha bir dizi ülkede peş peşe kendisini açığa vurması kaçınılmaz olan bu tür "patlayıcı maddeleri" ustalıkla "etkisiz hale" getirmeyi her zaman başaracaklar mıdır? Cevabımız, kısa sürede bazı geçici başarılar kazansalar bile, uzun vadede asla! Çünkü, er ya da geç son sözü söyleyecek olan emperyalistler ve uşakları değil, bu ülke tarihlerini yaratan halklardır!

Örneğin, ABD emperyalizmi, Sudan'da oluşan "patlayıcı maddeyi" etkisiz hale getirmek için, yeni bir manevraya girişmiş, Nimeyri'nin "şeriat düzeni" kılıklı faşist yönetiminin yerine, yine sadık uşağı Swareddahab'ın askeri faşist diktatörlüğünü geçirmiştir. Yani ABD emperyalistleri ve uşakları Sudan halkasında alabildiğine keskinleşen toplumsal çelişkiler karşısında "acz" içine düşmüş ve çareyi geniş halk yığınları üzerindeki baskı ve sömürüyü daha da katmerleştirmekte bulmuştur. Yeni askeri faşist yönetim, halkın Nimeyri aleyhtarı kin ve öfkesini, bir dereceye kadar "Nimeyri karşıtı" ve "halk yanlısı" görünerek önemli ölçülerde kendi potasına kanalize edip düzenin bendinde boğmayı geçici bir süre için başarsa bile, uzun vadede "diken üzerinde" oturmaya devam edecek, dolayısıyla ülkenin çok daha büyük patlamalara sahne olmasının elverişli maddi zeminini hazırlayacaktır. Çünkü, bugün Nimeyri'yi ülkeden kaçmak zorunda bırakan yığınların yarın Swareddahab'ı ülkeden kaçmak zorunda bırakamayacağını hiç kimse iddia edemez.

Açıktır ki, Sudan'daki son gelişmelerin de ispatladığı gibi, emperyalist/sosyal-emperyalist dünya sisteminin, özellikle de ezilen bağımlı ülkeler halkalarının büyük çoğunluğunda, toplumsal çelişkiler alabildiğine keskindir. Ekonomik ve politik buhranın bir sonucu olarak yönetenler sık sık "yönetemez" durumuna düşmekte, yönetilenlerin değişiklik istekleri ise zaman zaman hadsafhaya varmaktadır, hatta zaman zaman kendiliğinden patlamalar halinde kendisini açığa vurmaktadır.

Bütün bunlar, bu tür ülkelerde objektif şartların devrim için alabildiğine elverişli olmasının ve ileri boyutlarda bir **devrimci durumun** bulunmasının kanıtıdır. Emperyalistlerin ve uşaklarının girişmek zorunda kaldıkları yeni manevralar bu durumu ortadan kaldıramamakta, bazen onda belirli durgunluk-

Devamı sf: 27'de

Yunanistan'daki Son Gelişmeler Üzerine

Yunanistan'da bu yıl seçim yılı. Mart ayında yeni Cumhurbaşkanı seçimleri yapıldı. Parlamento seçimleri ise öne alındı. Yeni Demokrasi Partisi erken seçim için PASOK'u sıkıştırıyor. Sonuçta seçimlerin Haziran ayında yapılması kararlaştırıldı. Bu arada ayrı bir öneme sahip olan öğrenci seçimlerinin sonuçları da Yunanistan halkınca ilgi ile izleniyor.

Kardeş Partimiz YKP/ML Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden bir süre önce, ... tarihinde Atina'da kitleye açık bir salon toplantısı düzenledi. YKP/ML'in Atina'daki örgütlenmesi oldukça genç ve toplantının propagandasının üç gün gibi kısa bir sürede yapılmasına karşın, yine de salonda yüz kadar bir kitle toplanmış ve toplantı sonuna kadar ilgi ile izlenmiştir.

Toplantıya Atina'da bulunan Partimiz TKP/ML'in taraftarları da davet edilmiş, bir gurup taraftarımız toplantıya katılmış ve toplantıya bir mesaj sunmuşlardır.

Partimiz taraftarlarının sunduğu bu mesajın okunması, salonda bulunan tüm kitle tarafından coşkun alkışlarla karşılanmıştır.

Mesajın okunmasından sonra, YKP/ML'in seçimler karşısındaki görüşlerinin aktarılmasına geçilmiş; toplantı sonunda ise kitlenin soruları yanıtlanmış, böylece toplantı sona ermiştir!

Cumhurbaşkanlığı seçimleri konusunda YKP/ML'in görüşleri ise şöyledir:

"1974'de cuntanın düşmesiyle birlikte, egemen sınıfların çeşitli klikleri arasında belli bir anlaşmaya varıldı. Bu anlaşma sırasında PASOK yoktu. PASOk bu anlaşmaya daha sonra katılmış ve 'sağ'ın yapamadıklarını yapmıştır.

"Cuntanın hemen sonrasında, 1974'de, halkın anti-emperyalist yanı oldukça güçlü idi, bu da özellikle ABD emperyalistlerin işine gelmiyordu. Bu sırada Yunanistan, göstermelik olarak NATO'nun askeri kanadından çekildi; ancak bu, Amerikancı egemen sınıfların halkın gözünü boyama taktiklerinden başka birşey değildi. Bu arada KKE (Rus sosyal-emperyalizminin işbirlikçisi), PASOK ve reformistler halkın anti-emperyalist yanını köreltmeye başladılar. Emperyalistler bu tür siyasi akımları özellikle bu amaçla da kullanıyorlardı. Ve Yunanistan NATO'nun askeri kanadına yeniden girdiğinde ABD Yunanistan'da eskisinden daha da güçlü bir duruma gelmişti. Üstelik günümüzde halkın anti-emperyalist yanı bir 1974 sonrasından çok geri bir düzeye gelmiştir.

Başta PASOK'un 'sağ'ın yapamadıklarını yaptığını belirtmiştik; evet, PASOK Yeni Demokarsi Partisinin halkın muhalefetinden korkup getiremediği bir dizi yasayı sosyalizm adına getirmiştir. Bunlar:Tüm emekçilerin ücretlerinin yükseltilmesinin durdurulması, kamu işyerlerinde grev yasağı, afiş asma yasağı vb. konussundaki yasalardır. Böylece PASOK bu halk düşmanı uygulamalarıyla ABD emperyalistlerinin ekmeğine iyiden iyiye yağ sürmüştür. İşte Cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesinde PASOK'un durumu budur. Ve bugün, iktidarın çeşitli kanatları (buna PASOK, Yeni Demokrasi, Cuntacılar ve diğer kesimler dahildir) Cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesinde Amerikancı Karamanlis üzerinde anlaşmaya varmışlardır."

YKP/ML'in bu konudaki görüşleri öz olarak böyleydi; ama bu toplantıdan birkaç gün sonra ve seçimlerden bir hafta kadar önce Papandreu oldukça ilginç bir manevraya başvurdu; PASOK'un MK'sı toplanarak Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Karamanlisten ayrı bir aday göstermeyi kararlaştırdı. Bu tavır tüm Yunanistan'da ve YKP/ML'de şok etkisi yarattı,çünkü Papandreu ve PASOK'un iktidardaki varlığı Karamanlis'in varlığına bağlıydı ve Karamanlis olmayınca PASOK'da olmayabilirdi.

Böyle bir durum faşist subayların ve ABD emperyalizminin işine gelmeyebilir. Yunanistan yeni bir siyasal bunalıma sürüklenebilir, hatta bir cunta olasılığından bile sözedilebilirdi.

Ancak devrimciler arasında Papandreu'nun bu tavrını, iyice çalkantı içinde olan PASOK'u birleştirme çabası olarak yorumlayanlar da vardı. Bir süreden beri PASOK'un Karamanlis'i desteklemesi PASOK'un kitlesi ve kadroları tarafından hoş karşılanmıyordu, hatta bu konuda PASOK MK'sına açık mektuplar gönderiliyordu, ayrıca PASOK'un diğer halk düşmanı uygulamaları da kitle içinde hoşnutsuzluk yaratıyordu. Bunu bilen Papandreu seçimlere bir hafta kala böylesi bir manevraya başvurdu; böylece kitle bir süre daha uyutulacak ve birlik bu yolla sürdürülecekti, daha sonra el altından iktidarın diğer kesimleri de hoşnut edilecekti; bu konuda, birkaç gün önce Amerikan emperyalistleriyle bağlanan uçak anlaşmasının tam da bu zamana denk gelmesi oldukça ilginçti.

Anti-faşist, anti-emperyalist bir karaktere sahip olan Yunanistan halkı bu yeni durum karşısında duyarlılığını hemen gösterdi. Atina'nın tüm merkezi yerlerinde geniş insan toplulukları hararetle bu yeni gelişmeyi tartışmaya başladı. Kardeş Partimizin tüm kadroları da kitleler içine girerek meydan tartışmalarına bizzat katıldılar ve böylece kitlelerle bütünleşmenin bir örneğini daha gösterdiler.

Bu arada Papandreu da boş durmuyordu; olası bir cuntaya karşı 15 generali emekliye sevketti. Bu şekilde yerini daha da sağlama almış oldu.

Seçim günü parlamento önünde çok kalabalık bir kitle toplanmıştı, tüm Yunanistan Papandreu'nun adayının seçilip seçilmeyeceğini bekliyordu, ancak birinci turda yeni bir cumhurbaşkanı seçilemedi.

İkinci turda da durum değişmedi, ama PASOK'un adayı cumhurbaşkanlığına oldukça yaklaştı: 181 oy almıştı. Artık son turda ne olacağı merakla bekleniyordu. Çünkü üçüncü turda da sonuç alınamadığı taktirde, Yunanistan seçim sistemine göre, meclis otomatikman fesh ediliyor ve yeni parlamento seçimlerine gidiliyordu. Her şeye karşın PASOK durumdan iyice umutlanmıştı. Zira son turda kendi adayının 180 oy alması yeterliydi ve bir tur önce 181 oy alabilmişti.

Üçüncü tur seçimleri 29 Mart'da yapıldı ve 180 oyla PASOK'un adayı seçildi. Her ne kadar bir cunta durumu sözkonusu olmadıysa da siyasi durum epeyce karıştı. Yeni Demokrasi Partisi seçilen cumhurbaşkanını meşru görmediğini belirtti ve bu cumhurbaşkanıyla görüşmeyeceğini açıkladı.

Ve hemen arkasından Yeni Demokrasi Partisi başkanı Misotakis erken seçim propagandasına başvurdu ve bu konuda geniş bir kampanya başlattı. Öğrenci seçimlerinin sonuçlarından da anlaşıldığı kadarıyla PASOK bir hayli yıpranmış durumdaydı. Ve geçmişte öğrenci seçimlerinde pek şanslı olmayan Yeni Demokrasi Partisi bu seçimlerden eskiye oranla bir hayli başarılı çıktı.

İşte, somut duruma güvenen Misotakis hemen erken seçim gündeme getirdi. Bu arada, baskın çıkmak isteye Papandreu bir politik manevraya daha başvurarak erken seçim önerisini Misotakis'den önce getirdi. Böylece parsa toplamış oldu.

Sonuçta, Haziran ayının başlarında, muhtemelen altısında, erken seçim geliyor gündeme. Yıpranmışlığına karşın, PASOK hala en güçlü durumda bulunuyor. Ve tüm siyasi güçler büyük bir çabayla yeni seçimlere hazırlanıyorlar.

PASOK HÜKÜMETİNİN SON UYGULAMALARI VE YUNANİSTAN HALKININ BU UYGULAMALARA KARŞI TAVRI

Yunanistan'da ekonomik bunalım her gün daha da şiddetleniyor, işsizlik alabildiğine artıyor, halk kitlelerinin alım

Devamı sf: 27'de

Peru... *Başlarafı sf: 28'de*

nkarak yerine demokratik halk diktatörlüğünü kurmayı, durmaksızın sosyalizme geçmeyi, proletarya diktatörlüğü altında sosyalist inşayı başarıyla sürdürmeyi ve sınıfsız topluma doğru kesintisiz biçimde ilerlemeyi amaçlıyor. O, bu asgari ve azami programını gerçekleştirme yolunda, kan can pahası bir mücadele yürütüyor. PERU proletaryasının yeni demokratik devrim üzerindeki ideolojik, siyasi, örgütsel önderliğini tesis etmeye, halk silahlı kuvvetlerini ve işçi-köylü temel ittifakı üzerindeki anti-emperyalist, anti-faşist ve anti-feodal halk birleşik cephesini başarıyla inşa etmeye çalışıyor. Bu doğrultuda daha şimdiden önemli mesafeler kaydetmiş, halkın **üç silahını**; komünist partisi, halk ordusu ve halk birleşik cephesini inşa etmede inkar edilemez başarılar sağlamış, belli kurtarılmış üs alanları yaratmış, buralarda demokratik halk iktidarının nüvelerini kurmaya girişmiştir. O, bu yöndeki tüm çabalarını, 22 Temmuz 1984 tarihinde, "Büyük Atılıma Başla!" sloganıyla başlattığı "Yeni Askeri Kampanya" ile daha da ileri boyutlara ulaştırmış ve halen bütün gücüyle sürdürmektedir. Nitekim, son dönemlerde giderek yaygınlaşan gerilla savaşı; PC del Peru önderliğindeki Halk Gerilla Ordusu savaşçılarının, bölgede yoğunlaşan sınıf çelişkilerinin üzerine "din afyonu" merhemini sürmek için çıktığı 12 günlük Latin Amerika gezisi sırasında, Şubat başlarında Limaya da uğrayan Papa **II. Jean Paul**'un uçağı tam hava alanına inerken, şebeke cereyanını keserek Limayı karanlığa gömme, dağların doruklarında yaktıkları **orak-çekiç** amblemli ateşin alevleriyle Papa'ya "hoş geldin" deme eylemi; yine, Mart ayı ortalarında 350 bin memurun % 230'u bulan enflasyonu protesto etmek ve ücretlerinin arttırılmasını istemek amacıyla başlatarak, Belaunde Terry'i faşist rejimine soğuk ecel terleri döktürdükleri **genel grev** vs. PERU devriminin hızla ilerlediğini ve yeni yeni başarılar kazanmaya devam ettiğini açıkça göstermektedir.

PC del Peru, hiç bir emperyaliste ve karşı-devrimci güce yaslanmamaktadır. Tam tersine, başta işçiler ve yoksul köylüler olmak üzere, açlık, yoksulluk, işsizlik, topraksızlık içinde yüzen bin bir acı ve sıkıntıyla kıvranan, dolayısıyla emperyalistlere ve uşaklarına karşı derin bir sınıf kiniyle yoğrulan yiğit PERU halkına dayanmaktadır ve gücünü halkın, mucizeler yaratan bitmez tükenmez irade ve azminden almaktadır.

Kısacası PC del Peru önderliğinde gelişen ve tüm engellemelere rağmen hızla zafere doğru ilerleyen PERU devrimi, bütün bu ayırdedici özellikleriyle, mevcut dünya şartlarında, üzerinde dikkatle durulması ve kendisinden son derece ciddi dersler çıkarılması gereken özgül bir anlam ve öneme sahiptir.

O; uzun on yıllar süren kan-can pahası mücadeleler sonucu elde ettiği büyük kazanımlarını hemen hemen bütünüyle yeniden uluslararası gericiliğe kaptıran enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının; alınterinin, göznurunun, emeğinin ve yarattığı tüm değerlerinin yağmalanmasının en insafsız biçimde sürdürüldüğü; emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin ve tüm gericilerin dünya üzerindeki hakimiyetlerini daha da pekiştirdikleri; proleter dünya devrimi mücadelesini baştırmanın ve en alt seviyelere itmenin kendilerine kazandırdığı avantajla, dünya üzerinde istedikleri gibi at oynatıp, manevralar çevirdikleri; bir yanda dünya üzerindeki sömürü ve yağmalarını en insafsız biçimde sürdürürken diğer yandan bir birleriyle amansız biçimde dalaşmaya, dünyayı yeniden paylaşmak için harıl harıl üçüncü bir emperyalist paylaşım savaşına hazırlanmaya devam ettikleri bir dönemde, **akıma karşı** yüzüyor ve emperyalist, sosyal-emperyalist dünya sistemi zincirini **PERU halkasında** zorluyor. Ağırlığı dünya üzerine çöken ve herkesi kaçınılmaz biçimde tayinedici bir yol ayrımına sürükleyerek, başını ABD ve RSE'nin çektiği iki emperyalist koalisyondan birisi önünde diz çökmeye iten yüksek basınçlı emperyalist savaş atmosferine meydan okuyor. Giderek keskinleşen ve yeni bir emperyalist dünyayı paylaşım savaşına doğru odaklaşan emperyalist, sosyal-emperyalist sistemin başlıca çelişkilerinin, suyunu için için ısıtmaya devam ettiği dünyamızın derinliklerinde için için olgunlaşan ve güçlü bir volkan gibi yeniden patlaması kaçınılmaz olan yeni bir proleter dünya devrimi dalgasının ön habercisi, müjdecisi olarak akıma karşı yüzüyor. Enternasyonal proletaryaya, ezilen dünya halklarına, tüm samimi ve dürüst devrimcilere, üstelik **umut** kaynağı oluyor; tüm emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin ve onların hizmetindeki gericilerin yüreğine ise **korku** salıyor. Bütün bu özellikleriyle de, her geçen gün artan biçimde, tüm devrimci ve karşı-devrimci sınıf güçlerinin, kendi gerçek karakterlerini sergileyerek, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halkları nezdinde "küçük" bir sınavdan geçecekleri son derece önemli bir **mihenk taşı** olma konumuna bürünüyor.

Nitekim tüm devrimci ve karşı-devrimci sınıf güçleri, PERU devrimine karşı takındıkları tavırlarıyla, kendi gerçek sınıfsal karekterlerini daha şimdiden bariz biçimde sergilemeye başlamışlardır.

Faşist Belaunde rejimi, hızla büyüyerek PERU bozkırının dört bir yanını sarmaya başlayan yeni demokratik devrim ateşini söndürmek için, elinden gelen her türlü vahşeti sergiliyor. RSE'nin PERU'daki uşağı "Komünist Partisi Birliği"nin başını çektiği "Birleşik Sol", onun yanında saf tutarak, tarihi misyonunu en bariz biçimde sergiliyor. Emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve tüm gericiler, ağız birliği etmişçesine koparddıkları yoğun bir "terörizm" yaygarasıyla perdeleyerek, faşist Belaunde rejimine gereken açık ve gizli, dolaylı ve dolaysız yardım ve desteği vermeye devam ediyorlar. Diğer yandan PERU devriminin hızla Arjantin, Brezilya, Ekvator, Venezuella vs. gibi ülkelere sıçramasından duydukları korkuyu da, her vesilede dile getirmekten de geri kalmıyorlar. Yani ateşin daha bacayı sarmadan söndürülmesi gerektiği konusunda kafa yoruyorlar.

Bütün bunlar neyi gösteriyor? Hiç kuşkusuz ki, gücünü halktan alan, dolayısıyla tüm emperyalistlere, sosyal-emperyalistlere ve gericilere yönelen PERU devriminin doğru yolda ilerlediğini!

İşte bunun içindir ki, emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin ve uşaklarının şimşeklerini çekerek, uzun süreli halk savaşı yolunda zafere doğru ilerlemeye devam eden PERU devrimi, kendi niteliğine uygun olarak, her geçen gün artan biçimde, diğer ülkelerdeki sınıf kardeşlerinin sempati, yardım ve desteğini kazanmaktan da geri kalmıyor. Dünyanın çeşitli ülkelerinde, enternasyonal proletarya ve ezilen halkların sınıf bilinçli güçleri, tüm samimi ve dürüst devrimciler, ilericiler uluslararası gericiliğe darbe vurarak gelişmeye devam eden PERU devrimini coşkuyla selamlıyor, çeşitli ülke proletaryası ve ezilen halklarının dostluk elini ona uzatıyorlar.

Ülkemizin çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçi halkı da, kendi sınıf çıkarlarının kararlı ve tutarlı savunucusu olan partimiz nezdinde, yiğit PERU halkına sınıf bilinçli dostluk elini uzatıyor ve PERU'da yükselmeye devam eden halk savaşını coşkuyla selamlıyor.

Partimiz, bu gerçek **proleter enternasyonalist** tavrıyla, sadece emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin ve onların ülkemizdeki uşakları faşistlerin, sosyal-faşistlerin gerçek proletarya, halk ve devrim düşmanı politikalarına en tutarlı biçimde karşı durmakla kalmıyor; **proletaryanın, çağımızın en ileri, en devrimci ve sonuna kadar demokratik tek sınıf olduğu evrensel gerçeğini** de, ülkemiz proletaryasının sınıf bilinçli öncüsü olarak; bir ellerini işçi sınıfımıza ve emekçi halkımıza uzatırken, diğer ellerini arkalarından "sessizce" emperyalistlere, sosyal-emperyalistlere ve onların ülkemizdeki uşaklarına uzatmayı da ihmal etmeyen tüm küçük-burjuva sağ-'sol' oportünist, orta-burjuva reformist-revizyonist ve Kürt milliyetçisi akımların yüzüne çarpıyor.

Öyle ya; "ulusal kurtuluş"çuluğa, "devrimci"liğe, "proleter devrimci"liğe, "anti-faşist"ciliğe, "anti-emperyalist"ciliğe, "marksist-leninist"ciliğe ve hatta "bolşevik"ciliğe vs. sıra gelince mangalda kül bırakmayan YDH, DHB kalıntısı iki gurupçuk, HK, Dev-Yol'un iki kanadı, Dev-Sol, PKK vb. gibi düzinelerce akımın, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe darbe vurarak gelişmeye devam eden PERU devrimi karşısında takındıkları "dut yemiş bülbül" misali tavırlarını nasıl ve ne ile izah etmek gerekir!

Bu mudur tüm emperyalistlere ve uşaklarına karşı olmak! Bu mudur her türden ilericiliğin, devrimciliğin, demokratlığın, yurtseverliğin temel kıstası olan; emperyalizme darbe vuran, emperyalizmi gerileten her mücadelenin (bunlar 'saf' proleter devrimci bir karakter taşımasa dahi) ilerici, devrimci ve demokratik muhtevasının desteklenmesi! Bu mudur enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri yanında saf tutmak!

Sözüm ona bir çoğu ülkemizde "devrim yapma", bazıları ise Kürt ulusunu "ulusal bağımsızlığa kavuşturma" adına ortaya çıkan bütün bu akımlar; lafta ne denli keskin "devrimci" ve "ulusal kurtuluşçu" kesilirlerse kesilsinler, kafalarını kuma gömerek PERU devrimi karşısında takındıkları "sessiz" ve "bağımsız"lıkçı tavırlarıyla, objektif olarak emperyalistlerin ve uşaklarının değirmenine su taşıyor, bir ellerini açıkça onlara uzatıyor, teslimiyet bayrağını çekerek onların önünde diz çöküyorlar demektir!

Açıktır ki, giderek keskinleşen ve amansız biçimlere bürünmesi kaçınılmaz olan **sınıf mücadelesi** ve bütün ağırlığıyla dünyamız üzerine çöken yeni bir emperyalist dünyayı paylaşım savaşı tehlikesi gerçeği, "kırk katır mı, kırk satır mı?" kabilinde herkesi kaçınılmaz biçimde kesin bir yol ayrımına sürüyor ve şu **temel ikilemi** herkese alenen dayatıyor:

Ya, **odak noktalarında** ABD ile RSE'nin bulunduğu iki emperyalist koalisyondan birisinin önünde diz çökersin; ya da en zor, en acılı, ama en şerefli yol olan **devrimi** seçersin!

Bugün için bu ikisinin arasında, "üçüncü" bir yol yoktur!

Komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarının bütün klikleri birinci yolu seçmiştir. Kimisi (çoğunluğu) ABD, kimisi (sosyal-faşist klikler) RSE bloğu yanında 'safını' çoktan belirlemiştir.

Orta burjuvazinin dış politikasının emperyalizme **teslimiyet**, küçük burjuvazinin dış politikasının ise emperyalizmle **uzlaşma** zemini üzerinde yükseldiği gerçeğini ise, gelişmeler en bariz biçimde sergilemeye devam ediyor. Orta burjuva ve küçük burjuva sınıf karakterine sahip olan klikler, uzlaşma ve **teslimiyet** yolunu seçerek, her geçen gün artan bir hızla bu iki kutup noktasından esas olarak ya birine ya da diğerine doğru kayıyorlar. Daha doğrusu bu iki bloğun odağındaki dev mıknatıslar, onları hızla manyetik alanlarının girdabına doğru sürüklüyorlar.

Proletaryanın siyaseti ise, tüm emperyalistlere ve tüm uşaklarına karşı, bütün ülkelerin işçi sınıfları, bütün ülkelerin ezilen halkları, bütün ülkelerin gerçek devrimcileriyle birleşmektir. Biz ülkemiz komünist hareketi olarak işte bu yolu seçiyoruz. Emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe yönelen, onlara darbe vuran, onlarla uzlaşmayı ve onlara teslimiyeti reddeden tüm haklı ve devrimci savaşları (bunlar proletaryanın önderliğinde olmasa dahi) coşkuyla selamlıyoruz!

Afganistan halkının RSE işgalcilerine karşı yükseltiği **milli kurtuluş** savaşını selamlıyor ve destekliyoruz!

Kamboçya halkının RSE uşağı sosyal-faşist Vietnam işgalcilerine ve kuklalarına karşı yükselttiği şanlı mücadelesini selamlıyor ve destekliyoruz!

Filipinler halkının ABD uşağı faşist Markos rejimine karşı yükselttiği silahlı mücadelesini selamlıyor ve destekliyoruz!

Eritre yurtseverlerinin RSE'lerine ve uşağı Etyopya gerici rejimine karşı yükselttikleri silahlı mücadelelerini selamlıyor ve destekliyoruz

El Salvador halkının ABD emperyalizmine ve uşaklarına karşı yükselttiği silahlı mücadeleyi selamlıyor ve destekliyoruz!

Yiğit Peru halkının PC del PERU önderliğinde yükselttiği şanlı Halk Savaşını coşkuyla selamlıyor ve bütün gücümüzle destekliyoruz!

Emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin ve uşaklarının, bu mücadeleleri bastırma, hedefinden saptırma, teslim alma, kendi güdümlerine sokma yönündeki tüm karşı-devrimci çaba ve girişimlerini nefretle lanetliyoruz!

Ülkemizin tüm dürüst ve samimi devrimcilerini, ilericilerini, yurtseverlerini ve demokratlarını da bu yönde tavır almaya, çeşitli orta burjuva, küçük burjuva ve Kürt milliyetçisi akım şeflerinin objektif olarak emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin ve her türden gericiliğin değirmenine su taşıyan uzlaşmacı ve teslimiyetçi tutumlarına karşı çıkmaya çağırıyoruz!

Bilinmelidir ki, bugün PERU halkının devrimci mücadelesine dair yayın organlarında bir tek kelime dahi söyleme zahmetine katlanmayanların ve ona "sessizce" yan çizenlerin, yarın gırtlaklarına kadar sosyal-şövenizmin bataklığına gömülmeleri kaçınılmazdır!

Bugün haklı ve devrimci savaşları, haksız ve karşı-devrimci savaşlardan kalın çizgilerle ayırıp desteklemeyenlerin, yarın haksız ve karşı-devrimci savaşların saflarına iltihak edip, haklı ve devrimci savaşlara kurşun sıkmaları kaçınılmazdır!

★ KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİK!

★ KAHROLSUN HAKSIZ VE GERİCİ SAVAŞLAR! YAŞASIN HAKLI VE DEVRİMCİ SAVAŞLAR!

★ YAŞASIN YİĞİT PERU HALKININ PC del PERU ÖNDERLİĞİNDEKİ ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-FAŞİST, ANTİ-FEODAL YENİ DEMOKRATİK DEVRİM MÜCADELESİ!

★ ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN TÜRKİYE HALKI, KARDEŞ PERU HALKININ YANINDADIR!

★ ÜLKEMİZİN BÜTÜN DÜRÜST VE SAMİMİ DEVRİMCİLERİ, İLERİCİLERİ, YURTSEVERLERİ, DEMOKRATLARI! PARTİMİZ TKP/ML YANINDA SAF TUTARAK PERU HALK SAVAŞINI BÜTÜN GÜCÜMÜZLE DESTEKLEYELİM!

★

Sudan...
Başlarafı sf: 23'de

lara ve gerilemelere yol açmaktadır. Lakin çok geçmeden devrimci durum yeniden yükselmekte, emperyalistlere ve uşaklarına, kendisini alenen dayatmakta, eskisinden çok daha keskin ve amansız sınıf çatışmalarını da birlikte getirmektedir.

Bu durumun tipik örneklerinden birisi de Türkiye'dir.

Hakim sınıflar, '60'lardan sonra hızla yükselen ve '70'lerde doruğuna varan devrimci durumun yarattığı devrimci dalgayı kırmak için, emperyalist efendilerinin de dolaylı ve dolaysız desteği ile 12 Mart açık faşizmini gündeme getirmek zorunda kalmışlardır. 12 Mart dönemi ile birlikte, belirli bir süre durgunlaşan ve gerileyen, ancak 12 Mart sonrası dönemde eskisinden çok daha hızlı biçimde yükselen devrimci durumun yarattığı yen devrimci dalga, ABD emperyalizminin baş destekleyiciliği ile 12 Eylül açık faşizminin çok daha büyük ve azgın bir *dalga kırıcı* olarak kotarılmasına neden olmuştur. 12 Eylül açık faşizmi ile birlikte devrimci durum, durgunlaşıp süratle gerilemiştir. Lakin 12 Eylül açık faşizmi de, emperyalizme göbeğinden bağımlı komprador patron ağa düzeninin ekonomik ve siyasi çelişkilerini asla ortadan kaldıramamış, süngü zoruyla bir süre için baskı altına almakla birlikte, onları yeni çatışmalara gebe hale getirmiştir. Nitekim halihazırda geri düzeylerde seyreden devrimci durum, için için kabarmaya devam etmekte ve ülkemizi adım adım çok daha keskin ve amansız sınıf çatışmalarına, özgül anlamıyla partimiz önderliğindeki *uzun süreli halk savaşına* doğru ilerletmektedir.

Gerek Türkiye ve gerekse Sudan örneği emperyalistlerin ve uşaklarının rüzgar ektikleri her yerde, eninde sonunda fırtına biçmek zorunda kaldıklarını bariz biçimde göstermektedir.

Biz komünistlerin bu örneklerden çıkarmamız gereken *temel ders*, devrimin subjektif şartlarının devrimde oynayacağı hayati rolün kavranmasıdır. Devrimin subjektif şartları hazırlanmadığı, ya da devrime bilinçli ve örgütlü bir karakter kazandıracak hale getirilmediği sürece, dün İran'da, Türkiye'de... bugün Sudan'da... gündeme gelen ve yarın daha bir dizi ülkede gündeme gelmesi kaçınılmaz olan "patlayıcı maddeler"in, proleter dünya devrimi lehinde gereği gibi değerlendirilebilinmesi, dolayısıyla *köklü değişiklik [objektif olarak devrim] isteyen kitlelerin, emperyalizm uşağı hakim sınıfların şu ya da bu kliklerinin peşinde mekik dokumaktan kurtarılması asla mümkün olamaz.*

Türkeş...
Başlarafı sf: 6'da

açısından getireceği tehlikenin farkındadırlar. Bu onları devrim, karşı-devrim çelişkisi açısından işi daha şimdiden mümkün olduğunca sıkı tutmaya ve gereken hazırlıkları aralıksız biçimde sürdürmeye, bu temel üzerinde devrime karşı aralarında mevcut olan kutsal ittifakta açılan yaralara "merhem" sürmeye çalışmaktadırlar.

Diğer yandan, yavaş yavaş dişlerini göstermeye başlayan, hızlı bir toparlanma içine giren, gerek devlet içinde, gerek ANAP saflarında, gerekse hayatın daha bir dizi alanında önemli mevziler kapmaya devam eden ve "başbuğ"larının emriyle "gömdükleri" silahlarını, tekrar çıkarıp halkımıza, ülkemiz devrimci ve komünist hareketine yöneltmeleri muhtemel olan sivil faşist cinayet şebekelerinin, Türkeş'in serbest bırakılmasının kendilerine kazandırdığı "moral gücü" ile, hızlı bir tırmanışa geçecekleri tartışma götürmez bir gerçektir.

Bu durum, genel olarak tüm hakim sınıf kliklerinin olduğu gibi, özel olarak da MHP kliğinin, halkımıza karşı girişeceği yeni manevralarının deşifre edilmesinin, gerçek halk ve devrim düşmanı faşist kimliğinin geri bilinçli kitlelere gösterilmesinin önemini daha da arttırmaktadır. Aksi taktirde, onun, geniş halk yığınlarının için için kabaran düzen aleyhtarı tepki, hoşnutsuzluk, kin ve öfke selini, diğer hakim sınıf kliklerine nazaran koparacağı çok daha azgın bir şövenizm fırtınası, "anti-komünizm" yaygarası ve sözüm ona keskin "düzen aleyhtarı" sloganlarıyla önemli ölçüde potasına kanalize etmesi, dolayısıyla diğer küklere karşı, faşist diktatörlüğün dizginlerini ele geçirme doğrultusunda kaldıraç olarak kullanması, ya da bu yönde önemli mesafeler kaydetmesi muhtemeldir.

Yunanistan...
Başlarafı sf: 24'de

gücü gün geçtikçe düşüyor, günden güne daha da yoksullaşıyor. Birçok sanayi dalı çalışamaz duruma geliyor ve bunlardan birçoğu üretimi durdurup, kapılarını kapatıyor. Sosyalist maskeli PASOK hükümeti ise bir dizi faşizan yasayla halk düşmanı yüzünü iyice ortaya koyuyor. Hükümet, ücret artışlarını donduruyor, bu amaçla yapılan tüm grevleri yasaklıyor. Ülke ekonomisine zarar veriyor gerekçesiyle, işine gelmeyen grevleri engelliyor, polis örgütünü sağlamlaştırıp güçlendiriyor ve polisi sık sık halkın üzerine saldırtıyor vb... Ancak anti-emperyalist, anti-faşist bir geleneğe sahip olan duyarlı Yunanistan halkı bu faşizan önlemler karşısında boş durmuyor.

İşsizler hergün gösteriler düzenliyor, kamu işyerlerinde —yasak olmasına karşın— grevler birbirini kovalıyor, grevsiz, direnişsiz, mitingsiz bir gün geçmiyor. Üstelik halkın yükselen mücadelesi sonucunda bu yasadan bazıları konusunda egemen sınıflar geri adım atabiliyorlar. Örneğin bir süre önce, belli yerler dışında afişleme yapıldığı zaman, afişçilere hapis cezası verileceği yolunda bir yasa çıkarıldı; bunun üzerine tümsol ve sol görünümlü örgütler bir eylem birliğine giderek aynı anda tüm sokakları meydanları afişlemeye başladılar. Ayrıca bu konuda bir de miting düzenleyerek, miting anında ve polisin gözleri önünde caddeleri afişlerle donattılar. Bu kararlı tavır karşısında hükümet geriledi ve yasa uygulanamaz duruma geldi. Burada bir kez daha halkın gücü kanıtlanmış oldu.

Bu arada bir şey de vurgulamak gerek. Halkın kendiliğinden gelişen eylemleri olurken, bir yandan da örgütlü eylemler yürütülüyor, ama bu eylemlerin çoğu sosyal-faşist ve reformistlerin etkinliğinde gelişiyor; zira sendikaların ve kuruluşların birçoğu da KKE ve reformistlerin önderliği sözkonusu. Bu anlamda, bazen işçi sınıfı ve diğer emekçilerin mücadelesi kararlı bir şekilde yürütülemiyor, bir çok noktalarda yetersiz kalıyor.

Herşeye karşın, iktidar mücadelesinin sonucunda Yunanistan proletaryası ve halkı muzaffer olacaktır.

Yunanistan Atina'dan
Bir Grup İKK Okuyucusu

Özal'ın ABD... *Başlarafı sf: 5'de*

sinden doğacak boşluğu doldurmaya hazır olduğunun garantisini veriyor emperyalist efendilerine. Bu yönde yapılan çeşitli anlaşmaların hemen hepsi de aynı mantık çerçevesinde yapılan anlaşmalardır.

Bölgede önemli bir askeri güç olan, ama modernizasyona ihtiyaç duyan faşist Türk ordusunu güçlendirmek için harekete geçen ABD ve çeşitli batılı emperyalist ülkeler, bu yönde bir dizi girişimler içindedirler. Amerikan silah sanayisi ile Türk özel sektörünün ortaklaşa kuracakları ihracaata yönelik silah fabrikaları, yine B.Almanya'nın Leopard tanklarının Türkiye'de üretilmesine yönelik girişimler vb; bir yandan faşist Türk ordusunu silahlandırmaya, diğer yandan da korkunç bir silah sömürüsü ağının örgütlenmesine yöneliktir. Özellikle de orta-doğu ve islam ülkelerine Türkiye üzerinden açılmanın planlarıdır.

Yukarıda kısaca da olsa izah etmeye çalıştığımız gerçek şudur ki: emperyalistler yeni bir 3. dünya savaşına hazırlanıyorlar ve bu hazırlıklarının birer parçası olarakta ülkemiz üzerinde çeşitli oyunlar tezgahlıyorlar. Biz bütün bu hazırlıklar karşısında diyoruz ki: Bizde devrime hazırlanalım ve anti-emperyalist, anti-feodal, anti-faşist yeni demokratik devrim mücadelemizi daha da hızlandıralım. Emperyalizmi ve onun ülkemizdeki uşakları olan komprador patron-ağalara hak ettikleri dersi verip mezara gömmek için başka bir seçeneğimiz yoktur.

Akıma Karşı Yüzen PERU Devrimine Karşı Tavır; Proleterya Enternasyonalizminin Mihenk Taşıdır!

Tarihi Yaratan Biricik Güç Halktır; Halka Dayanan Yenilmez!

Emperyalist, sosyal-emperaylist dünya sisteminin başlıca çelişkileri giderek keskinleşiyor ve yeni bir emperyalist dünyayı paylaşım savaşına doğru odaklaşıyor.

Başta ABD ve RSE olmak üzere, emperyalist, sosyal-emperyalist dünya sistemine damgasını vuran bir avuç büyük emperyalist devlet ve tekeller; bir yandan aralarındaki rekabet ve dalaşmayı dünyanın dört bir yanında sürdürürken, diğer yandan içinde debelenmeye devam ettikleri emperyalist, sosyal-emperaylist krizin ağır yükünü, esas olarak ezilen bağımlı ülkeler proletaryası ve halklarının sırtına yıkma doğrultusunda, ellerinden gelen her yola baş vurmaktan da geri kalmıyorlar.

Bu durum emperyalist, sosyal-emperyalist dünya sisteminin başlıca çelişkilerini, özellikle de ezilen bağımlı ülkelerde alabildiğine keskinleştiriyor, giderek dayanılmaz kılıyor, bu ülkelerin büyük çoğunluğunu hızla iflasa sürüklüyor ve bir dizi halkada, emperyalist zinciri sarsan ve giderek daha da çok sarsacak olan "patlayıcı maddeler" oluşturuyor ve hatta yer yer bazı patlamalara yol açıyor.

Emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve uşakları, emperyalizme göbeğinden bağımlı sömürü ve zulüm düzenlerinin yaşamlarını dayanılmaz kıldığı, her geçen gün çok aha koyu bir açlık, işsizlik, yoksulluk ve sefalet içine ittiği bu ülkelerdeki geniş halk yığınlarını zaptetmede, onların hızla yükselen ve zaman zaman patlamalara yol açan düzen aleyhtarı tepki, hoşnutsuzluk, kin ve öfkelerini kontrol altına alabilmede büyük zorluklarla karşılaşıyorlar.

Ekonomik buhranın kaçınılmaz biçimde sık sık keskin politik buhranları doğurduğu, emperyalizm, sosyal-emperyalizm uşağı hakim sınıfların sık sık düzenlerini yönetemez hale geldiği, geniş yığınların değişiklik isteklerinin zaman zaman had safhaya vardığı, genel bir kendiliğindenciliğe mahkum edilen geniş kitlelerin kısmi ekonomik ve demokratik mücadelelerinin dahi ancak faşist ve sosyal-faşist diktatörlüklerle bastırılabildiği ve objektif şartların genel olarak devrime son derece elverişli olduğu bu ülkelerin başlıcaları; Türkiye, İran, Afganistan, Hindistan, Pakistan, Filipinler, Tayland, Şili, Arjantin, Bolivya, Brezilya, Kolombiya, Meksika, El Salvador, Sudan, Güney Afrika Cumhuriyeti, Etyopya yani genel olarak sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdir.

Emperyalist, sosyal-emperyalist dünya sisteminin başlıca çelişkilerinin keskin biçimde yansıdığı ve kendi özgül çelişkileriyle birleşerek derin bir ekonomik-siyasi krizin kucağına ittiği, dolayısıyla da keskin bir sınıf mücadelesini alabildiğine körüklediği ülkelerden birisi de PERU'dur.

ABD emperyalizminin "arka bahçesi" Latin Amerika'da bulunan PERU, ABD emperyalizminin kuvvetle hakim olduğu ve bu hakimiyetini kaybetmemek için her türlü yola başvurduğu 19 milyon nüfuslu yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedir.

ABD emperyalizminin, yıllardır korkunç bir sömürü ve yağma yürüttüğü, İMF reçetelerinin uygulanması doğrultusunda, bu baskı, sömürü ve zulmünü süreç içinde daha da katmerleştirdiği PERU, son dönemlerde alabildiğine keskin sınıf çatışmalarına sahne olmakta, giderek tüm dünyanın dikkatlerni artan biçimde üzerine çekmekte ve her geçen gün daha da çok kendisinden söz ettirmektedir.

Bunun elbetteki bir dizi ulusal ve uluslararası nedenleri vardır. Fakat bütün bunlar üzerinde tayinedici rol oynayan etken, sınıf mücadelesinin büründüğü biçim ve devrim, karşı-devrim çelişkisinin eriştiği boyutlardır.

Evet, PERU halkının, ABD emperyalizminin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağaları rejimine karşı yönelttiği sınıf mücadelesi giderek yükseliyor ve her geçen gün çok daha amansız ve keskin bir karakter kazanıyor. Ama bu mücadele, diğer bir çok ülkelerdeki sınıf mücadeleleriyle kıyaslandığında, son derece önemli ayırdedici özellikler gösteriyor.

Her şeyden önce bu mücadele, diğer bir çok ülkedeki sınıf mücadelelerine kıyasla, esas olarak **kendiliğindenci** bir karakter taşımıyor.

İkincisi, sadece ABD emperyalizmi ve uşaklarına değil, aynı zamanda hem RSE ve uşaklarına, hem de tüm diğer emperyalistlere ve uşaklarına karşı yöneliyor.

Üçüncüsü, işçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselerek ve tüm diğer halk sınıf ve tabakalarını da kapsamına alarak gelişiyor. Uzun süreli halk savaşı yolunu izleyerek, kırlardan şehirlere doğru bir rota takip ediyor. Kızıl Siyasi İktidarlar kurarak siyasi iktidarı parça parça ele geçirme doğrultusunda ilerliyor.

Dördüncüsü, devrim PERU proletaryasının önderliğinde gelişiyor ve PERU'nun emperyalizme göbeğinden bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapısını tasfiye edip **bağımsız** ve **demokratik** bir PERU yaratmayı hedefliyor. Yani PERU devrimi, emperyalizmin PERU üzerindeki boyunduruğunu kırmaya yöneldiği için **milli**; toprak devrimi temelinde emperyalizmin ülke içindeki uşağı olan toprak ağası ve komprador burjuvazi sınıflarına ve onların faşist diktatörlüklerine karşı yöneldiği için **demokratik** karakter taşıyor. Bugün için özü toprak devrimi olan demokratik yön ön planda ve esas olmasına rağmen, bu iki yön özünde kopmaz bağlarla birbirine bağlıdır.

Beşincisi, PERU proletaryası devrimdeki önderliğini **PC del Peru** aracılığıyla tesis ediyor. **PC del Peru**, halk savaşı yolunu izleyerek, **yeni demokratik devrimi** zafere ulaştırmayı, faşist diktatörlüğü parça parça

Devamı sf: 25'de